

ERROR IN CALCULO

Petr Wolf

*Prchej lesem dál
a cestu tmou si klešť,
někdo temný na tvá záda
jako by chtěl vlézt
v trní oči laní, výše zraky sov,
vzadu zeje jeho oko, jako černý nov*

*A on je stále blíž,
a už po tobě chmát,
jeho blízkost ovane tě,
jak potoční chlad,
Snad je trochu rys,
co nosí v hlavě výra,
která hledí temným okem,
co se nezavírá.*

(Tomáš Kočko – Běs)

Prolog

Začátek léta 2022, kdesi v Zóně

Bylo to tu zase. Neurčitý pocit, který se nacpe mezi polospánek a skutečnost, jako se vlhký ranní chlad vklíní mezi tělo a špinavý spacák. V první chvíli netušil co se děje, nicméně to podstatné mu bylo jasné. Nejsou tu sami.

Nikdy mu moc nešly mezilidské vztahy, ale zato měl vrozený cit pro chvění nitek, motouzů i strun, které drží Vesmír pohromadě. Ostatně Vesmír je čtrnáct miliard let stará rachotina. Sdrátovaná a pospravovaná. Blbě svítí, netopí a řidič je poslední dobou permanentně nalitý notorik, který profackoval Newtona i Descarta předtím, než se poblitý sesypal v temném průjezdu. Tak je to.

Zatímco ležel ve spacáku, podvědomě vnímal jemné záchvěvy svojí pavučiny. Drobné poruchy reality a časoprostoru, kterých si děti a starci občas všimnou před usnutím. Někdy slyšel v podzimním větru teskné tóny, které v něm ostatní neslyšeli, jindy na vodní hladině zahlédl vlny, které na ní neměly být.

Na východě už bledla obloha nad větvemi, ale pod korunami stromů byla zatím černá tma plná otazníků a všetečných očí. Vzadu, za lebeční kostí, ho něco varovalo, ale ne dost silně, aby byl okamžitě vzhůru.

Ležel na zádech ve spacáku a třeštil oči do tmy. Napůl viděl stín nevelké skalky, spíše mechem obrostlého balvanu, pár metrů od jejich tábořiště. A napůl si ji pamatoval ze včerejšího večera, kdy se od ní odráželo světlo jejich skromného ohně. Pekli si v něm přemrzlé, poloshnilé brambory, zapomenuté přes zimu v řádku na kraji opuštěného pole.

Ve chvíli, kdy mu začalo vadit nápadné ticho, zaslechl za skalkou tiché a tlumené zapraskání větvičky, drcené tlapou opatrného a mohutného tvora. Nehlučného, přesto silou a rychlostí zahanbujícího bouři nad Severním mořem. Jen drobné, sotva slyšitelné zapraskání, o kterém si nebyl za vteřinu jistý, jestli se mu nezdálo. Jinak bylo v lese naprosté ticho. Nebyly slyšet ani myšice, plši a norníci rudí, jak hlučně šmejdí ve spadném listí v závodě o poslední loňský žalud. Zvuky, které patří k noci v lese, stejně jako jehličí s popelem v čaji a mravenci ve spacáku. A právě. To ticho byla jejich hymna, jejich čestná salva, cri de guerre a značkování si svého

teritoria. To všechno v jednom. Dokázali donutit les, aby ztlchl a tichem dali najevo těm, co slyší, kdo teď vládne ve tmě.

Vzápětí šepem budil svého společníka, horečně se soukal ze spacáku a přijímal první z mnoha předsevzetí rodícího se dne. Možná svého posledního dne. Už nikdy, nikdy nepůjde spát bez bot.

Za další dvě nebo tři desítky vteřin zoufale běželi tmavým lesem, vráželi do starých stromů a zapichovali si větve do předloktí, kterými se pokoušeli chránit si oči. Rozedírali si do krve lokty při nárazech do hrubé kůry neviditelných kmenů. Ostružiní se jim motalo pod nohama, vztekla škrábalo a drásalo do kotníků, protože celý les byl proti nim. Oba věděli, o co jde, ostatně věděli to i ti druzí za nimi. Byla to jedna z nejstarších her světa vůbec. Hra na lovce a kořist.

V mírném svahu, pod lišejníky porostlými větvemi mohutných smrků, přišlo píchání v boku a s ním i druhé předsevzetí. Vždycky musí mít sebou alespoň základní věci. Doběhl na vrchol svahu a zaregistroval záblesky světla vzadu za nimi, rozervané cáry nezvykle barevných mraků přes úplňk Měsíce, kousnutí bolesti v kotníku i výčet toho, co nechal za sebou. Spacák a batoh, plachta, nůž a Heckler, který tak hloupě vyndal z pouzdra, aby ho v noci netlačil. Fotka mrtvé ženy a představa nenarozeného dítěte. V kapse kalhot měl u sebe jenom zavírací nůž. Odrbané černé Ontario s prasklou přílohou na střence pod klipsem. Doprdelkurvapráce...

Zezadu se znovu ozvalo zapraskání, chtivý horký dech a kratičké zaskřípění drápů na kameni. Mohl by to být zvuk dvou větví, co se o sebe třou ve větru a trhají noční ticho. Ale ne dnes. Dráp a kámen, žhnoucí zrak a mocná vůle. Z rozšlapaného borůvčí vzlétaly v hejnech vyplašené můry, přástevníci medvědí, kterým štvance zkazila jejich noční hostinu. Nádech. Otočka na dalším nevýrazném hřbetu, bolest v naraženém koleni, rychlý pohled na kamaráda před ním, a chytit druhý dech. Jejich pronásledovatelé byli zase o něco blíž. Naháněli je s ladnou samozřejmostí zkušených lovců a brali je ze dvou stran do kleští. Chvíli si zkoušel představovat jejich podobu, ale myšlenky se mu rozutekly do všech stran. Cítil jejich strojové pohyby a sílu. Všechny kyslík spotřebovávaly svaly a před očima mu začala tančit rudá kola.

Bleskově se sehnul pod nízkou větví břízy, která po něm chamtivě natáhla svůj bledý pařát. Vzápětí klopýtl o zlomyslný pařez, který pro svou nezastavitelnou hnilobu nenáviděl celý svět. Stříhl pohledem po Michalovi a snažil se nevnímat zvuky silného těla, prodírajícího se mlázím za jeho pravým ramenem.

Dech! Zatím za nimi byla tma, ale to nic neznamenal. Pořád nevěděli, kdo je vzadu. Kdo z nich, z Hladových. Podle hluku a intuice cítil, že se za nimi řítí několik metrů lačné síly, obdařené chladnou inteligencí a nulovými emocemi. Kromě hladu, ach ovšem.

Až se z toho dostane, pořídí si koně. A psa. Zase psa. Třetí předsevzetí. Solomonka se mu smekla po mokré ostřici, vlevo se zle zakývaly větve, vybral smyk a znovu uviděl Michalova záda. A znovu byl o kus dál. Nestačím mu, uvědomil si s náhlým klidem. Běželi teď po vrstevnici krajem lesa, vpravo louka, vlevo les a stoupající svah, v krku krev. Krev, která se už nechce vejít do tepen, a o které ti vzadu moc dobře vědí. Krev trhající příliš těsné vlasečnice v plicích. Chuť železa na patře okořeněná bolestí pod žebry. Nebe pomalu šedlo.

Vpravo zaslechl šelest ve vysoké trávě a koutkem oka zahlédl kývání stvolů vrbovek a divizen, vlevo lomoz větví. Další předsevzetí už nestihne, uvědomil si s klidem a úlevou. Bude to rychlé, zadoufal na chvíli, i když věděl, že jejich pronásledovatelé bývají hraví. Michal ve starém vojenském svetru se vzdaloval a mizel v šeru a počínající ranní mlze. Věkový rozdíl, který většinou ani nevnímáš, a vzápětí ti nafackuje. Zdá se, že brzo nastane krásný, medový úsvit se zlatým oparem a dlouhými, měkkými stíny.

Louka vpravo končila hromadou balvanů, ozářenou z jedné strany slábnoucím Měsícem a z druhé rodícím se dnem. Klidný pohyb stínu po kameni, který se změnil v siluetu vlka, stoupajícího nad louku. Krev před očima, ze které se stala představa upřených vlčích očí, které mu nabízely spásu. V náhlém hnutí mysli za nimi nepochopitelně zahnul. Za voláním těch šikmých, sírově žlutých očí, co na něj ze skalky hleděly se stoickým klidem. Dolů a doprava, i když věděl, že vběhne tomu Hladovému v trávě přímo do rány. Obrovské silné tělo mu prolétlo těsně za zády, jak mu překvapivě zkřížil cestu. Jen vrbovky se zakývaly a bylo slyšet mohutné tlapy, jak rvou drny, když se tvor snažil zastavit a otočit.

Zadíval se ke stříbrné siluetě vlka na skále a náhle měl vzduch pod nohama. Jak letěl, nakláněl se stále více dopředu. Na zlomek vteřiny mu bleskla v hlavě myšlenka bezedné králičí nory. Ale vzápětí mu před očima vyrostl kámen, ke kterému neodvratně směřoval hlavou. Rostoucí povrch ruly, viděný do nejmenších, mikroskopických detailů.

Purpurová tma. Vzápětí světlo ohně za víčky, plameny v očích. Všechny tvary a formy ohně v jeden nekonečný a nedělitelný moment.

Až spatříš a spočítáš všechny tvary plamene, doputuješ na konec času.

Otevírání bran

Sobota 23. 10. 2021, dopoledne, 22. patro dolu Rožná

Na dvacátém druhém patře dolu byla tma. Fakt tma. Kilometr pod zemí je totiž tma úplně jiná, než v i té nejtemnější místnosti na povrchu. Není to obyčejná absence světla. Je to hustá kaše, která nejdřív dusí oči i dech, ale kdo se do ní dívá dost dlouho, začne vidět věci, o kterých se lidem na povrchu ani nezdá. Věci, které vidět nechtějí a ani nemohou.

Pro Platóna byla jeskyně a její tma neexistencí poznání. Jenže Platón se cpal olivami a vínem a s helénským klidem mžoural na Slunce pomalu rozpalující athénskou agoru. Nikdy nebyl opravdu dlouho v opravdu hluboké jeskyni. Rozumíme? Protože teprve ve tmě a zimě procitneš a otevrou se ti oči doopravdy. Vznikli jsme ve studené tmě a vznikli jsme v kameni. Ne jako ti legrační, nahatí primáti, výborný zdroj bílkovin, pro každou větší šelmu. Ale jako ti nejslabší ze slabých, co nakonec ovládli planetu. Šavlozubý smilodon by si nejprve na ty pomalé, slabé a smradlavé opice nevsadil ani kus shnilé kůže. A přeci. Poslední dobu ledovou nepřežil, zatímco lidstvo se rozhodlo, že už nebude dělat výprodejové krmivo. Pochopili jsme a vyrostli. Uvnitř své hlavy a uvnitř Země. Kromě mžiku posledních pár tisíc let jsme byli svázání s kamenem a ve tmě jeskyní se zrodil náš duch, který potom dobyl svět.

Dny a týdny v absolutní tmě jeskyní seděli paleolitičtí šamani a objevili věci, které nahoře neměli šanci spatřit. A udělali z těch chytrých opic své tlupy člověka. Se zavřenýma očima malovali hvězdné mapy na pobřišnici Země. Malovali tam hvězdy a bytosti, které ani vidět nemohli. Stejně tak činili i neandrtálci, kteří možná došli dál, než my. Než jsme je vyvraždili.

Třicet, čtyřicet tisíc let zpátky se rodila mysl moderního člověka ve tmě a zimě. Proto i ty temné spodní vody v naší hlavě, proto ten kouř nad komíny Osvětimi a krev v ulicích Nankingu.

Někdy v magdalénieniu, ke konci poslední ledové doby bylo hotovo. Naše mozky uzrály. Dej magdalénienskému lovcovi mobil a kvádru od Armaniho a bude fungovat v kancelářích City k nerozeznání od současníků. A teď, teď nás láká tma a kamení Vesmíru. Pořád ten stejný příběh. Za pár desítek tisíc let budeme pro naše potomky jako ti lovci sobů a mamutů. Ale...

Ale když přejedený kromaňonec odhazoval okousanou kost posledního smilodona, něco ve Vesmíru cvaklo, přeskočilo kolečko. A znovu s jeskynním medvědem. A s jeskynním lvem taky.

Každé malé vítězství bylo na dluh. I Vesmír pracuje s úroky, vždyť je to starý, lakomý lichvář. Čas platit dluhy přichází spolehlivě a přichází nečekaně.

Šel od klece výtahu šachty R3 na dvaadvacátém patře bývalého uranového dolu Rožná, zapíchnutého hluboko do kamenných tepen Vysočiny. Michal Bok pracoval pro Diamo v pobočném závodě, který měl na starosti útlum starého dolu. Bylo mu něco málo přes třicet, ale s rovnými delšími vlasy a štíhlou postavou vypadal mladší. Přemýšlivý typ, kterému jeho hloubavost v dravém světě byla k ničemu. Věděl to o sobě, a tak si zvolil práci, kde mu sice nehrozila přemíra peněz a vidina postupu, ale měla své nepopiratelné kouzlo a výjimečnost. Zejména pro něj.

Podle předpisů, které by ve funkčním dole byly ztraceně dodržované, měli jít dolů nejméně ve dvou, ale důl byl už zrušený. A předpisy se tu braly tak nějak „s rozumem“. Hlavně když nebyla z ústředí nebo z Báňského úřadu hlášena inspekce. Základní monitoring, sanace, útlum peněz a vůbec útlum všeho. Po dlouhé době se přestala hlásit čidla, monitorující pohyby a prostředí dolu. Celý den docházelo na povrchu k výpadkům proudu a asi to poškodilo rozvody ve štolách. Parťákovi s kocovinou se pod zem nechtělo a on miloval tmu a samotu tam v hlubině. Předpisy v mršině mrtvého dolu už prostě nemají tu sílu, však jsme si to řekli. Nechal za sebou náraziště s klecí výtahu, kterým sjel dolů, a několik překopů. Ušel asi tři sta metrů, než se zastavil a zhasnul. Čas na soukromý rituál.

Stál na křižovatce směrné chodby a překopu, kde se zhasnutou lampou poslouchal zpěv hajcmanů. Ocelové oblouky, které zpevňují chodby a šeptají litanie o tíze a tlaku milionů tun kamene nad nimi. Na jejich žebra zpívá průvan a celý důl je podobný živému tvorů. Slyšíš ho, jak dýchá a slyšíš jeho myšlenky. Pomalé a chladné. Zdálo se mu, že v jeho hlasu slyší i nové tóny. Probudily jeho zvědavost. V prázdném, temném dole, kilometr pod zemí, můžeš zažít trip jenom tím, že zhluboka dýcháš, zíráš do tmy a zapomeneš na všechny sračky ze světa tam nahoře. Na powerpointové prezentace, prošvihnuté termíny, seznamy nákupu, daňové přiznání a nekončící nespokojenost všech se vším a s tebou zejména. Hlavně s tebou, kamaráde.

Zastrčil svítící ciferník hodinek pod rukáv bundy, aby ho nerozptyloval. Zíral do tmy, až se stal jedním uchem. Kdesi hluboko za sítnicí očí začal vidět obrazy, jaké kdysi viděli šamani v Altamíře nebo Lasceaux. Na rozdíl od nich jim nerozuměl, ale věděl, že jsou důležité. Stejně na tom byl Champollion, když poprvé viděl hieroglyfy, ale ještě se mu nedostala do rukou

Rossetská deska, aby jim porozuměl. Cítíš to mezi prsty, už to skoro máš, ale nikdy to pořádně neuchopíš.

V dechu a zpěvu dolu bylo něco, co se mu postupně líbilo stále méně. Cítil neurčité nebezpečí. Metan, tekuté písky a další hrůzy hlubinných dolů tu nebyly. Tohle bylo festovné krystalinikum. Solidní, jako německé auto z osmdesátých let. Zvuky, které slyšel za starou písni dolu, tam nepatřily. Přesto tu něco bylo. Nebo někdo. Při téhle myšlence se mu podvědomě zježily chloupky za krkem. V duchu se okřikl a začal přemýšlet, že rozsvítí lampu. Nechtěl se ale zbavit barev světa za sítnicí, ani zvuků za ušním bubínkem, jen pro prchavý pocit iracionálního strachu, který vzápětí zmizel.

Jenže strach se vrátil. A zůstal. Dala se do něj zima, přesto dál zíral do tmy. Měl by zapnout světlo a jít zkontrolovat čidla, monitorující prostředí v umírajícím dole, podobném vegetativnímu pacientovi na přístrojích. Váhal. Bylo mu jasné, že když rozsvítí svítidlo, uvidí jenom rezivějící hajcmany, vlnitý plech za nimi a zkroucené lutny, visící pod stropem. A přestane vidět barvy a obrazy tmy a přestane slyšet ticho. A všechny neviditelné, ale vidící oči dolu se na něj budou upřeně dívat. Na něho, oslepeného náhlým světlem, nahého ve tmě, která světlo nakonec hladově pohltí. Přesunul palec na vypínač lampy, zaváhal a náhle to uslyšel.

Z chodby překopu po jeho pravé ruce zaslechl v dálce kroky. Těžké, pomalé a měkké. Na vteřinu mu zajekaly zuby, ale hned se vzpamatoval. Horníci odjakživa slyšeli a viděli v chodbách všechno možné. Když se hrabeš ve vnitřnostech Země, jsi zranitelný a slepý, jako kosmonaut, nebo potápěč. Jsi slepý plavec ve skále, geonaut. Přesto slyšel kroky, jak se vzdalují slednou chodbou, která šla za překopem rovnoběžně se směrnou chodbou, ve které stál. Zvuk se vzdaloval směrem k nárazišti jámy R3. Směrem k jeho výtahu. Kroky slábly, až utichly. Ten, kdo je vydával, se zastavil. Vyčkával. Tepání krve v uších mu znělo, jak rány kovadlinou. Nastalé ticho ho děsilo víc, než kroky před tím. Přísahal by, že slyší někoho poslouchat. Došlo mu, že mu někdo odřezává cestu k výtahu. Na povrch. Důl vyčkával, tichá šelma před útokem.

V duchu si promítal situaci. Otočit se, běžet zpátky směrnou chodbou asi tři sta metrů na náraziště. Klec a nahoru. A být za pitomce, co dostal strach v prázdném dole, protože tam slyšel permoníka. Jenže. Kroky ztichly v souběžné chodbě mezi ním a výtahem. A cestou byly tři příčné chodby, kterými ho mohl dostat. Přistihl se, že už kroky ve tmě vůbec nepovažuje za

halucinaci. Najednou byly reálné. Stejně jako On, který kráčí tmou. On, kterého nechce potkat. On, který neexistuje. Alespoň v tom jiném vesmíru, o tisíc metrů výš.

Přemýšlel i o možnosti běžet dál od náraziště k jámě R4B, která vedla do osmnáctého patra. Potom se vrátit ke svojí R3 a zavolat si výtah. A jet tam, kam patřil, do světa na povrchu. Jenomže R4B mohla být dávno bez výstroje a nemusela jít prolézt. Takže by musel až k jámě R6S, nebo ještě dál. Všechno to byly svislé šachty, které začínaly stovky metrů pod zemí a sloužily k propojení nejspodnějších pater dolu. Přes R7S by se dostal až na dvanácté patro dolu, na štolu vedoucí mezi jámy R1 a B2, kde byli lidé. Lidé a světlo. Fungující výzkumné pracoviště, kde se zkoumaly možnosti uložení vyhořelého jaderného paliva. Kilometry chodbami, ve kterých roky nikdo nebyl a vystoupat o čtyři sta metrů výš. Čtyři sta metrů po neudržovaných žebřících, protože výtahy už v opuštěném dole dávno nebyly. Kromě jámy R3, R1 a B1... Přes čtyři kilometry vzdušnou čarou na povrchu. Z Rodkova do Bukova. Milion kilometrů ve tmě dolu, kilometr pod zemí. A co když On není jenom On, ale čekají tam někde Oni?

V důlní chodbě bylo ticho. Už neslyšel zvuky hajcmanů a ani necítil proudění vzduchu na tváři. Důl zatajil dech a čekal. Michal Bok se velmi, velmi pomalu otočil. Stále ticho. V dálce, směrem k nárazišti u výtahu, zahlédl sotva patrnou barevnou skvrnu. Zamžikal. Barevné skvrny, které ve tmě viděl vždycky, by se změnily, ale nepatrný náznak světla v dálce před ním zůstával. Možná dokonce trochu zesílil. Mžoural a ostřil oči do téměř absolutní tmy, do které kreslila červená kola jeho vlastní představivost a překrvená sítnice. Pořád tam bylo světlo. Skutečné světlo.

Z dálky se ozval tichý zvuk, přešlápnutí, a ve stejnou chvíli mu došlo, co vidí. Slabá, barevná záře vycházela z ústí příčné chodby, vedoucí od sledné chodby. Té, ze které před chvílí (tak dávno) slyšel kroky. Kurevsky nelidské, zvířecí kroky, tím si teď byl jistý.

V duchu počítal. K chodbě, ze které jde světlo, je to asi osmdesát metrů. Dál následují další dvě příčné chodby, vzdálené od sebe asi sto metrů, které spojují směrnou a slednou chodbu. A konečně asi dvacetimetrový prostor náraziště. Příčné chodby tu měly také okolo sta metrů, pokud si pamatoval. Musel by uběhnout osmdesát metrů k další křižovatce rychleji, než On uběhne sto metrů příčné chodby. Ovšem pokud už není v příčné chodbě a nečeká na něj za rohem křižovatky, napadlo ho chmurně. A zase to proklaté ticho.

Začal se uklidňovat. „Hrabe ti, chlape, hrabe.“ Zhluboka vydechl, ale jenom tiše, protože strach, který právě skoro zahnal, byl pořád posledním drápkem zaseknutý hluboko v jeho zátylku. Ostrý drápek zaťatý mezerou mezi obratli přímo do míchy. Sebemenší pohyb toho dráčku tě zkrouť do křečí, nebo tě nechá zkamenět, bude-li chtít. Nakročil, že se vrátí k výtahu a cestou se podívá, co svítí v chodbě. Byl už si skoro jistý, že to budou jenom nějaké světélkující houby, třeba na zapomenuté a ztrouchnivělé bedně od Perunitu. Než položil nohu na zem, ozvaly se kroky. Teď už hlučné a rychlé. Někdo už se nesnažil pohybovat se potichu. Světlo pohaslo a něco běželo zpátky slednou chodbou ke křižovatce, na které stál. Začal lov.

Vyjel a na druhý pokus rozsvítil baterku. Světlo ho oslepilo. Na střední škole chodil na atletiku a doufal, že v něm ještě něco málo zbylo. V běhu se bolestivě praštil do holeně o přírubu trubky, ležící na hromadě starého železa u stěny chodby. Běžel. Běžel o život a nevnímal krev, která se mu řinula do boty. První křižovatka.

Úkosem zašilhal doleva, do temného ústí chodby. Světlo jeho baterky se zběsile míhalo chodbou a stíny za hajcmány tančily a skákaly. Technoparty, kde rytmus udával jeho dech a kroky. Louže vody mezi rezavými kolejem. Pohyby světla na výztužích, pulsující stíny a cákání vody kolem jeho nohou. Prudké sehnutí před utrženou lutnou, visící ze stropu.

Druhá křižovatka. K nárazišti to měl asi sto metrů a čekala na něj poslední křižovatka. Přidal, už nic neslyšel, kromě svého dupotu a sípění. Neupadnout. Když začal věřit, že to stihne, baterka zhasla. Zastavil se. Neviděl vůbec nic. Roztřásla se mu brada. Tohle nebylo fér. Prostě zatracenej, podraz. Najednou se ale světlo vrátilo. Spousta barevného světla. Ale nebylo z jeho baterky. Ze třetí chodby, poslední před nárazištěm, vycházela sílící záře. Bylo slyšet něco těžkého a silného. Šlo to po něm. Otočil se a utíkal od výtahu do opuštěných černých štol. Do temnoty.

Error in calculo - Petr Wolf

Sobota 23. 10. 2021, podvečer, Kořenov – Příchovice

Kapitán semilské kriminálky Dan Miller obvykle trávil podvečer na zápraží svojí chalupy. Čtyřicátník, s mírně zanedbaným plnovousem a hlavou sestřiženou trojkou, zbožňoval podvečerní klid na horách. Postavou připomínal anglického stafordšírského bullteriéra, ale postrádal jeho srdečnost a nehynoucí nadšení pro lidskou společnost. Zejména v poslední době.

Spokojeně pozoroval, jak na protějších svazích Jizerek a západních Krkonoš stoupají z údolí stíny a pohlcují lesy, jako tichá tmavá potopa. Strom za stromem. Jenom Noe se svou plovoucí ZOO nikde. Před chvílí bylo zataženo a foukal silný vítr, ale teď, těsně před večerem, se to vybralo. S rozkoší nasál chladný vzduch, svěží od deště a letos naposledy pokosené louky, a dostal neodbytnou chuť na pořádné kafe. U nohou mu leželo střapaté psisko, Bobina, hrabalo packami a pokníkávalo ze spaní. Miller se chtěl původně usadit před krbem u televize, jenže ta prskala a zrnila, až se na ní nedalo dívat. V posledních dnech často vypadal proud i signál mobilu. Venkov...

Ztěžka usedl na lavici a v ruce držel ohavný, plastový mlýnek na kafe. Jeho tvar i barva mu vlastně pily krev a dlouhé roky neměl tenhle žlutý zázrak socialistického designu rád. Přímo ho nesnášel. Deset let se musel dívat, jak v něm jeho žena denně mele kafe. Odněkud ho kdysi vyhrabala, a protože věděla, jak Danovi pije krev, věnovala mlýnku provokativně teatrální přízeň. S veselými jiskrami v očích při tom na Dana mrkala. Když předloni umřela, týden okolo mlýnku chodil jako vlk kolem jehněte. A zrovna, když ho vzal do ruky, aby ho vyhodil, uslyšel, jak v něm chrastí zrnka kávy, kterou už jeho žena nestihla umlít. A rozbřečel se, vlastně se kompletně složil. Poprvé, od noci před pohřbem. Potom už používal mlýnek pořád. Vzal si ho i loni do lázní a každý den bylo slyšet z okna pokoje sanatoria Libenský v Poděbradech jeho hrkání. Bylo mu jen málo přes pětáctýřicet, ale po smrti ženy měl chvíli problémy se srdcem. Nakonec se to srovnalo. Všechno se nakonec srovná.

Když si zalil kafe do otlučeného béžového plecháčku s nápisem Fram, uvelebil se znovu na zápraží. Vůně kávy se mísila s večerním chladem a s tajemným dechem zmoklých stromů. Dokonalý moment, který mu působil přímo fyzickou rozkoš. Sudeten Zufriedenheit, říkával tomu ze randy. Ta směs melancholie, mlhy, chladu a čistoty, proložená výkřiky starých vražd, které za mlžných večerů ozvěnou zní mezi smrky. Když seděl na židli na zápraží, měl přímo za

hlavou na zdi skvrnu, která se po každém bílení chalupy vždy znovu objevila. Do hloubky omítky byla vsáknuta krev a šedá hmota mozková Hanse Pattermanna. Na konci jara pětáctýřicátého seděl Hans na zápraží a tváří v tvář otlučenému Mauseru Rudých gard odmítl opustit svojí chalupu. Už měl všeho dost a cítil, že došel na konec své cesty a na další už se nevydá. Alespoň na tu pozemskou ne. Krátký souboj pohledů ukončilo suché třesknutí, které se ozvěnou neslo po mezích horských polí, začínajícího horkého léta. Zůstala jen skvrna na zdi, co nešla zatřít. Miller ten příběh neznal a v klidu relaxoval nad kávou. Vzápětí dlouze vzdychl a obrátil oči v sloup, když z kuchyně uslyšel zvonit svůj telefon.

„Nazdar Dane, prosím Tě mohl bys přijet dolu, za Mejto? Směřem na Rokytnici je tam fakt vošklivá bouračka,“ uslyšel praskavě hlas poručíka Šebesty z dopravky v Semilech.

„Člověče Radku, zrovna sem si zalil kafe a bouračky nejsou přece můj obor. Nech mě žít,“ Miller občas přemýšlel o odchodu od policie a to poslední, na co byl zvědavý, byl nějaký rozsekaný ubožák v autě. Nedej bože dítě.

„Dane já vím,“ utrápený povzdech, „ale tady je něco divně, nezdá se mi to. Rád bych tě tu měl.“ Miller z Šebestova naléhavého hlasu usoudil, že se z toho nevykroutí. Usrkl si z hrnku a vzápětí potichu zakurvoval, když se spálil.

„Hele Radku... Nejsou tam děti?“

„Ne, jen jedna ženská. Úplně pryč, ale... Přijed' prosimtě“.

„No jo, jen dopiju kafe a zamknu barák. Co mám s tebou dělat,“ říkal kapitán v předklonu, když jednou rukou táhl nic nechápajícího rozespaleho psa za obojek dovnitř chalupy a v druhé držel telefon.

„Jo, v pohodě. Hele, jsou tu po tom větru popadaný stromy, ale kluci vod hasičů už to mají skoro zprůjezdněný. Dane, slyšíš mě?... Sakra... Dane? No, lepší?“ hulákal Šebesta, protože signál se chvílemi ztrácel.

„Jo,“ broukl otráveně Miller.

„Povídám Dane, že jsou tu popadaný stromy, ale hasiči to už skoro vyčistili. Ty vole, já se tu zabiju... Dane? Já tu musím ložit po svahu, mi to klouže, víš? Dole na silnici není signál. Dane dopij a přijed'. Díky chlape, máš to u mně.“ Telefon zmlkl a zatuhnul. Ve chvíli, kdy ho Miller

otráveně restartoval, se mu zdálo, že tmavnoucí obloha má podivně opalizující barvu. Nevěnoval tomu pozornost.

Když o chvíli později sjížděl Kořenovem k mostu přes Jizeru, dole v údolí už byla úplná tma. Sice se vyjasnilo, ale večer byl tady. Stíny pod stromy v místech, kde řeka opouštěla masiv Jizerských hor, se slily s černotou vlhkých jehličnatých větví nad nacucanými trsy žluté trávy, a z lesa se stala tmavá, jednolitá hradba. Horní partie zalesněných horských hřebenů byly seříznuty šedou čepelí mlhy a nízké oblačnosti. Millerův Seat na dně hlubokého údolí, rozsvěčující svými světly mokré asfalt, musel při pohledu z hřebenů nad řekou vypadat jako lovící hlubokomořská ryba na dně Mariánského příkopu.

Pumpa Na Mýtě, na odbočce na Harrachov, z dálky zářila do tmy. Na soutoku Mumlavy a Jizery, v průsečíku tří údolí chráněných zalesněnými kopci, s vrcholy věčně skrytými oblačností, se Miller cítil bezpečně ukrytý v srdci hor. A řeky byly krví, která tím srdcem proudí.

Koupil si na pumpě tyčinku Kit Kat, protože po kafi dostal chuť na něco sladkého. Ke kafi vždycky patří něco sladkého. Nebo koňak. Nebo whisky, ovšem. Nebo karibský rum. Nebo... Kurva, i Tuzemák by teď bodl.

Přes cestu stálo policejní auto s potichu puštěnými majáky a blokovalo silnici podél vody, dolů na Rokytnici a Jilemnici.

„Pane řidiči, je tam vážná dopravní nehoda a popadané stromy, musíte to objet přes Vysoký.“

Miller jen mávl služebním průkazem a zabručel něco o službě.

K nehodě přijel z protisměru a už z dálky viděl blikat modrá světla hasičských a policejních aut. Slyšel řvát motorové pily a další techniku. Silnice byla plná mokrého zlatého listí a menších větví, ve kterých se odrážely modré majáky hasičských vozů. Bylo zjevné, že hasiči svojí práci umí. Kmen mohutného buku se zřítil ze svahu přes silnici, a korunou končil snad až někde v Jizeře, hučící pod silnicí. Ted' už byl rozřezaný a odtažený ke stranám silnice. Uprostřed, mírně našikmo stála tmavá Mazda, která vypadala, jako když jí nějaký obr zamáčkl střechu dolů a dozadu, na úroveň horní hrany dveří. Za ní se tyčila bílá Scanie a všude bylo plno světel. U sanitky se klepal řidič nákladáku s dekou přes ramena. Okolo Mazdy se činili čtyři hasiči s hydraulickými nůžkami a rozbrušovačkou.

Miller postavil auto ke krajnici a vydal se pěšky posledních pár metrů k místu nehody. Strčil si obal od tyčinky do kapsy a snažil se zatím nedívat dovnitř Mazdy. Mezerou mezi kamionem a

sanitkou k němu rychle přicházel poručík Šebesta a už zdaleka se úslužně zubil. Znali se už asi deset let, a ačkoliv nebyli přímo kolegy, znali se dobře. Vždy trochu utrápeně a snaživě působící Šebesta dělal na dopravce a Miller na kriminálce. Obě oddělení sídlila v překvapivě velké a moderní budově nad semilským krematoriem, ve stoupání na Příkrý a Vysoké. „Šedý Šebesta šelestivě šustí šanony,“ napadlo Millera nesmyslně. „Už magořím...“

„Dane, to seš fakt hodnej, že jsi tu člověče. Pojd', pojd', něco ti ukážu,“ brebentil žoviálně Šebesta a vedl Millera dozadu za kamion, kolem řidiče nákladáku, který klepal zuby o okraj hrnku s čajem a zjevně bruslil na úzké hranici mezi šokem a nastupujícím účinkem uklidňujících léků, které dostal.

„Toho si vyslechneš za chvíli, teď pojd' sem,“ spěchal nervózní Šebesta dozadu za nákladák, a kdyby mohl, táhl by Millera za rukáv.

„Počkej Radku, ta bouračka je snad vepředu, ne? Nech mě hádat: Mazda stojí před stromem a bum, má v sobě Scanii. Narvaná pod strom. Vymalováno, jedeme domů“

Šebesta cvičil s velkou policejní svítilnou a rychle, nedočkavě šel kus za Scanii.

„Koukej!“ řekl skoro pyšně, jako malý kluk, když poprvé správně slepí model letadla. Dvojplošníku, ten je těžší.

V kuželu světla ležel na krajnici v černé kaluži výstražný trojúhelník, ještě zavřený v obalu. Vedle na svodidlech visel kus jakýchsi vnitřností a kolem další krev. Miller až moc dobře věděl, že půl nebo pět litrů krve vypadá stejně. Máme to asi v sobě zakódováno, že troška krve vždycky vypadá jako půl kýble. Kapitán sice za svůj služební život viděl víc krve, než by chtěl, ale kdoví jaké drama to nebylo. Přeci jenom, poklidný horský kraj. Vesnické tancovačky „Pánové mějte uznání. Dole v Tanvaldu u Labutě mi už půl hodiny běhá cikán s nožem v zádech...“ Bouračky, úrazy s motorovou pilou a cirkulárkou, občasná domácí zabijačka. Červený sotva pootevřený obal s trojúhelníkem, ležel v tmavě rudé, spíše černé, louži zhoustlé krve. Na svodidlech byla naplácnutá změť vnitřností a kus tenkého střeva nonšalantně ležel přehozený přes horní okraj svodidel směrem k vodě. Absurdní a nehezky obrázek.

„No doprdelekurvapráce,“ ulevil si Miller, „to je hnusný, jak dvojková Fabie.“

„Játra,“ ukazoval se zjevným zadostiučiněním Šebesta na barevnou změť na svodidlech.

„A žaludek,“ posvítíl na jiné místo tkáně. „Co ty na to, Dane, hmm?“

„No...,“ nevěděl Miller najednou co říct.

„Takže – ty vnitřnosti – to je zvíře, nebo člověk?“

„Dane, myslíš, že sem srnka šla dát trojúhelník, sejmul jí nákladák a pak naboural do tý ženský?“

Miller ucítil, jak na něj jde vztek. Vyplašený Šebesta mu zkazí večer a teď tu z něj bude dělat pitomce? Ale poručíkovi to vzápětí došlo a chláholivě se snažil kolegu udobřit.

„Dane, ptal jsem se těch kluků ze záchranky a říkali, že je to skoro určitě lidský. Ten pajšl tady. Pude to ještě na rozbor, samozřejmě, pitva... Ale jo, je to na tudy lidský.“

Kapitánem projel záchvěv chladu, který stoupal ze tmy od Jizery, hučící pod nimi mezi balvany. Zatáhl hlavu mezi ramena.

„Tý kočce vepředu to asi nechybí, co?“ řekl chmurně. „Jdeme tam.“

Hasiči už mezitím sundali střechu Mazdě. Jeden z nich, mladý kluk něco přes dvacet se snažil překonat stres z toho, co je v Mazdě, drsnými poznámkami.

„Kabriolet Mazda. To by byla Jízda,“ řekl v narážce na Svěrákův film a začal si falešně pískat melodii titulní písničky filmu. Mám jednu ruku dlouhou. Pískání ale rychle odumřelo a mladíka zachvátil pocit trapnosti. Nikdo mu však dál neubližoval tím, že by mu řekl, co si o tom myslí.

Ve vzduchu byl cítit spálený kov, trochu naftového kouře od hasičských aut, vůně dřeva rozřezaného stromu a pach krve a masa.

„Tak copa to tu máme?“ sklonil se s povzdechem Miller nad torzem auta. Přední sedačky byly zdeformované, vytržené z ukotvení a narvané na opěradla těch zadních. Na místě řidiče ležela žena, alespoň podle oblečení a postavy. Tělo, až ke klíčním kostem měla docela neporušené, výš se ale nacházela změť šlach, kostí a rozdrcená a zdeformovaná lebka. Na bulvě jediného oka poblikávaly modré majáky hasičů. Stržená kůže z hlavy i s vlasy ležela na zadním platu auta, hned vedle polštářku. Byla cítit voňavka, autoparfém, výkaly a krev. Žena měla na břicho utržený vonný stromeček ve tvaru čtyřlístku pro štěstí. „Šťastnou cestu!“ hlásal nápis na listech. Břicho měla netknuté a bylo zřejmé, že vnitřnosti vzadu na svodidlech nejsou její.

„Povídej holka, co se to tu stalo?“ říkal si v duchu Miller a pomalu, v předklonu těkal očima po interiéru auta. Na volantu ho zaujaly rýhy a kus strženého nalakovaného nehtu. V mezeře mezi sedákem a opěradlem vyvráceného sedadla spolujezdce zahlédl okraj mobilního telefonu.

„Radku, podej mi rukavice, nevzal jsem si...“

„Jo jasně Dane, na. A hele, koukej!“ ukázal poručík překvapeně na palubní desku auta, pod volant. „Nejsou tu klíčky. Chlapi, nevytáhl jste někdo klíčky z té Mazdy?“ zavolal Šebesta na hasiče i na policisty, pobíhající s měřícím kolečkem a barevnými spreji po silnici. Odpovědí mu bylo jen kroucení hlavou. „Třeba kvůli požáru,“ zkoušel to marně Šebesta, „A vy?“ obrátil se na polského řidiče. Ten seděl v bočních dveřích sanitky, v obou rukách hrnek s kouřícím čajem, přes záda pořád deku, a v očích nepřítomný pohled. Jeden z hasičů se k němu sklonil a tiše s ním začal mluvit.

„Dělal jsem pár sezón v Kudowa Zdroj na vleku, umím trochu polsky,“ vysvětlil hasič oběma policistům.

„Snad česky rozumí, ne?“ utrousil Miller. „Hele, zeptej se ho, jestli těsně před tou bouračkou nesrazil někoho na silnici,“ ukazoval dozadu za Scanii.

Polák urputně kroutil hlavou. Miller ještě chvíli těkal očima po interiéru Mazdy, stále přitahován čtyřlístkem „Šťastnou cestu!“ na ženině těle. Jo holka, tohle tak úplně nevyšlo. Asi bys ten přívěsek měla reklamovat.

„Výborně,“ povzdychnul si kapitán. „Radku, ten nákladák musí prosmejčit kluci z technickýho. Budou hledat krev, tkáň, na čumáku a na levém boku auta, jasný? A když jí nenajdou, budou hledat znova a budou hledat, jestli to auto nezkusil někdo utřít, než jste přijeli.“

„Jasný. A když najdou, nechám prověřit, z čeho to je. Taky mohl před týdnem sejmut srnu nebo nějaký ptáka.“

„Tak pánové, vemte si baterky,“ zavolal Miller na policisty, „a jdeme najít toho chlapa... No toho, co má pajšl na svodidlech,“ dodal netrpělivě, když uviděl jejich nechápavé pohledy.

„Kluci půjčte mi na chvilku baterku,“ zastavil se kapitán u hasičů. Všichni se hrnuli dozadu za Scanii a zuřivě svítily kolem sebe, až dojemně podobní bandě ztracených školáků na stezce odvahy. Nasvítily krátkou kamenitou stráň, padající směrem k Jizeře. Kromě kusu střevo, které se táhlo od nešťastné hroudy na svodidlech, nebylo nic vidět.

„No snad kurva nevodešel?“ ulevil si jeden policista, zatímco se Miller skláněl nad vnitřnostmi na svodidlech. Tohle už opravdu vidět nechtěl.

„Hele,“ zavolal poručíka a ukázal baterkou na vnitřnosti přilepené v prohlubni svodidel. Šebestovi se nechtělo moc studovat vnitřnosti, neměl rád ani kuchání králíků, natož tohle.

„Koukej, tady trčí šroub, kterým je chycený svodidlo ke sloupku. A za ten šroub se ty vnitřnosti zahákly a tělo pokračovalo za svodidla, až se ty střeva vytrhly. Musí tu někde být“ Miller potlačil mírný nával na zvracení. Ucítel v krku kávu a čokoládu.

„Myslíš, že ho to auto nějak roztrhlo, vypadly mu vnitřnosti a potom ho odhodilo, a ten pajšl se zahákl?“ Miller současně přikyvoval a krčil rameny, že by to tak mohlo být.

„Tak kurva chlapi, ten mužskej - nebo ženská - tam musí ležet. Přece neletěl až do Jizery. To je aspoň, no, třicet metrů, ne? Hergot přelezte to někdo. Ty svodidla, a běžte dolu. Šup mladej, a Karle, ty taky,“ vjela do Šebesty nová energie a začal komandovat svoje lidi.

Světla se míhala ve svahu pod svodidly.

„Šéfe, ten trojúhelník není vůbec rozbitej,“ ozval se jeden z policistů, který seděl na bobku u louže krve a prohlížel si červené pouzdro „kdyby to do něj narval nakláďák, že ho roztrhá a zahodí kdovíkam, tak by měl být na maděru, ne?“ Šebesta se otočil, svítil si na trojúhelník a zamyšleně pokyvoval hlavou.

„Tak co kluci, máte něco?“ Od řeky bylo slyšet volání, které přehlušilo šum vody. Šebesta z něj ale zjevně pochopil, že nic nenašli.

„Ty vole, přece fakt nevodešel, to není možný? Dyk tu má půlku člověka na svodidlech,“ zmocnilo se poručíka zoufalství. Millerovi se vybavila scéna z Fantomase kontra Scotland Yard, kde zmatený Funes shání svého oběšence. „Vraťte mi mého oběšence, ukradli mi oběšence!“ Helena měla ráda filmy s Funesem. Miller si povzdechl.

„Radku, já zavolám Pepovi – no mladýmu Brožovi. Dělá u nás psovoda a má tu v Poniklý barák. Za chvíli tu s Brittou bude. Bere si jí domů. To tělo najde,“ uklidňoval poručíka.

„Já na něj mám taky číslo. Hele já tady povylezu nahoru, tam je signál a zavolám mu.“ Za chvíli bylo slyšet hekání, funění a nadávání, jak v se v příkrém svahu hrabal nahoru.

Miller zamyšleně pozoroval zatáčku. Dole u řeky byly vidět kužely dvou baterek, od svodidel svítili další dva policisté dolů. Dvě policejní auta za Scanií, třetí spolu se sanitkou a hasiči od Harrachova nebo od Tanvaldu, před ní. Mokro, vlhko, tma, barevná světla a neklid v duši. Něco bylo hodně špatně.

Kapitán si posvítíl baterkou do protějšího prudkého kopce, odkud (kousek dál, za skalkou, která byla přímo nad kapitánem) bylo slyšet hulákání Šebesty do telefonu. Zaujaly ho dva kusy stržené hlíny a listí na hraně skály i trocha hlíny pod ní, na silnici. Asi metr od sebe, jako kdyby odsud něco spadlo. Nebo skočilo. Miller na to chvíli zíral, pokrčil rameny a pomalu se vydal zase dopředu, podél nákladáku. Pozorně si prohlížel bok nákladáku. Žádnou krev neviděl a předeek kamionu nebyl ani moc deformovaný. Na silnici byly nasprejované značky od policistů. Miller se na jednoho dopravníka tázavě podíval.

„Je to docela jasný,“ odpověděl policista na nevyřčený dotaz. „Tady,“ ukázal na místo před zadní dvojmontáží tahače, „do ní naboural a tlačil jí někam sem.“ Ukázal ke značce na asfaltu. „A nakonec couvl sem, jak stojí. Asi o dva metry. Že se nebál, že ta Mazda bouchne a necouvl víc?“.

„Auta dneska už moc nebouchaj,“ řekl rozšafně Miller.

„Jasně, já vím, ale lidi to neví. Jsou zblblý z filmů. Tam se na auto jen křivě podíváte a už vybuchne.“

„Díky,“ řekl suše Miller a pokračoval dopředu.

„Tak chlopaku, co se tu stalo?“ sklonil se k řidiči Scanie. Ten spustil, rychle a drmolivě, jako by se protrhla stavidla. Vedle stojící hasič ho soustředěně poslouchal. Když Polák skončil a upadl zpět do apatie, začal hasič tlumočit Millerovi.

„Prý jel pomalu a opatrně. Foukalo, bylo špatně vidět a přes cestu mu několikrát přeběhla srnčí. No a následně za zatáčkou uviděl tu Mazdu, narvanou do toho buku,“ ukázal zbytečně rukou dopředu, k rozřezanému kmeni. „Byla prej hodně schovaná ve větvích, neviděl v tu chvíli skoro nic, trojúhelník, prostě nic. Na tom mokrým listí mu to klouzalo, takže nedobrzdil. Říká, že do ní narazil pomalu, ale hrnul před sebou auto i se stromem asi tři, nebo pět metrů. A napresoval jí pod ten kmen. Nešlo s tím nic dělat. Třicet tun,“ zkrátil řidičovu litanii hasič. „Docela to odpovídá tomu, co jsme viděli, jak jsme přijeli. Byli jsme tu před vašima,“ mávnul rukou k policejním vozům.

Miller obcházel zploštělou Mazdu, jak hladový tygr libové sele.

Vzadu, za kamionem se objevila světla, bylo slyšet hlasy a za chvíli se v mezeře mezi nákladákem a svodidly vynořil mladý muž v šustákovce, tažený belgickým ovčákem na vodítku.

„Nazdar Pepo, to jsi hodnej, že jsi tu tak rychle. Pocem Britta!“ sklonil se kapitán k rozrušenému psovi, který poštěkával, čenichal a pokoušel se rozeběhnout na všechny strany najednou.

„Je ještě mladá, není zvyklá na takový šrumec,“ řekl Brož omluvně místo pozdravu.

„V pohodě. Hele, máme tu kus chlapa, ale ne zbytek a potřebujeme ho najít. Zvládne to?“ zeptal se Miller s pohledem upřeným na psa, který se pokoušel táhnout Brože zpátky, podél kamionu.

„Uvidíme.“ Oba se vydali za psem, zpátky. Kus za předním kolem tahače se pes zarazil a začal umanutě čenichat na asfaltu.

„Co to máš? Nic tu není, pojď Britta,“ pokoušel se Brož odtáhnout psa. Ten ale zůstal s čumákem přilepeným k zemi, nohy zapřené proti tahu vodítka.

„Je tu nějaká louže nebo co,“ posvítí Miller baterkou do místa, kde se pes zasekl. „Asi z toho kamionu, nebo z té Mazdy, to bude benzín, nebo hydraulika. Klucí!“ zavolal na hasiče. Sehnul se k zemi a ponořil prst do mělké malé louže a dal ho k nosu.

„Ty vole, to jsou chcanky,“ ulevil si napůl znechuceně a napůl s úlevou.

„Zeptej se ho, jestli tu nebyl na záchodě, po té nehodě,“ zavolal na polsky hovořícího hasiče, zatímco si ledabyly utíral prst o kalhoty. „Nebo kluci,“ dodal zbytečně, protože je mu jasné, že nikdo z hasičů ani policistů by na místě vyšetřování na záchod nešel.

„Nebyl!“ volal hasič od sanity.

Miller přikývnul a baterkou svítil podél kamionu a pod ním a snažil se zorientovat se v barevných značkách nasprejovaných na silnici.

„Mno, tady byly zhruba přední dveře té Mazdy, než do ní ten kamion naboural, ne?“ podíval se na policistu, který dělal značení. Ten si prohlížel asfalt a mlčky a čím dál více přikyvoval. „Jo, to by mohlo bejt.“

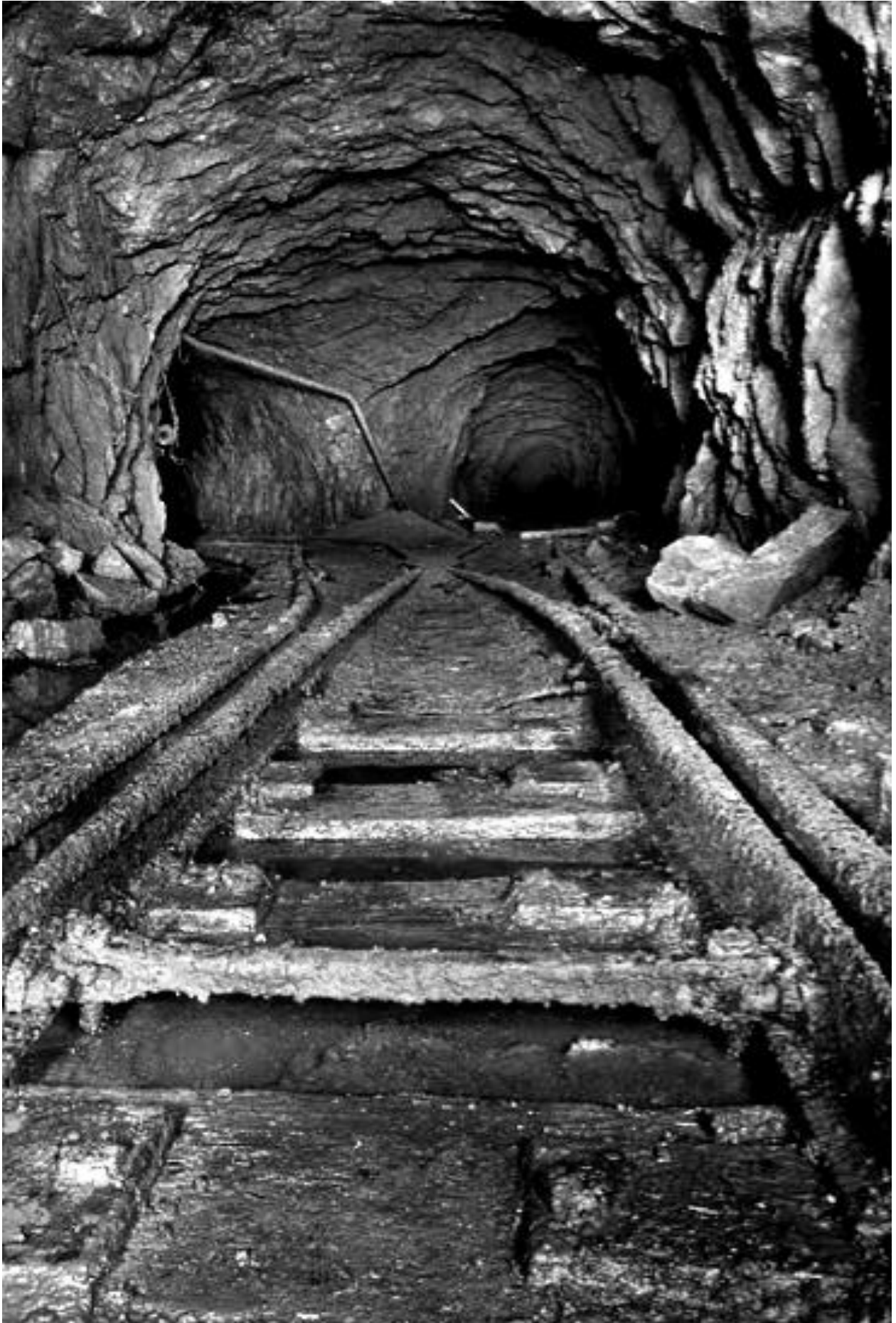
„Vzorek, kolego, prosím,“ ukázal rukou na sotva patrnou loužičku a pokrčoval v monologu.

„Takže nám spadne strom na silnici, ano? Mazda se u něj zastaví, milostivá se jde vyčůrat u dveří auta, někdo jde s trojúhelníkem po silnici...“ uvažoval nahlas kapitán, „tam ho sejme nákladník, vytrhne mu vnitřnosti, chlapíkovi se to nezdá, tak odejde a Mazdu sešrotuje kamion.“

Tak, já nevím, co se tady někomu nezdá, je to jasný, ne?“ bručel ironicky Miller, zatímco Šebesta s Brožem a Brittou přelézali svodidla. Pes se neustále vracel ke svodidlům, zaujat krví a smutnou hroudou na svodidlech.

Miller stál u svodidel a pozoroval rej světél na svahu nad řekou a poslouchal vzrušené pošťkávání psa. „Sakra, nevyvenčil jsem Bobinu,“ připomenul si rozmrzele svůj plán, zajít večer procházkou se psem Na Vyhlídku, na dva, tři kousky. Z ničeho nic se mu do zátylku vkradl pocit, že je někdo sleduje z lesa nad řekou. Snad pohyb ve stínech stromů, nebo prostě jen neodbytný a neurčitý pocit, že se někdo chladně a zkoumavě dívá. Otřásl se a zarazil ruce hluboko do kapes bundy.

„Máme ruku!“ ozval se od břehu Brožův hlas.

Error in calculo - Petr Wolf

Sobota 23. 10. 2021, dopoledne, někde pod Vysočinou

Seděl přitisknutý ke kamenné stěně nahrubo vyražené štoly. Nevěděl kde je, ale věřil, že se pohybuje ve směru ke slepé větrací jámě R6S nebo R7S. Jámu R4S už musel minout, když se hnál chodbou a snažil se neohlížet. Odhadoval, že je zhruba na půl cesty k dosud používané části dolu. Pravda byla ovšem ta, že naprosto netušil, kde je.

Zkusmo přitiskl ucho k utržené lutně, která ležela vedle něj. Ledový kov ho chladil na rozpálené tváři a působil konejšivě. Lutna se táhla stovky metrů chodbou a kdysi rozváděla čerstvý vzduch chodbami dolu. Teď jí použil, jako zesilovač, obrovské kovové podzemní ucho. Naslouchal. Snažil se tajit dech, jak to jen šlo, ale o to více mu bušilo srdce. Měl pocit, že zvuk úderů jeho srdce kovová roura zesiluje a rozvádí po celém dole. Najednou si byl jistý, že důl duní a tepe hlasem jeho srdce a jeho srdce je zářící maják. Všechno v dole, který měl sakra být mrtvý, dokonale mrtvý, muselo slyšet jeho tep. A všechno muselo být tím zvukem přitahováno. Oddálil hlavu od zrezlého kovu, tiše, ale zhluboka vydechl a pokusil se uklidnit. Snažil se část myšlenek vytěsnit a naopak se soustředit na ryze praktické věci. Snažil se nemyslet na tvora, kterého zahlédl a na to, co ten tvor dokázal.

„Jsi kilometr pod zemí, nevíš, kde jsi a je tu něco, co si s tebou hraje. V podstatě pohoda.“ Výdech. „Soustřed’ se na výdech a uklidni se.“ Zavřel oči, jako by to ve tmě, která ho obklopovala, mělo nějak hlubší smysl. Pomalu přibližoval hlavu k ocelové trubce a znovu k ní přiložil ucho.

Věděl o tom zvuku dříve, než ho zaslechl. Nějak vycítil, jak se absolutní tmou kovové roury řítí přímo k němu. Jak před sebou zvedá a žene částčky rzi a prachu. Tlaková vlna nukleárního výbuchu odhazující před sebou auta a kusy domů. Přesto, když zvuk dorazil až k jeho uchu, vyjekl. Přímo do ucha mu zaduněl zvuk z jiného světa. Podivná kombinace kovového, až syntetizátorového zvuku s brachiálním, živočišným řevem, ze kterého by každé stvoření, co kdy chodilo po této planetě, strnulo ve zbožné úctě a s louží pod nohama. Zvuk podobný sci-fi filmu z padesátých let, slitý s řevem toho, jímž strašily za temných jurských nocí maminky tyranosaurů svá mláďata a o kom se tyranosaurům zdálo v nočních můrách.

Měl pocit, že se mu srdce už nikdy nerozbuší. V nekonečně dlouhém okamžiku uvažoval, že je to vlastně dobře, protože jeho hlučné srdce musí přitahovat toho za ním. Přemýšlel, jestli bez

tepajícího srdce dorazí až k jámě B1. A také jestli se čas natolik natáhl, že mezi dvěma údery srdce lze prožít hodiny. Kilometr pod zemí je jiný vesmír, už jsme si to jednou řekli...

Po nekonečně dlouhé době, když koutkem oka za sebou zahlédl slabou záři, se to ozvalo. Velmi tiché, nesmělé až tázavé ťuknutí. Jako by jeho srdce stálo na prahu dveří a ptalo se, zda neruší a může jít dovnitř. Vzápětí ho bylo všude plno a zase zběsile tlouklo. Nesmělý host, co se zprvu upejpá a vzápětí vám špinavými botami dupe po čerstvě vysátém sběratelském peršanu. Jednou rukou si bere vaše nejlepší doutníky a druhou si nalévá sigle malt whisky, aby se mezi spokojeným říhnutím a poškrábáním se v rozkroku nenuceně zeptal, jestli mu bude vaše žena dělat společnost.

Světlo za ohybem chodby sílilo. Nebylo to světlo, jen sotva patrné šero, které mělo ještě daleko k tomu, aby vůbec vykreslilo kontury profilu chodby. Pro jeho oči to ale byla záře slunečného dne na ledovci, vysoko v čistém a ledovém vzduchu nad fjordy. Pomalu se začal zvedat. Ve staré důlní chodbě, kde se válí zrezivělé kusy důlní výstroje mezi pražci a zbytky kolejí, není možné se pohybovat za tmy potichu. Ale. Stačí pár hodin boje o život v absolutní tmě a naučí se to každý. Jen to srdce kdyby nedělalo takový kravál...

Takže dál. Na chvíli se mu před očima promítl obraz krajiny nad ním. Představil si zvlněné louky se zarostlými remízky a proložené malými lesíky. A nad tím vším vysoké, vyfoukané říjnové nebe nad Vysočinou. Jde k jihu, po pravici je za mírným návrším lesopark s hrobkou hraběte Mitrovského a krajina před ním vlídně klesá k říčce Rožné. V tu chvíli cítil jistotu, že opravdu jde těmito místy, podobný loutce s kilometr dlouhým drátem v hlavě, šlapající pod jevištěm. Pohyboval se rychle, tiše a napůl v transu. S podivuhodnou přesností založenou na vetším pocitu zdolával stovky metrů, aniž by světlo za ním sláblo nebo sílilo. Nohy se samy vyhýbaly překážkám na zemi a vedly ho s jistotou nevědoucího bezpečně vpřed. Držely rytmus pražců a nějak poznaly, kde pražce chybí. Vnitřním zrakem viděl stěny chodby a všechny překážky, spadlé armatury, výztuhy, kusy věčného důlního nepořádku, který tu bude spát po tisíce let.

I když nic neviděl, bezpečně věděl, že chodba před ním se ostře lomí doleva. Na vteřinu zauvažoval, jestli nějakým zázrakem nevnímá odrazy zvuku a nestává se netopýrem. Ale v tu chvíli vypadl z extatického rytmu a sklouzl z vlídné podzimní krajiny dolů, do štol. Vzápětí si bolestivě odřel pravý bok a tvář o hajcman chodby, která se tu lomila.

Za rohem štolky byla tma, jako v břiše negra utopeného v asfaltu. Přistihl se, že jde se zavřenýma očima, nohy tahá skoro po zemi a na tváři cítí slaboučký proud vzduchu. Ten, co šel za ním, nespěchal. Cítil jeho pozornost v zádech, chvílemi za ohybem chodby zahlédl lehký svít a jindy se ozvaly kroky. Měl pocit, že dokud se nezastaví, nechá ho být. Byla to jeho nová hra. Přesně tak Křovák štvle gazelu. V klidu a pomalu jí uchodí. Celé dny. Přísahal by, že v občasných sípavých vzdeších svého stínu slyší zlomyslný škleb. Věděl s jistotou, že až bude ten vzadu chtít, vyrazí vpřed a dostane ho. A možná mu zase předvede kousek, který definitivně rozbil jeho důvěru v chod světa a Vesmíru. Sebrat dospělému chlapovi s technickým vzděláním důvěru v elementární fyzikální zákony, je jako rozšlapat děcku bábovičky. A potom je posrat.

Průvan v šachtě sílil. Trochu zrychlil, když v tom mu prudký úder do břicha vyrazil dech, něco mu podtrhlo nohy a vzápětí si rozrazil čelo o kolejnici. Ležel na zemi, v mělké louži mezi zrezlými kolejemi a naslouchal. Slyšel ho stále vzadu, jak se pomalu blíží. Začal se sbírat ze země, přitom opatrně ohmatával okolí. Za sebou ucítil kovové zábradlí, o které se přerazil. Před sebou pak propast, kterou proudil vzduch. Dorazil konečně k R7S. Snad.

Zezadu se ozval zvuk, který naznačoval nespokojenost, zatímco tempo kroků se zvýšilo. Zkusil vypínač svítidly a až se lekl, když se kolem něj rozlilo slabé bledé světlo. Stometrová propast jámy R7S byla necelý metr před ním. Letět trochu dál, tak je hotovo. V duchu počítal, jak dlouho by padal a v jaké rychlosti by se dole roztříštil. Dvě stě, děleno deset a z toho odmocnina, no řekněme čtyři a půl sekundy? Nic moc zážitek, do toho celý život nenacpeš. Leda že. Pětačtyřicet metrů za sekundu dopadová rychlost, to je sto šedesát kilometrů za hodinu. Nebyl by na něj hezký pohled, fakt ne. Ale to nebude, ani když ho dostane ten vzadu, připomněl si. Do hajzlu! Už zase se mu myšlenky toulaly na zbytečných výletech, po opuštěných pískovaných pěšinkách zarostlého parku, místo aby našel nejkratší cestu ven.

Posvítal si do svislé kruhové šachty. Asi pět metrů průměr, z větší části bez výstroje. Po pravé straně, přesně uprostřed, byly ve stěně zaraženy železné kramle žebříku, vedoucího nahoru i dolů. Musel by skočit skoro tři metry, zachytit se na kramli žebříku a věřit, že ho udrží. Pokud ne – čtyři a půl sekundy a sto šedesát kilometrů za hodinu. To nechceš. Ledový pot.

Ustrašeně se ohlédl, ale byla za ním tma a ticho. Chodba byla prázdná. „Kde jsi, ty svině?“

Potily se mu ruce a kužel světla se třásl. Začal se rozhlížet po čemkoliv, co by mu pomohlo dostat se na žebřík. Kromě kovového zábradlí, které ho zastavilo před pádem do šachty, tu ale bylo čisto. Posvítíl přes něj zpět a na podlaze chodby za ním, se objevila mříž ze stínů. Při každém pohybu svítilny jezdila z jedné stranu chodby na druhou. Stejně tak se pohybovaly stíny ocelových hajcmanů vystupujících z profilu chodby a podobné žebrům zdechlého Leviathana.

Z hloubi svislé šachty za ním se ozval hlasitý zvuk. Kdyby někomu spadli sikovky na dno štol, znělo by to stejně. Vyděšeně se otočil k jámě, kterou bouřil v odrazech zvuk, proletěl kolem jeho patra a pokračoval do vyšších pater, kde postupně slábl. Vybavila se mu scéna z prvního dílu Pána prstenů, kde jeden z hobitů shodil v podzemní Morii vědro do šachty. „Hlupáku Bralovská,“ zašeptal pro sebe. Zavřel oči a zatoužil po tom, aby byl nahoře. Už to fakt stačilo, tohle je prostě moc. Dolehla na něj únava. Pomalu vydechoval a přitom otevřel oči. Otočil se ještě jednou zpět do chodby. V jejím příšeří, za mříží se stínů, bylo něco jinak.

Byl tam.

Sobota 23. 10. 2021, pozdě večer, Kořenov - Příchovice

„Hned jí přinesu misku s vodou,“ řekla starší podsaditá servírka v restauraci Na Vyhlídce, rozněžnělý pohled upřený na střípatou Bobinu ležící Millerovi u nohou.

„Dal bych si Plzeň!“ volal za ní marně Miller. Baculatý zadek servírky, se stopami mokrých rukou na obou půlkách, už mizel za závěsem do kuchyně.

„Tak to vidíš holka, vořech jako ty zajímá i starou bábu víc, než zachovalej kapitán od kriminálky. To je svět, vid’? Na hovno,“ sehnul se pod stůl, aby podrbl Bobinu, která se po svém psím způsobu spokojeně usmívala. Když se vynořil zpod stolu, už přicházela servírka, v jedné ruce Plzeň s pořádnou čepicí, a v druhé misku s vodou.

„Jé vy jste mě slyšela Bohunko, vy jste zlatá,“ rozplýval se Miller a ani v tom nebylo nic předstíraného. Po nehezkém večeru bylo pivo a klidné posezení u krbovek přesně to, co potřeboval.

„Neslyšela, ale copak bych se u vás s Plzní spletla, pane kapitáne?“ usmála se trochu ironicky servírka.

„To je taky fakt,“ povzdychl si rezignovaně a zadíval se na televizi na zdi v koutě.

„Bohunko můžete to zesílit?“

Na obrazovce běželo mimořádné zpravodajství a reportérka ve studiu měla vypoulené oči, jak si na jednu stranu užívala výživné zprávy, a na druhou stranu měla tak trochu strach. Záběry ukazovaly trosky velkého letadla někde v poli a jiného ve velkém městě. Textový proužek dole informoval o zříceném Boeingu 767 u Wroclawi a ATR-72 u Grazu. Obě letadla měla havarovat po srážce s neznámým předmětem.

„Pane kapitáne, vono to nemá baterky! Ten dálkáč nemá baterky,“ hlásila trochu ublíženě Bohunka, když se marně snažila zesílit hlasitost. Jenže televize zaprskala a obrazovka byla černá.

„Tak, a víme prd!“ řekla Bohunka lakonicky a otírala utěrkou pult výčepu.

„Těch lidí...“ povzdychla si pro sebe po chvíli.

„Zduř, Dane, hledal tě tu Karel. Před chvílí,“ zahalekal mohutný vrchní, když vešel do výčepu.

„Byl jsem narážet,“ dodal.

Miller se zarazil s půllitrem v ruce těsně před tím, než se napil.

„Neboj, byl jsem narážet Budvar. Tohle máš čerstvý,“ řekl vrchní, který si dobře všiml kapitánovi reakce.

„Spadly nějaký letadla a chcipla ti televize Milane,“ řekl klidně Miller, přičemž z jeho hlasu nebylo zřejmé, kterou z těchto dvou skutečností považuje za větší tragédii. Když se nedočkal kýžené reakce, nechal letadla být, i když mu hlavou vířily vzpomínky na 11. září.

„Co chtěl, adjunkt?“ zeptal se Miller, zdvihl půllitr směrem k vrchnímu, dlouze se napil a spokojeně zafuněl.

„Já ti nevím, prolítl tady lokálem jak buzerant mešitou a mazal k tobě na barák. Tak já mu cinknu, že tu sedíš, ju?“

„Hmmm, musí to bejt?“ zabručel Miller, ale vrchní si už zvedl brýle na čelo a bojoval s displejem telefonu. „Kurva to dneska nějak blbne, ty telefony...“

Lesák Novotný se přihnál, když byl kapitán v půlce druhého piva. Bobina ho šla ze slušnosti přivítat, ale lesník si jí ani nevšiml a hnál se k Millerovi. To bylo zvláštní, protože Novotný byl vyhlášený psí táta.

„Kapitáne,“ spustil zadýchaný Novotný a přisedl si ke stolu, „můžu si přisednout?“

Miller spolkl něco ironického a mlčky ukázal ke stolu, kde už Novotný seděl.

„Na Famberce, v tom dólíku mezi Hromovkou a Kapradníkem, asi před hodinou...“

„Prosimtě Karle uklidni se, vydejchej se, dej si pivo a pak spust. Kdy, kdo, kde, co, s kým,“ upil kapitán.

„Byl jsem na Prdku, na Pasekách. Dva kousky, tři. A asi v půl pátý jsem se sebral, a že to vezmu zadem, Famberkou domu. Chtěl jsem se ještě mrknout pod Kapradníkem, jestli tam chlapi nezapomněli zamknout maringotku. Máme tam ty nový Stihlky...“ Novotný seděl zpocený v lesáckém hubertusu. Ačkoliv od blízkých kamen sálalo příjemné teplo, zjevně si nehodlal odložit.

„No, tak si to tak štráduju Famberkou a už se šerí. Zachumlanej, protože ti najednou foukal vítr jak prase. Až sem se bál, že mi spadne nějaká větev na řepu. A za chvíli vidím dole, nad Jizerou, v kopci někde pod Hledsebe, nějaký světla. Říkám si to budou zas nějaký kokoti na čtyřkolkách, dělají tam bordel. Nojo, ale ty světla byly hrozně barevný a silný, ale víš co. Šly dolu k vodě. No ty vole, to nesjedeš, to je kopec jak v Kicbýlu! Cesta je jen po vrstevnici. Ale přes ty stromy vidíš prd, člověče. Můžu se vod tebe napít?“ ukázal Novotný dychtivě k načatému půllitru. Kapitán neochotně a pomalu přikývl, ale to už ke stolu přicházel vrchní s pivem pro Novotného. Položil ho na podtácek, pleskl lístkem o stůl, udělal čárku a se zájmem si přisedl.

„Vypadáš, jako bys potkal bubáka Kájo. Nebo viděl svojí starou nahatou, člověče,“ řekl napůl kousavě a napůl starostlivě vrchní. Novotný neodpověděl, zvedl půllitr a začal dlouze pít. Bylo jasné, že půllitr exne. Vrchní s Millerem si vyměnili pohledy.

„No nic, za chvíli to zmizelo,“ pokračoval s pěnou na kníru lesník. „No tak já si jdu dál, že jo. Potkám stádo vysoký. Za nima rudl prasat. Přeběhli přes cestu zespoda vod Jizery. Světla jak majáky, vyplašený... No a jdu pořád dál. A pak slyším takový divný zvuky...“

„Jaký zvuky Kájo?“ Miller dopil svůj půllitr, podíval se na vrchního a ten Bohunce ukázat tři vztyčené prsty.

„No člověče to sem ti ještě neslyšel. Jak bych ti to popsal. Hele Milane já si dám ještě jedno.“ Vrchní ukázal mlčky na servírku za výčepem, jak se činí.

„No takový jak z nějakýho cáklýho filmu, to nebylo žádný zvíře co znám. Ale bylo to daleko. Vlastně nevím, co sem slyšel.“ Miller se chtěl zeptat, kolik toho doopravdy Novotný na Prdku měl, ale nechal to být.

„Takže já jdu furt dál a jsem v tý zatačce u Klokotivýho potoka, víš kde? A tam ty vole, kousek za tou zatačkou, pod silnicí, vpravo...“ Novotnému se klepal hlas, sáhl po prázdném půllitru, pustil ho a počkal na Bohunku. Ta přinesla tři půllitry a přisedla si se zájmem k chlapům, aby nemusela špicovat uši od výčepu. Všichni popadli své půllitry, cinkli si a Novotnému se třásly ruce, až ubryndnul. Bohunka automaticky setřela pěnu ze stolu umolousanou utěrkou, kterou měla věčně za pasem. Lesák se napil, zhluboka se nadechnul, přikývl a pokračoval:

„A tam ležely. Asi tři, čtyři, to fakt nešlo poznat ty vole. Úplně rozmaširovaný, jako by je přejel kombajn. Třikrát. No..., no srny,“ dodal když viděl nechápavé pohledy svých společníků.

„A na cestě hlava, normálně utržená hlava,“ sáhl znovu po půllitru.

„Srncí, jo?“ řekl vrchní, celý se zájmem předkloněný a visící Novotnému na rtech. Ten dopil, položil půllitr na stůl, otřel si rukávem hubertusu pusy a řekl skoro triumfálně a se zadostiučiněním na celý výčep.

„Lidská. Chlap. Furt tam leží.“

Novotný se vítězně rozhlédl po lokále a obřadně dopil pivo.

„Tak já zajdu pro Vitaru a jedeme tam,“ pravil vrchní rázně a v očích mu plálo odhodlání syna hor, vyrazit vstříc všem nebezpečím a nástrahám drsného kraje.

„Počkej, počkej, pokud tady Karel nekecá, tak je to věc pro policii a ne pro hospodskou výpravu,“ zavrčel Miller.

„Ty seš policie, a jestli Karel kecá nebo ne zjistíme tak, že se tam mrkneme,“ řekl s neprůstřelnou logikou vrchní, zatímco Novotný odmítavě kroutil hlavou a mával rukou, že nekecá.

„Tak jo,“ vzdychl Miller a pomyslel si, že tahle noc bude ještě dlouhá. Cvakl Bobině vodítko na obojek, protáhl ztuhlá záda, dopil pivo a hodil na sebe bundu. V duchu přemítal, jestli lesník něco opravdu našel, nebo jen přebíral na Prdku. Zaplatí když tak rundu, vejř bláznivá.

„Karle máš klíče od závory, že jo? Bohunko za chvíli jsme zpátky,“ volal vrchní, zatímco si z kumbálu za výčepem bral kabát a klíčky od auta.

Bohunka ho už ale nevnímala, protože se s pusou dokořán dívala na televizi, která zase naskočila. Na obrazovce byly vidět kouřící trosky letadla a zničených domů před katedrálou Sagrada Familia v Barceloně. Dým stoupal k modré obloze, podél Gaudiho věží a protahoval siluetu katedrály k samotnému nebi.

Za chvíli už jeli po hrubé lesní asfaltce vedoucí po vrstevnici až do Pasek nad Jizerou. Cesta se kroutila, po levé ruce měli sráz dolů k hučícímu soutoku Mumlavy s Jizerou, který byl hluboko pod nimi. Nahoru stoupal les k vrcholu Kapradníku a Miller přemýšlel, jestli má svým společníkům říct o dnešní nehezke příhodě, která se stala dole v údolí pod nimi. Začínal tušit nějakou souvislost a vůbec se mu to nelíbilo. Vrchní seděl za volantem Vitary, upřeně se díval do tmy a tvářil se heroicky a odhodlaně, jako Amundsen, když šel hledat Nobileho. Novotný seděl vedle něj, a nepřítomně zíral z okna do tmy. Vzadu se rozvaloval Miller s Bobinou, která v jakémkoliv autě cestovala zásadně na sedačce. S tím se prostě nedalo nic dělat, kapitán s tím nic dělat nechtěl a vrchnímu to bylo jedno. Vitara byla dřív na zimní zásobování. Přes Polubný a Desnou do tanvaldského Lidlu a zpět. A v zimě občas vytáhnout zapadlého hosta, který podcenil obutí.

Projeli pravotočivou zatáčku a jeli na jih, stále po vrstevnici. Pod nimi, v hlubokém zalesněném údolí, tekla Jizera a za ní byl protějšší svah kaňonu, táhnoucí se od Čertovy hory až k Rokytnici.

Mizerná světla Vitary osvětlovala jen malý kus lesní cesty před nimi a v autě panovalo ticho, s výjimkou vrzání utahaného vozu, poskakujícího po rozbité cestě. Z lesů šla místy pára a v cárech se plazila přes cestu. V létě tu jezdily spousty cyklistů, v zimě řádili běžkaři, ale teď za podzim a za tmy tu bylo liduprázdno.

„Už to bude!“ prořízl ticho Novotného hlas. „Zpomal, zpomal... Tady někde. Tady!“

Ve světlech Vitary se objevil předmět ležící na cestě. Byli právě nad místem odpolední havárie, jen asi o kilometr na západ a tři sta padesát metrů výš. Auto se zastavilo a všichni muži

vystoupili. Miller si vzal baterku, která se válela na zadní sedačce. Bobina odmítla Vitaru opustit.

Na hrubém živičném povrchu cesty ležela hlava muže a dívala se na vycházející hvězdy. Trochu zarostlý, asi kolem čtyřiceti let, lehký úsměv ve tváři. Jupiter se mu odrážel v pravém oku, levé bylo černé, hluboká tůň, kde pod kořeny žijí prastaří sumci. Hlava byla hrubě odtržena od trupu a z cárů krku visela mícha, jako legrační bílý myší ocásek. Novotný začal vzadu vydávat dávivé zvuky, ale nic z něj nešlo. Millerovi bylo jasné, že se s tím chlapem, přesněji jeho vnitřnostmi, už viděl.

„Hmm, no teda, aspoň umřel s úsměvem na rtech,“ řekl stísněně vrchní, zatímco šátral v kapsách po cigaretách. Trochu se mu třásl ruce. Nikde nebyla žádná krev, ani nic, co by ve slabém světle auta bylo nápadné nebo podezřelé. Pokud tedy utržená hlava ležící na lesní cestě není sama o sobě docela nápadná a podezřelá.

„Moc tu nešlapte. Milane, máš ještě jednu baterku?“ obrátil se kapitán na vrchního. Ten přikývl a dál se mlčky koukal na utrženou hlavu. „Kájo, kde jsou ty srnky? Už dobrý?“ otočil se Miller na pobledlého lesáka. Ten mlčky ukázal rukou dopředu, na levou stranu silnice. Překvapilo ho, že zrovna lesák, zvyklý stahovat a kucht zvěř se málem složil, při pohledu na hlavu. A vrchní z hospody to ustojí celkem hladce. „Kdoví, z čeho Milan vaří,“ napadlo ho s černým humorem. Rozsvítil baterku od vrchního a zamířil kužel světla pod cestu.

„Jo tu baterku... V kufru mám ještě jednu,“ probral se vrchní a šel dozadu k autu. Miller s Novotným slezli z cesty na kraj tmavého lesa.

Srny ležely na sobě, asi pět metrů pod cestou mezi prvními stromy. Byly natahané na hromadu, skoro se zdálo, že je někdo uklidil. Části z nich byly sežrané. Zvířata byla viditelně strašlivě potrhaná. Miller zamyšleně přejížděl světlem baterky po smutné pyramidě. Novotný se už vzpamatoval, zvěřina mu přeci jenom vadila méně, než lidská hlava. Byl nakloněný nad hromadou, hotový Sherlock Holmes stižený hexenšusem. Se zaujetím si srny prohlížel, zatímco vrchní na cestě nervózně pokuřoval. Asi potřeboval dokouřit cigaretu, než začne hledat druhou baterku.

„Hele Dane podívej, to snad není možný,“ ukazoval lesák na bok srnčího torza. Diagonálně přes něj vedly čtyři hluboké, rovnoběžné šrámy. Místy v nich prosvítala obnažená žebra

s hlubokými zářezy. „To je od drápů,“ řekl Novotný přesvědčeně. Miller si sedl k torzu na bobek, a prohlížel si rány zblízka.

„Neblbni Karle, ty drápy by od sebe musely být pětadvacet čísel. Co by to bylo za hovado? To nemůže být ani medvěd, že by se sem zatoulal.“

„Ti říkám, že to sou drápy. Byl jsem na lovu na Slovensku, viděl jsem drápance od medvěda. To jsou ti hotový nože kamaráde.“

„Nojo, ale to by ta pazoura musela mít přes tři čtvrtě metru průměr. To nemá ani lední medvěd. Aspoň myslím.“

„Někomu zdrhl lev. Nebo puma. To je teď móda, pracháči si je chovají a každou chvíli někomu zdrhne. To bude z nějaký haciendy v Rokytnici, Harrachově, nebo z Polska,“ tvrdil umanutě Novotný, zatímco se pokoušel zapálit si cigaretu.

„Byl to stroj. Kombajn, nebo tak. Na to vem jed. Milane, kde jsi sakra s tou druhou...“ Millerovo volání přerušilo vytí Bobiny z auta.

Sobota 23. 10. 2021, pozdě večer - možná v noci, někde pod Vysočinou

Možná byl šedý a vrásčitý, ale zjitřený zrak v temnotě vidí, co mu mysl poručí a vykreslí. Byl, čím chtěl být. Až na jednu výjimku. Jeho tělo i duši, měl-li jakou, tvořil bolestný hlad. Hlad v jeho pojetí nebyla biologická potřeba, ale stav mysli. Byl leitmotivem a esencí jeho života. V jeho náboženství by hlad byl Duchem svatým. Jeho touhou, radostí i trápením. V souvislosti s hladem projevoval hravou vynalézavost i úskočnost, chladnou krutost, i nevšední velkorysost darování rychlé a bezbolestné smrti. Byl utkáán z hladu. Ta teplá a nepochybně energeticky bohatá věc před ním mu něčím svítila do očí, v jejichž fasetách se světlo baterky měnilo na zářící souhvězdí, jaká lidé nikdy nespátřili. V pomyslném zvěrokruhu by jistě nesla samá apokalyptická jména. Světlo ho rozptylovalo a bylo mu krajně nepříjemné. Myšlenkou zastavil pohyb elektronů v té zářící věci stejně, jako když dítě sfoukne svíčku. V rodícím se rozrušení začal sám zářit.

Když mu zhasla baterka v ruce, byl Bok úplně slepý. Těsně před tím, zahlédl na půl vteřiny noční můru, jak se plíží asi čtyři metry od něj. Vzápětí oslepl. Trvalo to jen krátce, protože stvoření před ním začalo zářit. Z odporného, šedohnědého tvora se stal zářící živý drahokam.

Náhle byl stvořený z hořícího skla, ve kterém pulsoval oheň všech barev a které se přelávaly s animální naléhavostí. Byl oslnivý smrtící, dokonalý a tak nádherný, že i Bůh si musel zasněně povzdychnout a říct si: „No do prdele to se mi fakt povedlo,“ kdykoliv ho spatřil. Živočich, který se k němu nyní pomalu blížil, překonával nádhrou kolibříka i diamant.

Byl to tygr z ohně. Zářící gorgonopsid. Šelma světla. Muž upustil mrtvou svítilnu a zůstal stát v tichém úžasu. Zapomněl na strach, na jasné vědomí blízké smrti a stál v transu, utopený v přívalu krásy, záře a barev. Tvor se nepodobal ničemu, byl pružnou sochou ze živého zářícího skla, nebo plazmy. Hořící keř ze Sinaje. Mohl klidně nést desky Desatera, nebo mít knihu jako lev Svatého Marka. Byl to planoucí meč archanděla, stvoření, před kterým by k modlitbě padl člověk jakékoliv víry a jakéhokoliv času.

Po absurdně dlouhé době baterka dopadla na podlahu štol. Kovovým tělem kříslo o starou kolejnici, a kolejnice vydala pronikavý, ostrý zvuk, rezonující chodbou. Muž sebou trhl a vymanil se z pohledu zářících očí své vlastní smrti. Na tisícinu vteřiny mu z toho bylo smutno, to když koutkem oka zahlédl ráj, ve který dosud nevěřil, a vzápětí ho z něj vykopli. Než zvuk nárazu zmizel ve tmě, převalil se chodbou nepozemský řev tvora a jeho barvy začaly temně žhnout. Muž se bez přemýšlení otočil na patě, po dvou krocích se odrazil a vrhl se do tmy. Čtyři a půl vteřiny a sto šedesát kilometrů za hodinu byla zatraceně dobrá volba ve srovnání s tím, co mu barvitě a obsáhle sliboval řev i vzhled toho tvora. Tartaros, Gehenna, Šeol a všechna pekla, jaká člověk od úsvitu dějin zahlédl, byla přesvědčivě a detailně vylíčena v několikavteřinovém zvuku, dunícím chodbou hlasitostí rychlíku v tunelu.

Když zvuk dozníval, muž už padal do tmy. Snažil se v letu otočit na pravou stranu a zachytit se žebříku, zasazeného kamsi do tmy u stěny svislé šachty. Na zlomek vteřiny ucítil, jak mu jiskří vlasy a najednou dole nebylo dole. Celý svět se v jeho hlavě zatočil a neviditelná síla ho přimáčkla ke stěně. Čelisti a předloktím, kterými narazil na stěnu šachty s kovovými stupni, mu projela ostrá bolest. V panice se pokoušel zachytit čehokoli na skále, utrl si nehet o kramlí žebříku a propadl se o další dva metry dolů. Pravá ruka se mu zachytila mezi stěnu šachty a žebřík.

Síla padajícího těla byla tak velká, že mu vykloubila rameno. Nohama se zoufale pokoušel zachytit na nižších stupních a snažil se nemyslet na těch sto šedesát kilometrů za hodinu. Ještě než začal plivat krev a úlomky zubů z rozbité pusy zahlédl nad sebou zářící tělo, jak mizí v kamenné stěně šachty, jako by to byla voda. Pak přišla tma a bolest.

Visel v naprosté tmě, zavěšený vykloubenou rukou na žebříku, a rozklepanýma nohama šátral po opoře. Za chvíli se pevně držel. Důl bez zájmu mlčel. Tělem mu pulsovala bolest z přeražené čelisti a vykloubené ruky. Snažil se uklidnit a nadlehčit své tělo, aby vyprostil pravačku z mezery. Polykal svojí vlastní krev a v hrdle ho škrábaly úlomky zubů a okostice. Zatočila se mu hlava a únava ho zalila, jako tichý příliv zaplavující opuštěnu noční pláž. Šířil se v něm klid a smíření, a šepot někde vzadu v hlavě mu radil, ať se pustí. Za čtyři a půl sekundy bude ticho a pokojná, temná voda ho odnese do hlubin. Do nejhlubšího hrobu na světě. Prudce vydechl a křečovitě zavřel oči.

Začal stoupat. Došlo mu, že v naprosté tmě nemá šanci poznat, kdy bude na úrovni patra. A že ve tmě nedokáže přeskočit mezeru mezi žebříkem na stěně šachty a patrem štoly. A s vykloubenou rukou už vůbec ne.

Neustále pomalu stoupal, podobný stroji s bezednou baterií. Hlavou mu nejasně vířila představa Jákobova žebříku, po kterém stoupali a klesali zářící andělé, kteří se na něho dívali vlídnýma a ustaranýma očima.

Andělé zmizeli a byl zase sám. Svět se zredukoval na škrabavé, orezlé kramle žebříku, vedoucí ve vertikále odnikud nikam, a kamennou stěnu za nimi. Stoupal černou svislou prázdnotou snad celé roky a představa rovné země s trávou a stromy a světlem, byla stále více cizí a vzdálená. Postupoval pomaleji, než jeho únava. Levou rukou chytit stupeň nad sebou, oběma nohama postoupit, opatrně, spíše symbolicky se přidržel vykloubenou pravačkou a levou rukou bleskově chňapnout nad sebe. A doufat, že tam něco bude. A znovu. A zase.

Pokusil se zívnout, ale dosud nevýrazná a tupá bolest v čelisti nabrala na síle. Trochu ho to probralo. Na chvíli zastavil a vydýchal se. Potom se opatrně zapřel rozbitou bradou o žebřík, lehce se přidržel bolavou pravou rukou a pomalu svěsil levou ruku dolů. Ruka byla nateklá, bez citu a unavená. Vzpomněl si, jak říkali předloktím nateklým z námahy, když chodil před lety na lezeckou stěnu. Bandasky. Jo, bandasky jak prase. Nejlíp splaskávaly u piva na Resslovce, kam chodili po lezení. Rozbitá dolní čelist, kterou se přidržel u stěny, začala nesnesitelně bolet. Chvíli, s masochistickým pobavením odhadoval, která bolest vyhraje. Jestli unavená ruka v křeči, nebo zkrvavená brada. Bylo jasné, že ať zvítězí kterákoliv z nich, on prohraje určitě. Dolů už to bude alespoň pět vteřin. Nebo ještě víc. A tak jo, zase dál.

Pomalu se dral nekonečnou vertikálou, zaplněnou černou tuší. Chvillemi naslouchal, několikrát se opatrně ohlédl dolů, ale všude byla naprostá tma a ticho. Z celého Vesmíru zůstal jen žebřík a stěna. „Budu ti říkat Žebříku a Stěno,“ pomyslel si. Přemýšlel nad tím, jestli ho kamarád Žebřík zradí, až chňapne levou rukou po kramli, a ta povolí. Žebřík se ale tvářil neochvějně spolehlivě. Držel, zatímco Stěna mlčela.

Začal ztrácet pojem o tom, kde je nahoře a kde dole. Přestože ho jeho váha jasně táhla dolů, okolní tma a ticho mu vnucovaly jinou myšlenku. Na chvíli uvěřil, že kdyby se pustil, jenom by se tiše vznášel ve tmě. Nikam by nepadal, nic by neslyšel, byl by singularita, prostá existence, uprostřed ničeho. Už se téměř chystal, že to vyzkouší. Pak ho napadlo, jak by v té tmě a vznášení našel Žebřík a Stěnu. Co víc, začal si být jistý, že když Žebřík pustí, i on přestane existovat a zmizí spolu se Stěnou. Nakonec se bude celý Vesmír skládat jenom z něho a tmy.

Zase se držel pravou rukou a bradou, stál na roztřesených špičkách, a snažil se nevnímat bolest v lýtkách. Po očích mu tekly slzy, když přestával věřit tomu, že ještě jednou zvedne levou ruku. Znovu zaťal zuby, ale bolest z přeražené čelisti ho bez milosti a tvrdě udeřila. Trhl hlavou a vzápětí začal ztrácet stabilitu. Vykloubená ruka ho nemohla udržet, takže se začínal pomalu naklánět vzad. Vesmír se kolem něj otáčel, jako kolem Atlasova ramene, a otevíral mu svojí náruč. Bylo to nesmírně pohodlné, konejšivé a lákavé. Padat. Být kosmický prach, snášející se prázdnotou, nekonečných šest vteřin. Věděl, že by se ani nehnul, že by nepadal on, to Vesmír by se pohyboval kolem něho. Začalo šimrat kolem ledvin a závrať se zmocnila jeho žaludku. Levá ruka mu vyletěla vzhůru. Žebřík ho vlídně uchopil. A on začal znovu stoupat.

Pomalu pochopil, že poleze celý svůj život, který ostatně nebude příliš dlouhý. Nebo už je mrtvý a smrt sestává z nekonečného žebříku? Byl z něj Lezec. Celou věčnost prolézal oběžnými drahami planet, zatímco kolem něj vznikaly a zanikaly zářivé civilizace. Byl Tulákem po hvězdách, co v transu a vyčerpaně posouval svými pažemi celý Vesmír dolů. Roloval prostor a natáhl čas, že i navigátor Gildy z Herbertovy Duny by uznale pokýval zmutovanou hlavou. Stál na místě a svým pomalým postupem tlačil Kosmos pod sebe, zatímco on sám byl jediným pevným bodem. Každým stupněm, který zdolal, se posunul Vesmír o dvacet pět bolavých centimetrů dolů. A znovu.

Po věčnosti strávené se Stěnou a Žebříkem se mu zdálo, že vzduch kolem něj se změnil. Byl jiný. Neuměl by to popsat, ale v absolutní tmě a tichu, kterými postupoval, se jeho smysly změnil. Vzduch byl jiný a on začal opouštět svůj svět snového stoupání. Po chvíli se mu zdálo,

že shora přichází slabé světlo. Chtěl se podívat nahoru, ale bál se, že jakýkoliv jiný pohyb, než „levá nahoru, zachytit, postoupit nohami, přeháknout pravou a chytit se bradou“ skončí pádem.

Byl zpátky. Pocit, že se vznáší ve vlídné tmě vlastního Vesmíru, kde není ani nahoře ani dole, byl nahrazen ostrým vnímáním reality, a bolest a tíha jeho rozbitého a vyčerpaného těla na něj dolehla, jak když se unavená bachyně svalí do kaliště. Začal znovu pochybovat o každém jednom dalším kroku a rostla v něm jistota, že ještě jeden, ten další, bude poslední.

Světlo evidentně zesílilo. Jindy by řekl, že je tma jako v řiti, ale teď se podobal starému krtkovi vytaženému před reflektory jeviště. That's me in the corner, that's me in the spotlight, vybavil se mu text REM.

Nastoupal si nohama a místo toho, aby levačkou opět chňapl po dalším stupni, pevně se chytil a opatrně zvedl hlavu. Nad ním bylo tak jasné světlo, že byl zprvu oslepen. Po notné chvíli otevřel oči a zaostřil. Asi deset metrů nad ním slabě svítila v průmyslové lampě žárovka. Světlo k němu pronikalo hustým mřížovým nad ním. Chvíli nechápal, co vidí a zdálo se mu, že je nad ním samotné Nebe, ale uzavřené mříží. Spása na dohled. Ascendio Domini tuláka z temnot.

Ovšem jen na dohled, protože brána před ním je zavřená, a svatý Petr s klíči má asi po šichtě a někde nasává kvašený nektar nebeský, až má svatozář šejdrem. Brzy pochopil, že mříž je ve skutečnosti kovová podlaha z ocelových roštů, uzavírající jeho šachtu na úrovni chodby nad ním. A že je svatý Petr sice po šichtě, ale nechal otevřeno, aby ho návštěvníci mimo úřední hodiny neotravovali. V místech, kudy jeho žebřík procházel roštovou podlahou, byl totiž čtvercový otvor o hraně asi půl metru. Pravidelný rošt průmyslové podlahy byl v jeho očích, nádhernou tepanou mříží před *cour d'honneur* zámku ve Versailles. Prostý čtverec vynechané mříže se zesíleným okrajem, byla ta nejkrásnější slavobrána. Začal se potichu smát smíchem šilence.

Jeho tělo se otřásalo smíchem, který přešel ve vzlyky, protože s jistotou věděl, že těsně před koncem spadne. Že zůstane viset stupeň pod otvorem a nezbude mu síla na poslední krok nahoru. Bude viset s nateklýma nohama a předloktími, ještě dost silný na to, aby se nějaký čas udržel na žebříku, ale už příliš slabý na to, aby udělal poslední krok. Bude nekonečně dlouho čekat na nevyhnutelný pád.

A s tou jistotou přišel strach. Sklonil hlavu a začal horečně dýchat. Snažil se v sobě vzbudit vztek, aby překonal posledních pár metrů. Vystřelil levačku vzhůru. A zase. A síla byla zpátky. Zarazil se s hlavou čtvrt metru pod otvorem podlahy. Poslední stupeň, než dosáhne úrovně podlahy a bude se moci zachytit a zapřít o okraj čtverce.

Bylo mu jasné, že poslední stupeň, poslední příčka Žebříku ve Stěně povolí, že ho zradí. V každém blbém filmu by se to tak stalo a to, co prožil, byl blbý film. Viděl se, jak s kovovou kramlí, sevřenou v ruce padá dolů, do tmy podzemního Vesmíru a stále křečovitě drží kus železa, s nadějí, že by mohl znovu přirůst ke skále a zachránit ho. Ne čtyři a půl vteřiny. Ne šest, ale týdny a roky by padal.

Zůstal zoufale viset na dosah otvoru. Nešlo to dál. Zkusmo natáhl levou ruku nahoru a zkrvavenými bříšky prstů se zlehka dotkl rzi na posledním stupni. Jemně se dotýkal kovu, a chtěl ho přimět k tomu, aby mu o sobě vyprávěl. Aby mu řekl, že je pevně ukotvený do Stěny a že ho nezradí. Ticho vysávalo poslední zbytky sil z jeho ruky. Nejdříve ztratil dotyk s železem jeho malíček. Následoval prsteníček a prostředník, jak mu ruka klesala dolů a svírala se v narůstající křeči. Dotýkal se posledního stupně jen bříškem ukazováku. Strop Sixtinské kaple a stvoření Adama. Bůh se starozákonním plnovousem, podoben přísnému i laskavému mentorovi, se dotýká ukazovákem ochablé ruky Adama, aby jej učinil k obrazu svému a pozdvihl z chaotické hmoty v živoucí obraz Boha. V šachtě ale nikdo nebyl, jenom chlad a ticho. Spojení jeho prstu a železného stupně pomalu sláblo.

V tu chvíli mu někdo strčil železo do ruky. Ucítit, jak pevně svírá žebřík a sápe se nahoru. Horečnatě, urputně a s vítězným křikem dunícím uvnitř hlavy. Narodil se. Svalil se na ocelovou mříž a rozklepal se ze změny polohy. Ležel na zádech, třásl, pochechtával se šíleným smíchem, vzápětí děkoval, brečel a zvracel vyčerpáním. Když si chtěl otřít slzy, neměl dost síly ani citu v rukách. Šmátral si neúčelně po obličeji a rozmazával si po něm špínu, prach, slzy i pot. Natočil se mírně na levý bok a zadíval se do bezedné tmy pod sebou. Měl pocit, že se tam stal někým jiným. Že jeho staré já umřelo tam dole ve tmě, ale zatím netuší, kým se stal při svém výstupu. Dlouze a hystericky se rozchechtal pisklavým, neutišitelným smíchem. Ležel na mříži v průvanu šachty. Novorozenec, co se rozkoukává po novém světě a jeho tělo mu ještě neříká pane.

Ležel, pak se postavil na všechny čtyři, klekl si a nakonec skončil v nejistém stoji, opřený o stěnu. Opilec, kterého kamarádi zapomněli v podniku s otevřeným účtem. Popadl ho záchvat paniky, že se roštová podlaha pod jeho nohama prolomí a šachta si ho vezme zpět. Černá

macecha s hebkým, majetnickým objetím, pomalu přecházejícím ve rdoušení. Odbelhal se na chodbu, a až se mu zatočila hlava, když pod nohama ucítil pevnou skálu. Musel si znovu sednout a rukami nevěřícně hladil studený povrch kamene pod sebou. Bylo to krásné. Rozhlédl se.

Od roštem zakryté šachty – raději se na ní nedíval – stoupala štola mírným obloukem doleva. Hajcmany i oplechování za nimi vypadaly v dobrém stavu, každých deset metrů svítila stará průmyslová lampa. Vzduch na patře byl čerstvý, jak jarní vítr nad zeleným horským svahem. Věděl, že je ze všeho venku a už se jenom tiše usmíval. Dokázal to.

Zvedl se a belhal se chodbou, napůl slepý, oslněný. Pravou rukou se dotýkal stěny a u každého druhého oblouku výztuhy odpočíval. Jeho jistota rostla a šel stále rychleji. Každou chvíli čekal, že narazí na lidi, takže si už v duchu připravoval nějakou vtipnou hlášku, kterou se tomu, koho potká, představí.

A najednou tu byl zase pocit v zátylku. Strejda Strach, jeho kamarád ze tmy, věrný parazit přisátý na prodlouženou míchu v jeho krku. Rychle se rozhlédl po osvětlené chodbě. Temná šachta byla už dávno za obloukem důlní chodby, všude bylo světlo a klid. Jenomže.

Jenomže moc dobře věděl, kdy je poblíž jeho Stín z dolních pater, vrásčitý šedý tvor, který nezná překážky a umí se rozzářit tak, že i nejkrásnější drahokam vedle něho vypadá k uzoufání šedivě a banálně. A který má Hlad. Stál na chodbě u pravé stěny a připadal si ve světle nahý a zranitelný. Část jeho já se na chvíli zatoužila vrátit do dobře známé temné vertikály šachty. Do temného bezpečí vlastního, privátního Vesmíru, kam za ním nikdo a nic nemůže. Zbytek jeho těla, i mysl tento drobný hlásek vzadu okamžitě hystericky okřikly.

Po chvíli váhání vyrazil nejistě kupředu, pajdal chodbou a snažil se potlačit rostoucí nával paniky. Z nevelké dálky zaslechl lidský hlas, jak něco říká do vysílačky, nebo telefonu. Hlas nevzrušeně chrлил nějaká čísla, nebo technická data. Zněl trochu unaveně a neosobně a byl stále blíž. Pokusil se na něho zavolat, ale z vyschlého krku se mu dralo jen tiché krákorání a sípění. V horečné snaze zrychlil a na svých stále ztuhlých nohách vypadal jako zombie z laciného filmu, co právě zvětřila libovou blondýnu v bio kvalitě a jateční váze. Hlas byl už blízko, za zákrutem. Dříve, než se pokusil znovu zakrákorat, chodbu prořízl krátký výkřik. Chraptivé zařvání, které přešlo do bublavého zvuku a ticha s otazníkem.

Překonal ohyb chodby a zarazil se. Na zemi ležel muž v modré pracovní kombinéze. Kombinézu měl rozepnutou, stejně tak kůži a pobřišnici pod ní. Žába připravená k pitvě. Muž se na něj díval otočenou hlavou, přes skla kupodivu nerozbitých brýlí s tenkými obroučkami. O kus dál ležela jeho přilba. Asi mu chtěl něco říct, ale začal dávit krev. Hustá, tmavá krev z něj vytékala, podobna kaši z Hrnečku vař. Pomalu zvedl předloktí ruky ležící na podlaze.

Začal se otřásat, jak ten velký, šedý a hladový nenasytně pronikal čelistmi do jeho břišní dutiny za chutnými soustý. Muž se vůbec nedíval na své stále prázdnější břicho, ani na tvora, který se na něm živil. Hýbal neslyšně rty, zatímco obsah jeho břišní dutiny mizel v tlamě Hladového. Žádný křik, nebo řev. Jen tak tam v klidu ležel, hotelový host na lehátku u hotelového bazénu, nonšalantně čekající, až číšník přinese daiquiri.

Musel už mít přetrženou břišní aortu, a přesto tvrdošijně trval na tom, že bude žít. Nebo se Smrt bála toho, kdo se jím živil a pobíhala kolem, podobna nervóznímu supu, čekajícímu, až hyeny skončí. Bokovi se vybavila scéna z přírodopisného dokumentu. Grizzly v něm přerazil páteř nějakému losovi, nebo snad karibu, a odzadu ho zaživa žral. Los ležel klidně na pozadí severských březek a vypadal, že je mu docela jedno, že jeho zadek mizí v medvědíh čelistech. Snad si i sem tam uždíbl kus trávy. Dokonalý koloběh života, online metamorfóza trávy v masitou potravu. Sir Attenbourough by si z toho radostí cvrnkl do trenek a natočil o tom super dokument.

Tvor stál napříč chodbou, většina jeho těla byla skryta ve stínu. Na chvíli se přestal krmit na stále živém muži, kterému drtil nohu svojí přední tlapou a pomalu otočil hlavu k Bokovi. Jejich pohledy se setkaly. Hmyzí, fasetovité oči, které zrcadlily lampy a oblouky důlních výztuh a nepropouštěly ven jedinou emoci, se mu propalovaly až do mozku a četly si v něm, jak v reklamní letáku na zlevněné lahůdky. Byly tak strašně cizí a chladné, až nevypadaly, že by byly živé. Přesto za nimi cítil bystrou, zvědavou a krutou mysl. Obrys útočné dýky, schované v rukávu. Nebyl to hezký pohled.

Periferním vnímáním zaregistroval na vzdáleném konci chodby křik a pohybující se světla, která se odrážela o výztuhy v ohybu chodby. Do chodby přicházela skupina lidí. Tvor, se na něj ještě jednou podíval a jeho oči zřetelně říkaly: „Ještě jsme spolu neskončili, vrátím se pro tebe.“ Potom nenuceně a jaksi samozřejmě vstoupil do důlní stěny. Šlápl přitom tlapou do prázdného břicha ubožáka na zemi a zmizel ve skále, jako by to byl korálkový závěs.

Muž v kombinéze konečně zemřel.

Neděle 24. 10. 2021, ráno, Liberec

Celou noc ho pronásledoval obraz Pastýře. Silueta v černé kápi, nehnutě sedící na kládě v lesním průseku, který byl jasně nasvícen bledým světlem Měsícem. A dole pod ním rychlé přízraky v mlázi, které přešly v záři, když narazily na krev. Rychlé a chirurgicky přesné pohyby šelem v lese a řev trhaného chlapa.

Dlouhý běh tmou po hrubém asfaltu lesní cesty. Ohlédnutí bez dechu, s rukama opřenýma o stehna a potem kapajícím z obočí. Pastýř spouští oči ze svých krvelačných oveček a pomalu obrací svojí tvář k němu. Ve stínu jeho kápě zahlédl čtyři červeně svítící oči. Pastýř pokýval hlavou v pozdravu starého známého.

Ze stromů na kraji průseku vychází zářící šelma. I z dálky cítil velkolepost a sílu neuvěřitelného tvora. Stoj na smrt, zabíjející i svojí krásou. Stromy okolo něj, zaplaveny jeho světlem, dostaly naprosto nepravděpodobné barvy. Stíny mezi stromy, pulsovaly, jak se měnila intenzita svitu šelmy. Celý přilehlý les tepal v rytmu mocného srdce. Miller zapomněl na strach a okouzleně pozoroval vzdálený výjev. Tep jeho srdce se sladil s pulsováním světla. A stejně tak i srdce všech tvorů v okolí, od drobných nočních ptáků, po srdce mužů, kteří v mlázi právě umírali na následky svých strašných zranění. Přesto umírali se šťastným úsměvem na tváři, protože ve vteřině své smrti se stali součástí něčeho mnohem většího, než dosud mohli poznat.

Kapitánovi zněl v hlavě úvod jeho oblíbené Blakeovi básně, jejíž rytmika teď ladila s pulsováním okolního světa. Slabiky „*Tiger! Tiger! Burning bright*“ byly jak mocná kladiva bušící uvnitř jeho hlavy a rozechvívající celý les okolo. *Tiger! Tiger!* Stromy se rozsvěcují a pohasínají. *Burning bright* – jediný živočich v lese nespí a všichni jsou součástí jedné Mysli, oné Blakeovy *Immortal hand or eye*. Kdoví, co měl Blake před očima, když psal svojí báseň? A odkud to stvoření bylo? *In what distant deeps or skies, Burnt the fire of thine eyes?* Miller si byl jistý tím, co Blake kdysi viděl a vytesal do dějin lidského ducha.

Tygře, tygře, žhavě žheš
v noci, jíž jak lesem jdeš!

Kdo vzal smrti její moc
a dal ti strašnou souměrnost?

Ohnivý tygr přicházel k Pastýři a pokojně, skoro s něhou, se složil u jeho nohou. Ovčácký pes, nebo spokojená kočka u krbu a křesla svého pána by nepůsobili mírumilovnějším dojmem. Jeho barvy pomalu pohasínaly a siluety stromů se začaly ztrácet ve tmě. Millerovy se začal vracet chladný rozum, i strach. Les opět ztmavl. Rozeběhl se k autu.

Hlasité drčení, převálil se na zpoceném prostěradle a uvědomil si, že Bobina je mrtvá. A taky Milan. A Karel. Pak si zase vzpomněl na Bobinu a oči mu zvlhly. Zastyděl se, že truchlí kvůli Bobině a ne kvůli dvěma mrtvým chlapům. Docela fajn chlapům. Postupně si vybavoval noční útěk lesem. Auto, které odmítlo nastartovat, hluchý mobil a dusivý pocit, že má někoho v patách. Strach. Strach pohánějící vpřed, i strach ochromující jeho nohy a vůli. Panika ve tmě, dveře od chalupy rozražené ramenem a zapřené zpocenými zády. Sípání vlastního dechu ve tmě předsíně, oči vytřeštěné do tmy.

Drnění venku plynule sílilo. Sáhl pro kapesník pod polštář a zarazil se, když uviděl svoje podrápané a odřené ruce. Znovu jím prošel záchvěv chladu, když si vybavil detaily včerejší noci. Vyděšené zabouchávání okenic a botníkem zapřené dveře. Otřel si obličej a vysmrkal se. Pohrával si s myšlenkou, že to včera přehnal Na Vyhlídce a měl opileckou noční mŕvu. Nelítaly nějaké panáky?

„Bobino!“ zavolal slabým hlasem, ale ještě než doznělo jeho zavolání, věděl, že neuslyší cvakání drápků po podlaze. Místo toho slyšel hlasité entlování starého dieselového motoru přímo před svojí chalupou. Znovu se vysmrkal, s hekáním se nadzdvihl na posteli a odsunul trochu umolousanou záclonu na okně. Před domem stála stará skříňová Praga V3S a od ní šlo k jeho chalupě několik mužů v uniformách i v civilu. Natáhl si rifle a tričko, s nelibostí si uvědomil, jak je zpocený a rozbolavělý, a vyšel chvatně před chalupu. Bylo svěží podzimní ráno, na rozhraní Krkonoš a Jizerek.

„Dobrý den, kapitáne Millere, mohl byste jet s námi?“ podával mu formálně ruku asi pětadvacetiletý muž v civilu, „Těžká noc, zdá se,“ ukázal na Millerovy ruce. Miller tázavě a popuzeně mlčel.

„Nadporučík Jánský, BIS. Potřebovali bychom s Vámi mluvit,“ šermoval přitom Millerovi před obličejem služebním průkazem s orlem a nápisem Audi, vide, tace.

„Máte nový služebáky?“ popotáhl ironicky Miller, a s vystrčenou bradou ukázal hlavou ke staříčké vejtrasci, která oblažovala okolí nezaměnitelnou vůní starého tatrováckého motoru.

„Od Jablonce nespustí auta,“ přešlápl rozpačitě mladý muž.

„Cože?“ zareagoval nepříteli chytře Miller. „Hele, měl jsem blbou noc, umřeli dva lidi, nedovolal jsem se nikam, musím k nám na centrálu a přišel jsem o psa. Vejlety jindy, ale můžete mě hodit do Semil na policii a zavolat do Liberce.“

„Je to důležité, o tamto se postaráme,“ mávl Jánský rukou, jako by „tamto“ byla prasklá stoupačka, a ne dva chlapi, které roztrhalo něco, co rozhodně po Krkonoších nemá běhat.

„Dejte mi pět minut,“ zarazil se Miller a za půl minuty už byl ve sprše.

„Co dělá ctihodná BIS v našem zapadlém podhorském kraji?“ zeptal se Miller se špatně skrývaným podrážděním, zatímco vejtraska sjížděla s hořícími brzdami a vyjícím motorem serpenty dolů do Desné.

Nad údolím Desné a Tanvaldu byla ranní mlha. Miller čekal, že se mlha během dopoledne zvedne a nastane krásný podzimní den, s modrou oblohou a zlatým listím. Ztěžka si povzdychl, když se mu vrátily úlomky z dnešní noci a schoval třesoucí se ruce pod bundu. Pořád si nebyl jistý, co byl sen, a co realita.

„Já jsem vlastně jenom doprovod, jednání bude v Liberci. Týká se to dnešní noci,“ řekl spíš pro sebe Jánský. V jeho hlase bylo slyšet nejistotu, trochu strach a únavu, které byly v kontrastu s jeho mladickým vzhledem a poměrně sebevědomým vystupováním.

„A od kdy BISka vyšetřuje vraždy?“ zadíval se Miller přes poškrábané okénko ve štábní nástavbě Pragovky. Zajímalo ho, co a odkud, BIS ví o dnešní noci. Olej a spálená nafta byly cítit i uvnitř a všichni se otřásali ve stejném rytmu, jak tvrdý podvozek starého terénního nákladáku poskakoval po spárách a nerovnostech asfaltu. Střídavě myslel na dnešní noc a na Jánského poznámky, o tom, že od Jablonce nespustí auta. Nedávalo mu to smysl. Silnice z Tanvaldu na Harrachov byla úplně prázdná.

„Od té doby, co je ta vražda jenom střípkem mnohem horšího problému?“ nadhodil Jánský a rychle doplnil: „V Liberci se dozvíte víc, máte tam známého. Už se na vás těší.“

„Se nemůžu dočkat...“

Na parkovišti u jabloneckého bazénu přestoupili do šedého Kodiaqu, a vyrazili přes Rýnovice na Liberec. Větřeska se otočila a v oblacích spálené nafty odjela zpátky na Tanvald.

Kavárna Praha na rohu náměstí u liberecké radnice byla dopoledne prakticky prázdná. V rohu, u velkého okna s výhledem na radnici a náměstí, seděl na tmavém gauči rozložitý, dobře oblečený muž. Byl ve všech směrech a ohledech veliký. Přestože byl řádně oplácán tukem, a jeho kulaté tváře svědčily o vřelém přístupu k jídlu, z jeho držení těla bylo zřejmé, že pod bříškem a blahobytnými tvářemi se ukrývá solidní muskulatura. V kontrastu k dobrácké a žoviální tváři byly jeho tvrdé, světle šedé oči. Luxusní, pečlivě a s láskou nošený oblek, káva a dortík na stole jasně dokazovaly, že tento muž si umí užívat života.

Když muž uviděl vcházet poněkud ošuntělého Millera, s vaky pod očima, které by s ním z fleku vyměnila každá druhá klokanice, roztáhla se jeho tvář v širokém úsměvu. Povstal, rozpažil silné ruce a zářil jako sluníčko.

„Dane, ty vole jeden, já tě tak rád vidím!“ začal se hřmotně hrabat ze svého místa, aby vyšel Millerovi naproti. Vzhledem k jeho rozložitě figuře k němu Miller došel dřív, než se mu podařilo opustit jeho roh.

„To je doba ty blboune, co sme se neviděli, co,“ halekal a začal přátelsky objímat Millera. Ten se, navzdory únavě a špatné náladě, neubráníl úsměvu

„Jardo, ty brzo praskneš! Tebe už musí vozit na korbě pickupu, ne?“ smál se Miller, který byl z hlasitého halekání po kavárně nesvůj. Po dlouhé době se ale cítil spokojený a veselý. Měl toho chlapa rád pro dvě vlastnosti, které obalovaly tvrdé a bezohledné hrany jeho povahy, stejně jako sádlo obalovalo zápasníka uvnitř. Pokud jste byli oblíbenci Jardy Kubského, museli jste se s ním prostě cítit dobře. Sálala z něj nevyčerpatelná dobrá nálada, když byl mezi svými. Druhá vlastnost, pro kterou ho měl Miller rád, bylo bezpodmínečné kamarádství, které Jarda ke svým nejbližším vyznával. Kdysi spolu sloužili u ÚOOZ a Miller Kubskému zachránil život, i čerstvé první manželství. Pravda, to časem stejně zašlo na úbytě, protože Jarda měl pozitivní vztah ke všemu příjemnému, co může život přinést. Miller skončil u venkovské kriminálky. Kubský se přes kariéru v ÚOOZ časem stal vedoucím Odboru vnitřní bezpečnosti BIS. Brzy začala přibývat členství v řadě komisí a výborů, veřejných, méně veřejných i těch, co vlastně vůbec nebyly. Kanceláře centrály Interpolu i chodby bruselského sídla NATO pro něho byly všedním pracovním prostředím. Netahal okatě za drátky, přesto se bez něho nic zásadního ve

zpravodajské a branně bezpečnostní branži neobešlo. Měl tah na branku, nedělal chyby a klamal tělem. Změny politiků se ho dotýkaly jenom do té míry, že si hlídal, aby o nich vždycky měl šikovné a úderné informace.

„Prdelko přineste kamarádovi lístek!“ volal rozzářený Kubský na mladou servírku. Ta zůstala s pusou dokořán nad jeho drzostí a chvíli přemýšlela, jestli z toho udělá aféru. Fejsíček, instáč a na závěr si tlustoprda namaže na chleba za pomoci genderových neziskovek. Ale v Kubského hlase a gestech bylo něco, čemu se musela, i proti vlastní vůli, začít smát. Jenom se chvatně rozhlédla, jestli není v okolí někdo, kdo by to oslovení postřehl. Ale kavárna byla po ránu prázdná.

„Jardo, co se to děje? Co se to doprdelekurvapráce děje?“ zvažněl Miller, když si s horkým doppiem sedl proti Kubskému. Předkloněný nad stolem, a s lokty na kolenou, se upřeně díval na Kubského. Na „doprdelekurvapráce“ kladl silný důraz a cedil to pomalu přes sevřené zuby.

„Je konec kamaráde. Konec. Poslední dopije a zhasne,“ povzdechl si Kubský, „Děje se to po celém světě. Veřejnost začíná něco čuchat, hlavně v zónách a brzo to praskne. Myslím, že příští týden je poslední z normálního světa. Takže carpe diem, kamaráde.“ Znovu si vzdechl, mávnutím přivolal servírku, objednal dva koňaky, a tentokrát si odpustil tu prdelku. Náhlý smutek v jeho výrazu Millera vyděsil víc, než by si přál.

„V jakých zónách a co se děje Jardo?“

„Asi jsi v noci něco viděl, ne? Něco jak z blbýho filmu. A nech mě hádat - asi vám poslední dobou blbne elektrika a mobily, a navíc je to čím dál tím horší, ne?“

„Jo, ale co to...“

„Představ si pásy od pólu k pólu. Podél poledníků. Jako když loupeš pomeranč. U nás široký asi sedmdesát, osmdesát kilometrů. Na rovníku asi sto. A u pólů samozřejmě úzký. Zóny,“ kreslil Kubský vehementně rozmáchlé oblé křivky silnými pažemi, takže nezasvěcený pozorovatel by získal dojem, že líčí krásu sošné selky.

„Pak asi dvě stě třicet, dvě stě padesát kiláků nic, vsjo normalno, a BUM!, další pás. A tak furt dokola. Asi deset jenom v Evropě. Jasný?“ napil se Kubský kávy, udloubil dortovou vidličkou kousek tiramisu a s plnou pusou pokračoval:

„No a v těch pásech, zónách, nějak blbnou některý přírodní zákony. Blbne tam všechno kolem elektriky, vysílaček a tak dál a tak dál. Opravdu fest blbne. A postupně se to zhoršuje.“

„Nestartujou auta,“ řekl Miller spíš pro sebe a jeho přítel krátce přikývl. Nabral si další kousek, zálibně se na něj podíval, ale tentokrát začal mluvit, až když polkl.

„A navíc se tam objevují oni. Lovci,“ udělal dvěma silnými prsty symbol uvozovek, zatímco Miller zdvihl hlavu a nepostřehnutelně se otřásl. „Několik druhů, nebezpečný jsou všechny. Některý malý, některý velký, některý lítaj a já nevím, co všechno. A nevíme, odkud jsou. Pfff, nemáme ani šajna,“ máchl rozevlátě rukou, až si Miller pospíšil zachraňovat hrnek se svým kafem, zatímco Kubský provedl konečné zúčtování s dortíkem na svém talířku. Miller suše polkl a kopl do sebe koňak, jako mužik.

„Spánek rozumu plodí nestvůry. To je grafika od Goyi, víš? Poslední dny na něj pořád myslím. Dokud rozum funguje, nestvůry nejsou, spí. Jenže náš rozum nespí, nebo ne víc, než jindy. Přesto jsou tady kamaráde,“ zachmuřil se Kubský, „Jsou tady.“

„Ty vole Jardo, chceš mi tvrdit, že tu běhají nějaký mimozemšťani nebo Příšerky s. r. o., nebo co?“

„A cos viděl dneska v noci, hmm?“ otřel si Kubský ústa, než pečlivě složil ubrousek na talířek. Pak se na něj upřeně zadíval: „Nebudou to mimozemšťani, to spíš ty Příšerky. Jenom trochu vostřejší. Souvisejí s tím, co se děje v zónách. Hele, je svolaná bezpečnostní rada státu. Chodím tam, musím. Ale kafe je mnohem lepší tady. A hlavně - jsou další, zajímavější komise a výbory, ty důležité. Bezpečnostní rada státu je jen fraška pro talking heads, chápeš? Jsou tam pozvaní vědci, geofyzikové a tak. Čtou se tam informace od spojenců, svodky zpravodajských služeb a všechno možný, co se dá sehnat. Každěj, kdo má v prdeli díru se k tomu musel vyjádřit, tváří se, jako když sežral hovno ze šalamounovy krávy, ale dohromady ví prd. Kulový, nothing,“ přikývl sám svému proslovu.

„Akorát starej Zeman měl výjimečně tolik slušnosti, že držel hubu a odjel se na Hrad vožrat. Celkem shodně všichni mektaj o tom, že je Vesmír v podstatě prázdný. Mezi atomy jsou hrozně velký mezery. A v atomech je taky prázdný. Tady můj talířek by byl neutron. Talířek na baru na Ještědu - byls tam?, vezmu tě tam – by byl proton, a talířek v cukrárně někde v Praze by byl elektron. Prostě šílený plýtvání místem, rozumíš? A protože příroda, nebo Bůh, jak chceš, neradi plýtvají místem, tak je jich nasáčkováno mraky. Jako vesmírů, na jednom místě, jen

těsně vedle sebe. Nebo tak nějak. Každopádně se to nějak rozbilo,” Kubský se na chvíli zamyslel, zatímco Miller zachmuřeně čekal, co bude dál.

„Pánbůh udělal chybu ve výpočtu, kamaráde. Spletl se v desetinné tečce, nebo to špatně zaokrouhlil.“

„Pánbůh se opil levným balkánským likérem, a teď vyspává,” řekl Miller spíše pro sebe Nohavicovy verše.

„Jo. Jenže nevyspává. Budťo má špičku, nebo delirium tremens. Rozbílí lokál a vyhazuje hosty z oken.“

Za oknem kavárny hlučně projeli popeláři a mlha se definitivně zvedla.

„Víš, reality se nějak posunuly a v pásech se nám sem cpe něco jiného. Jsou odsud, nebo vlastně odvedle, jenom se s nimi normálně míváme, ale teď se to nějak posralo,” zafuněl Kubský zjevně vyčerpaný svým proslovem a vzal do ruky nabídku cheesecakeů. Miller na prázdko polkl, sundal si teprve teď krátkou bundu a dopil svojí kávu. Kubský se nespokojeně rozhlédl, kde je jeho „prdelka“. Věnovala se v přední místnosti mladému páru, co právě přišel, takže pokračoval.

„Svět se rozpadá jak čínská motorka, kamaráde. Pásky od pólu k pólu. Změní se uspořádání států, protože veškerá komunikace bude možná jen od severu na jih a obráceně, ale ne mezi těmi územími, oddělenými zónami, chápeš? Praha bude periferie Berlína.“

„Přes ty zóny nepůjde Internet, vysílačky, nepůjde doprava? Co mobily, nebo pevný linky... To je blbost, ne?“

„Vypadá to, že nepůjde nic. Nebo skoro nic. Elektromagnetické záření je tam tak deformované, že můžeš zapomenout na mobily, Internet, dokonce i optika bude blbnout. Asi i to, co můžeme vidět, bude změněné. V podstatě zóny budou ve stavu permanentního EMP. Víš, o co jde, jak tě znám. Zatím ty deformace kolísají, ale sílí.“

„Kecy Jardo, prostě kecy. Jak to víš, co se děje? A proč si toho nikdo nevšiml? Hele, dneska v noci, vlastně už večer, jsem zažil něco, co mi hlava nebere. OK, připouštím to. Potřebuju si nad tím sednout a probrat to sám se sebou, ale to, co mi říkáš... Nic ve zlým, ale to je píčovina jak od Havla. No, a ty zóny, tak se přes ně bude jezdit. Auťáky, lokomotivy, natáhneme tam

nový dráty, optiku, když na to přijde, udělají se tunely pod povrchem, co já vím..." rozohnil se Miller, zatímco ho Kubský trochu účastně a trochu pobaveně pozoroval.

Miller vzal do ruky prázdný hrnek od kávy, vzápětí ho našťavaně položil, zatímco se Kubský usmíval, podoben tlusté Moně Lise, a pohledem se pokoušel odchytit servírku. Když se mu to podařilo a měli na stole další dvě čerstvé kávy s dalšími dvěma skleničkami Martellu V.S.O.P. a kousek cheesecaku, unaveně zafuněl, smutně se usmál a zašermoval vidličkou.

„Vážně by sis měl dát kousek nějakého dortu. Už brzo nebudou, věř mi. Podle geofyziků velmi rychle narůstají změny hlavních fyzikálních parametrů v zónách. Zóna pulsuje, je jako měňavka. Parametry se mění, chvílemi se vracejí k normálu, ale vždycky je to o kus horší. A další zóny pomalu budou následovat, jedna po druhé. Zapomeň na optiku, na vysílačky, na auta. Co má elektroniku bude mrtvý, nebo si to bude dělat, co bude chtít. Už teď to blbne a je to horší po hodinách.“

„Starý dýzly, parní mašiny, lokomobily..." skočil mu do řeči Miller.

„Jo, ty pojedou, ty asi jo. Dokud tě z nich nesundají ty...Lovci.“

„Leda hovno Jardo, moc to dramatizuješ. Tak se opancěrují, budou jezdit s ozbrojeným doprovodem. Divokej Západ. Úplně to vidím – kolony starých a upravených Tater, navařený Hardoxem a s půlcouláky na střeše. Konečně se nebude armáda kopat nudou do prdele. Nebo se udělají tunely pod zónama, nebo letadla," zkoušel to rozohněný Miller od boku, zatímco se Kubský usmíval jak nefritová soška Buddhy a pokoušel se přinutit kousek zákusku, aby setrval na vidličce.

„Viděl jsi zprávy? Asi ne, co? Letadla padají, jak pominutý a já ti klidně řeknu proč: ty mrchy jsou i nahoře. A nemají čistě náhodou lepší zábavu, než se srážet s letadly. V noci spadl u Kolína velký Boeing. Ještě se to neví s jistotou a hlavně veřejně, ale víš, proč asi spadl? Něco se prošlo uvnitř po palubě, z cestujících to udělalo rajský protlak rozmazaný na stěnách a do kobereců, a došlo si to do pilotní kabiny pro moučník. Nějak se dostal dovnitř, chápeš? Zvukový záznamy z kabiny jsou docela hustý. Dneska ráno jen v Evropě pět letadel dole. A přes tisíc mrtvých. A tunely, pancéřování? Tak se podrž – oni si z hmoty, nebo naší hmoty, nic nedělají. Teda když chtějí. Klidně projdou skálou, betonem, kovem..."

„Ale hovno Jardo..."

„Hele, právě teď do blázince v Kosmonosech převáží chlapíka z Diama, to jsou těžaři. A ten ve starém uranovém dole na Vysočině údajně roztrhal chlapa. Úplně mu vybral pajšl. Oficiálně,“ Kubský podnikl finální smrtící výpad proti bezbrannému cheesecaku, spokojeně zafuněl a pokračoval:

„Jenže my dobře víme, že to neudělal on. Udělala to pětimetrová mrcha, která v klidu nakráčela do skály, jako farář do bordelu. Máme kamerový záznam z té chodby. Asi stejná mrcha, kterou se mimochodem Izraelcům podařilo sejmout. Potřebovali na to dva pásy munice do těžkého kulometu. Málem utavili Em dvojku, než ta bestie lehla.“

„Proč ho teda vezete do blázince? A hele, pokud projdou skálou a pancířem, proč jdou zastřelit? To nedává smysl, sorryjako. “

„Dane, já je nevymyslel. Prostě když chtějí, tak materiály našeho světa ignorují. Možná jim to jde jenom někdy, nebo jenom někde, co já vím. Ale někdy sejmout asi jdou. Jo a ten chlapík – no, ještě ty informace nechceme pustit ven. Jenže jde to rychleji, než jsme čekali, takže ho asi ještě pořádně vyslechneme a zítra pustíme. Chtěli jsme ještě pár dní udržet status quo, ale události jdou trochu rychle.“

„A co ve světě, proč se o tom nemluví? A hele, fakt tě moc rád vidím, ale v tomhle bordelu jsi neměl jinou práci, než jet za mnou?“ Miller se konečně dočkal a káva se dala pít. Chvilí zaváhal s rukou nad Martellem, ale chvatně ho popadl, ťuknul dolní hranou sklínky o okraj Kubského skleničky, a aniž by na něj počkal, kopl koňak do sebe.

„Měl by sis dát něco k jídlu panáčku. Jinak budeš na šrot a přitom bys měl fungovat víc, než kdy jindy. Mají tu pěkný tousty. Koukej, momentálně jsou nejaktivnější dva pásy. Jako na potvoru ten náš a druhý přesně na druhé straně světa. Akorát tam prochází západní Aljaškou, prázdným Tichomořím a Antarktidou, takže tam se toho zas tak moc neděje. Nebo děje, ale svědků je pomálu. Ostatní zóny se probouzejí pomaleji, ale ožívají den ode dne. Jedna za druhou. Zatím jsou mnohem slabší, než ta naše, ale rozsvěcej se jako vánoční stromeček. Jo a taky tě rád vidím, ale za půl hodiny mám jednání s bezpečnostními papaláši kraje, protože se chystá evakuace zóny. Proto jsem tu. Ale když už jsem tu, chtěl jsem tě potkat. Mám takovou šňůru, jsem teď úplnej Jagger. Zítra Hradec a Pardubice, taky Jihlava – asi naposled překročím zónu, snad to ještě půjde. Chystá se největší evakuace v našich dějinách, lidi vystěhujeme. Od Pardubic na východ půjdou na Moravu, od Pardubic na západ půjdou do Čech. Nebo podle

rodin, příbuzných, ale nebude čas se s tím moc crcat. Asi to vypukne ve středu a do pátku, soboty musí být hotovo. Později to podle geofyziků už nepůjde.

„A co já?“

„Co ty... Tak mě dobře poslouchej. Do středy, nejdýl do čtvrtka, dělám pro stát. Potom už na sebe. Nastává doba pro individuality, ne pro instituce. To si zapiš za uši a řid' se tím. Myslím to vážně. A mám pro tebe dvě nabídky, řekněme varianty,“ Kubský se zamyšleně zadíval z okna a během chvíle z něj zmizel povlak dobré nálady a bonvivánství.

„Koukej Dane, půjde to do háje. Přibližně čtvrtina, až třetina území v podstatě zmizí. Nebude obyvatelná a nebude průchozí. Lidi z těch míst se nahnou na zbytek. Budeme evakuovat Hradec, Pardubice, Jihlavu, Havlbrod, Kutnou Horu a všechny prdele okolo, prostě všechno. Gripeny z Čáslavi jsou od rána na Kbelích. Statisíce lidí se nahnou do zbytku Čech a na Moravu. To začne příští týden. Jídlo, ubytování... Komunikace bude možná jen v ose sever-jih. Pásky bez elektráren půjdou pomalu do středověku. Ani s elektrárnami nebude vyhráno. Rozpadne se přenosová soustava a bude se muset udělat znova sfázování, nebo co. Fabriky na hnojiva, léky, přístroje, bankovníctví... Chápeš?“

„Jestli máš pravdu Jardo, tak bych si asi měl nakoupit opravdu hodně kafe a chilli, a zajít k zubaři, co?“ řekl tiše Miller.

„Bingo panáčku, chápeš rychle. A to se hodí. Dáváme do kupy analytickou skupinu. Analyticko-silovou, přesněji řečeno. Počty elektráren v našem pásmu. Vývoj bezpečnostní politiky atd. Scénáře, zdroje, potenciál, okrajové podmínky, zásobování. OSINT a HUMINT práce. Praha bude válčit s muslimy a levičáky z Berlína. Třeba, nebo taky ne. Morava připadne pod Varšavu a tak dál. Scénáře, scénáře. Zapomeň na Českou republiku. Za pár dní bude tvoje země od pólu k pólu a od Jablonce po Bayreuth. Takže co se tebe týče - první varianta – dáme do kupy analytickou skupinu, a připravíme se na úpravu společenského zřízení a převzetí kontroly. Ty včasové na vládě pořád nemají šajna, co se na nás valí. Pořád si myslí, že to za ně vyřeší Brusel. Zapomněli na čínskou chřipku. A nedochází jim, že ty komouši v Bruselu jsou ještě víc mimo, než oni. Do poslední chvíle budou mít blbý proslov, budou řešit ekologii a pak se poserou. Nebudou mít ani šťávu, aby zase něco nasvítily, a když se tradičně semknou, o to víc si Lovci pochutnají,“ rozjel se Kubský.

Miller se na něj s pobavením usmíval.

„Se mi líbí, jak v tajných službách sedí loajální důstojníci, dýchající pro evropské hodnoty.“

„Chuj s nimi. Hele když neklapne resuscitace něčeho, čemu říkám ČR dva tečka nula, uděláme se pro sebe – prostě malý stát ve státě. Rozumíš?“ Už poněkolikáté mu zapípala zpráva na mobilu, kterou letmo přečetl, a občas mu uniklo tiché zaklení.

„Vypadá to, že za rok touhle dobou, ti Vica Kerekes dá za vepřovku Dane.“

„Tak to abych vyraboval Lidl,“ usmál se na půl huby Miller. „A ty zůstáváš v Praze?“

„Jo, asi, děti, rodiče...nechtějí pryč. A mám tam hodně vepřovek,“ zašklebil se ironicky Kubský, ale vzápětí znovu posmutněl, jako by mu došla energie a zadíval se z okna. Venku bylo hezké nedělní dopoledne a nikdo nic netušil. Rodiny se rozhodovaly, jestli zamíří nakupovat do Nisy, půjdou do ZOO, na Ještěd nebo do Babylonu a IQLandie. Část lidí začala z podvědomého strachu z podivných událostí posledních několika málo dní nakupovat trvanlivé potraviny, ale nic zásadního se nedělo. Hezký, barevný podzim ve městě mezi horami.

„A v téhle komunitě bys měl dveře dokořán. A práci. Já za tebe dám ruku do ohně a dneska v noci si navíc udělal dobrý dojem na pár důležitých lidí.“

„Cože? Co může kdo vědět, co jsem dělal dneska v noci? Pořádně to nevím ani já sám. Je to šílený Jardo, šílený,“ kroutil hlavou Miller.

„V noci byl v lese pod Štěpánkou ještě jeden tým Dane. Nebyl jsi tam sám. Speciálové z Prostějova. Osm chlapů, šli z druhé strany než ty a ty tvoji dva strejdové. Od Pasek, kde mají dočasnou základnu na Turnovský boudě.“ Miller si vzpomněl, že bouda byla několik posledních dní zavřená z „technických důvodů“. Chodil tam občas s Bobinou na čepovaného Zrzka. Bobina...

„Poslouchej, měli super vybavení, noktovizory, infra, záznam. Viděli tě, něco málo natočili. Většinou jim to nefungovalo, ale něco maj. Tři chlapi to nepřežili a dva jsou na kaši v Těchoníně v armádní nemocnici, aby se o nich nemluvalo, a neví se, jestli se z toho dostanou. Každopádně z toho, co natočili a analyzovali je jasný, že máš talent. Prokličkoval jsi mezi nima, jak cikán mezi lopatama. Máš na ty svině čuch kamaráde, a netvař se, že ne.“

Miller mlčel a uvažoval nad tím, že v noci měl opravdu chvílemi pocit, že o Nich ví. Jenže, co jsou pocity včerejší noci. Podléhají inflaci, zkreslení a mizí, jako jméno vyčůrané do sněhu při

vánici. Zmizí jak čtyři zářící oči Pastýře. Jenže stejně tak se dokáží vynořit z podvědomí, když je nejméně čekáš, tak je to.

„Hele, ten tvůj kopec s chalupou se tak jako tak zavře, stejně jako Semily. Až někam po Svitavy. Rodinu nemáš, jsi volný a svobodný a to je teď kurva výhoda, kterou nedokážeš ocenit. Věř mi. Měl bych tě rád ve svém týmu. V týmu individualit. Co? Anebo – riskantní nesmysl, ale pro dobrodružné povahy – co práce v zóně? Nejcenější komoditou nebude zlato, cigára, drogy, štetky ani hajzlpapír, kamaráde. Co udrží společnost a co bude nejcenější? Hmmm?“ Kubský se zatvářil přísně, když mu opět zapípal mobil. Tentokrát asi dobré zprávy. Podíval se na hodinky a zrychlil:

„Informace Dane, budou to informace. Je to tak vždycky. Kdo projde zónou, do dalšího „světa“ s informacemi, poštou, léky, nějakou součástí... A hlavně - kdo se začne orientovat v tom, co se děje, jak ty hajzlové fungují, co chtějí, kolik jich je a tak. Chápeš? Pošťák a průzkumník na divoké hranici, na území nikoho. Tanečník v minovém poli. Ty na to možná máš, jak málokdo. Ale raději bych tě měl v Praze. Tohle ber jako plán B,“ Kubský na něj upíral svoje šedé oči a tvářil se smutně a otcovsky.

„Budu už muset. Uvidíme se ve středu. Snad. Zase v Liberci, jo? Do té doby přemýšlej a připravuj se. Tady máš číslo. Nevolej, ale piš, kdyby něco,“ podal mu papírek s propiskou načmáraným číslem začínajícím devítkou.

„Do středy ještě bude všechno víceméně fungovat, doufáme, že do čtvrtka. Následovat bude jízda na tobogánu. Asi se to oficiálně pustí ven a začne se rozjíždět evakuace. Hele chlape, tady máš klíče, za rohem u kostela je klasická policejní Oktávka. Vezmi si jí. Prý teď zóna zase zeslábla a dá se jezdit. Kdyby ne, nohy máš, poradíš si.“

Oba muži se na sebe dlouze potichu zadívali. Kubský pokýval ztěžka hlavou a smutně se usmál, pak se zvedl a objal Millera jako dobrácký medvěd Balú.

„Musím jít. Ve středu tu chci mít bojovníka pro Konec světa, ze kterého by se Mad Max posral, jasný?“ pokusil se neobratně o vtip a povzbudivý úsměv, ale vyšel z toho smutek a strach.

„Asi stejně zrovna nemám v tomhle životě nic lepšího na práci. Tak holt budu zase krejt jednomu tlustíochovi zadek,“ povzdechl si Miller s ironií v hlase.

„Možná dobře, že se toho nedožila Helena, bude to moc zlý Dane. Mám strach, fakt mám.“

„Doprdelekurvapráce,“ řekl vážně a velebně Miller a znělo to jako Amen po modlitbě.

A najednou byl pryč. Kubský zmizel, vzhledem ke své postavě až neuvěřitelně rychle a tiše. Miller zíral před sebe, objednal si třetí kávu a třetí koňak a poprosil o „ty samé zákusky, co měl kolega“.

Servírka mu to přinesla i s velkou sklenicí studené vody a tvářila se starostlivě. Dál už jen seděl, přežvykoval bez zájmu zákusky, a ve tváři neměl žádný výraz. Ve skutečnosti mu ale v hlavě běžel počítač, plánoval, kalkuloval varianty a dělal si nástřel harmonogramu. Po chvíli se přistihl, že má na tváři lehký úsměv. Žádná radost, uspokojení nebo pocit dobra a pohody se nekonaly. Ale objevil se smysl a důvod, proč ráno vstát, něco dělat a něco řešit. S něčím se prát. Přinejmenším v nejbližších dnech. Protože kde je prázdno, přináší i utrpení jasný směr. Alespoň konec stávajícího světa, ve kterém nedávno přišel o všechno, začínal zavánět novým začátkem.

Neděle 24. 10. 2021, na cestě

Michal Bok zamračeně seděl v jinak úplně prázdném oddělení bílo-fialového vězeňského autobusu, který právě vyjel z Brna po dálnici D1. Chvílemi pospával a chvílemi skrz katr loupal očima po čtyřech příslušnících Vězeňské služby, kteří spolu s řidičem tvořili jeho doprovod. Jeden spal a ostatní koukali do mobilů. Byl oblečený do modrošedého vězeňského mundůru, ale pouta mu sundali hned ve stoupání u Popůvek, na výjezdu z Brna. Bylo to divné, ale nijak to nekomentovali. Jakožto údajného bestiálního vraha ho převáželi z brněnské CPZ na psychiatrické vyšetření do léčebny v Kosmonosech. Proč tak daleko, a proč ponorkou, jak se vězeňskému autobusu přezdívalo, nikdo nevěděl. Příkaz shora, tady máš cesták, stazku, přepravní list zadržené osoby a pozdravuj ženu, až se nad ránem vrátíš z nedělní šichty.

Na dálnici postupně houstl provoz a řidič pustil v rádiu dopravní zpravodajství. Informace o mimořádných kolonách policisty zaujaly, a tak se pokoušeli zjistit podrobnosti na Internetu. Podle všeho se k běžným uzavírkám přidalo několik porouchaných kamionů a aut, která skoro zablokovala dálnici. Raději u Velké Bíteše sjeli na Žďár a Pardubice, i když změna trasy představovala porušení služebních postupů.

Bok využil toho, že není spoutaný a relativně pohodlně se natáhl v prázdném zamřížovaném oddělení. Pořád ho bolely nohy, rozmlácená čelist i vykloubené rameno, které mu v nemocnici nahodili zpátky a zafixovali. Na chirurgii se ukázalo, že přišel jen o dva zuby a vyfasoval na několika místech pár stehů.

Když na chodbu výzkumného zařízení Rožná dorazila četa techniků, spatřila zakrváceného Boka, jak se sklání nad jejich vykuchaným kolegou, který ležel na podlaze, jako plyšák přichystaný k vycpání. Bok s rozbitou pusou zmateně blábolil o zářící přišere, která ho honila přes celý důl, roztrhala chlapa a vešla do skály. Nakonec ho z dolu vyzvedla Báňská záchranná služba spolu s Policií, poté, co ho parta techniků držela v šachu dvěma hasičskými sekerami a pajcrem. Jakmile vyfárali ven, zmlkl a už z něj nikdo nedostal ani to nesmyslné blábolení. Přestože se vražda stala na území jihlavského kraje, byl údajný vrah za protestů krajské kriminálky převezen do Brna. Vzápětí z Prahy do Brna přiletěl policejní Bell 412 se dvěma muži z BIS, kteří obratem zabavili kamerový záznam z chodby výzkumného zařízení na dvanáctém patře dolu, a odvezli si i tělo roztrhaného muže, které prý bude pitváno v Praze. O výslech Boka

nestáli, nicméně oznámili brněnským policistům, že Bok bude okamžitě převezen k vyšetření a izolaci do psychiatrické nemocnice v Kosmonosech. Protesty brněnské kriminálky, která Boka na příkaz shora „ukradla“ jihlavským policistům, byly zbytečné. Během několika hodin tak byl ukraden podruhé. Došlo jen k předběžnému výslechu, který sestával z monologu vyslýchajícího.

Nyní poloseděl na plastové sedačce, pokoušel se ulevovat svému rameni a na nic nemyslel. Psycholog by asi řekl, že je ve fázi popírání. Nebýt bolesti ozývající se, navzdory Tramalu, z různých částí jeho těla, byl by si docela jistý, že události uplynulé noci jsou jen halucinace. Příliš nevnímal rozčilenou debatu policistů, kteří se pokoušeli zlobící vysílačkou oznámit změnu trasy, ani jejich údiv nad častými výpadky mobilního signálu.

Autobus se pomalu prokousával pod zataženou oblohou lesy a pastvinami Vysočiny směrem k Polabí, když bez předchozího varování, kus za Velkým Dářkem, zachrchlal a chcípl. Odstavili ho u krajnice v lese, který z obou stran obklopoval prázdnou silnici. Praporčík s jedním ze strážmistrů a s řidičem šli ven, rozumovat nad otevřenou kapotou, dva zbylí policisté hlídali Boka. Ten pro změnu mlčel.

Zatímco všichni tři vzadu za autobusem horlivě diskutovali a nadávali na staré Karosy, z lesa vyšla mladá žena. Měla dlouhé, světlé vlasy a bledou tvář bez výrazu. Objevila se lehce a tiše. Zůstala stát u krajnice, těsně u autobusu. Světlé sportovní oblečení měla potrhané a špinavé od hlíny a krve. Vypadala křehce, ladná světlá silueta, na tmavě zeleném pozadí hustého lesa. Z dálky kombinace šedé a temně červené vypadala trochu jako módní designový dekor, horší to už bylo s levou rukou, které byla utržená v lokti.

Bok vycítil její přítomnost dříve, než si jí ostatní všimli. A dobře věděl, že v přišší lesa za ní je ještě někdo. Síla a hlad. Schoulil se do klubíčka, zakryl si tvář a začal se proti své vůli třást. Přál si, aby autobus okamžitě nastartoval a odjel pryč. Oba policisté v autobuse se na sebe tázavě podívali, protože jim neušla změna Bokova chování. Vzápětí sebou cukli, když z venku zaznělo zařvání strážmistra, který si právě všiml ženy, stojící mlčky jen pár metrů za jeho zády. A hned se obratem ozvalo zakurvování, když si vyděšený policista uvědomil teplo a mokro ve svých kalhotách.

Venku bylo pod mrakem, žádný provoz, jenom jehličnatý les šuměl ve větru. Stará řeč, kterou v životě slyšel každý, ale málokdo jí porozuměl.

Oba policisté s řidičem se dívali na mladou ženu a nikdo nic neříkal. Žena k nim mlčky a pomalu vztáhla zdravou ruku i pahýl, ze kterého pomalu odkapávala krev. Lehký vítr jí čechrál dlouhé blondáté vlasy, místy slepené krví do podoby módních copánků, propletených barevnou bavlnkou. Byla by nepochybně krásná, kdyby měla všechny končetiny. Ale. I Venuše Milétská nemá zrovna full-house končetin a je považována za vzor antické krásy. Nebo Niké Samothrácká, ostatně ta nemá ani hlavu. Přesto mladá krásná víla v lese na Vysočině, s čerstvě utrženou rukou působila poněkud nekonformně.

Všichni tři instinktivně couvli a ještě chvíli se na dívku dívali, jako na zjevení. A ona ještě chvíli držela zdvižené ruce. Potom se jí začala podlamovat kolena. Muži se pomalu vzpamatovali. Ve chvíli svého pádu, stala se dívka skutečností a přestala být přízrakem. Jeden z policistů volal na kolegy v autobuse, ať zavolají rychlou, druhý se ptal řidiče na lékárničku. Řidič se rozhlížel po silnici, jestli někde uvidí nabourané auto, ale silnice byla beznadějně prázdná.

Opatrně odnesli dívku do přední části Karosy, zatímco se strážmistr s mokkými kalhoty stihl venku vyzvracet. Střídavě se jí pokoušeli zraněnou ruku zaškrtit a naložit tlakový obvaz, s neobratností příznačnou pro první setkání s těžkým úrazem. Do toho zkoušeli vysílačku i mobily. Nic ale nefungovalo. Najednou se Karosa otřásla a ozval se hluk. Všichni sebou trhli. Motor naskočil. Poslední policista nastupoval a ve chvíli, kdy stál ve dveřích, měl na vteřinu pocit, že se na něj z lesa někdo dívá. Raději se neohlédl, trochu se otřásl, přitáhl si límec služební bundy a vlezl dovnitř. Dveře se za ním s hlasitým bouchnutím zavřely.

Ani později se jim nepodařilo navázat jakékoliv spojení, pokračovali tedy směrem k Chrudimi, kde plánovali nechat dívku v nemocnici. Míjelo je nezvykle málo aut, a řidiči v nich vypadali, že si za každou cenu hledí svého, a že by kabinu vozu neopustili ani za nic. Snažili se hnát Karosu co nejvyšší rychlostí, což se projevovalo hlavně heroickým kvílením týraného motoru a zanedbatelně vyšší rychlostí, než obvykle.

Žena ležela na dece na podlaze jako starý pes, nebo zahozená loutka a mlčela. Policisté kolem ní kmitali v nervózním zmatku a zjevně jí svými pokusy správně naložit tlakový obvaz působili bolesti. Ale ani jednou se na ně nepodívala a upřeně visela Bokovi na očích. Bylo mezi nimi spojení, něco si sdělovali, tak úplně si nerozuměli, ale přesto věděli, o čem je řeč. Oba to viděli. Kus před Slatinami, právě když s praskáním naskočila vysílačka i mobily, se dívka na Boka pousmála a umřela.

Když odpoledne vjížděli do Chrudimi, minuli v protisměru dvě policejní vozidla s majáky. V ulicích města bylo nápadně hodně lidí, kteří si dílem navzájem ukazovali telefony a dílem vlekli pěšky, nebo do aut, velké nákupy. Na první pohled vypadalo město v klidu a všedně, přesto byla cítit nejistota a divná atmosféra v ulicích. Nikdo nic nevěděl, nic hrozného se nedělo, ale i tak bylo lidem zřejmé, že je něco špatně.

V nevelké nemocnici na jihu města, nechali na patologicko-anatomickém oddělení v suterénu hlavní budovy mrtvou dívku. S papíry se příliš nezdržovali a argumenty lékaře odměřeně pominuli. Bokovi to přišlo stejné, jako když řidič na odpočívadle rychle vyhodí kelímek od kafe spolu s obalem od bagety, kousek od auta si odcvrkne a s kapkou v trenkách spěchá dál. Zakrvácenou šedou deku kopli pod sedačky. Po obchvatu v holých polích západně od města, zamířili na Pardubice. Kopcovitá a lesnatá krajina Vysočiny a Železných hor se změnila v ploché Polabí. Projeli kolem letiště i dostihové dráhy a s pohádkovou siluetou Kunětické hory po pravé straně, najeli na dálnici D11.

Poblíž odpočívadla u Osic, bylo zřejmé, že provoz houstne a brzy se začnou tvořit kolony. Parkoviště u McDonalds bylo plné aut a lidí, zmateně přecházejících tam a zpět. Spousta z nich se pokoušela někam dovolat. Policisté si nanosili kafe v papírových kelímcích a vystřídali se na záchodě, zatímco Bok ležel schoulený na sedačce, aniž by reagoval na pokusy o komunikaci.

„Se nám tu pochčije...“ brblal starší policista, který si vzápětí vysloužil ostrý pohled mladšího kolegy, který měl tuhle zkušenost poměrně čerstvě za sebou a ve starých krátkých teplákách s vytahanými koleny, oblečených k policejní bundě, vypadal komicky. Chvíli bylo ticho, jak v sobě ostatní dusili smích. Až po chvíli vypukli do hurónského řevu. Nakonec se přidal i policista v teplákách. V jejich smíchu byl ale slyšet slabý tón nervozity a strachu. Bok se neprobudil, ani když karosa hlučně nastartovala a vyrazila směrem na Prahu.

O kus dál, u Chlumce nad Cidlinou raději dálnici opustili, protože doprava už skoro stála. Minuli barokní zámek a chtěli zamířit na Nymburk, když je zastavil policejní zátaras. „Ty vole, co zas,“ procedil mezi zuby řidič, když zašlápl brzdu. Policie asi zablokovala silnici chvíli jen před jejich příjezdem, protože před nimi stálo jen několik málo osobních aut.

Tlustá bruneta nalitá do legín afektovaně kopala do předního kola červeného Roomsteru, až se jí mocné a proklatě nízko zavěšené poprsí otrásalo v mocných vlnách. Hlasitě se na svém manželovi dožadovala „Aby už konečně něco udělal a mohli jet dál“. Její utrápený muž se za

volantem stával menším a menším, zatímco na tvářích ostatních řidičů byla vidět rostoucí únava a rezignace.

Když jeden z policistů vystupoval zjistit, co se děje, dveře Karosy svým bouchnutím vzbudilo Boka. S povděkem přijal přes katr PET lahev vody a oplatku, kterou mu podal mladý strážmistr a hltavě pil. Měl pocit, že mu všechny rány na těle hoří, přesto mu začínalo být dobře, jak spánkem sílil. Sotva dopil a snědl za značných bolestí čelisti oplatku s železitou příchutí své krve, usnul. Fronta aut za autobusem rostla.

Policisté v Karose nespokojeně brblali, neustále dokola kontrolovali čas a definitivně se smířili s tím, že dnes se do Brna nestihnou vrátit. Na mladém strážmistrovi byla vidět nervozita plynoucí i z toho, že se celý den marně snažil dovolat přítelkyni do Velkého Meziříčí. Ze začátku ho kolegové nešetřili s dvojsmyslnými vtípky a narážkami, později poznali, že už jsou na tenkém ledě a i v nich rostla únava a sklíčenost. Dopolední zážitek s umírající dívkou a vyčerpávající cesta v hlučném starém autobuse, během které se jim zdálo, že se jejich cíl spíše vzdaluje, než přibližuje, si začínaly vybírat svojí daň.

Zasyčely přední dveře a pobledlý policista nastoupil.

„Vepředu jsou v sobě tři auta,“ začal nejistě a potichu. „Pár lidí to prej přežilo, vystoupili ven z aut, a teď tam leží,“ dopil kafe z kelímku a povzdechl si: „Roztrhaný“.

Autobus ožil rozčilenými hlasy: „Jak roztrhaný?“

„Jako ta holka?“ odpověděl útočně otázkou a v autobuse náhle zavládlo ticho, jako když vejde nahá kurva do katolického kostela.

Ztěžka se posadil na sedačku u vchodu do autobusu a mlčky koukal do mapy. Roh listu papíru v jeho ruce se viditelně třásl, zatímco klapání výstražných světel Karosy odsekávalo kousky času, jak cukrář turecký med.

„Prej se máme otočit a vzít to přes Bydžov a Jičín, horem na Boleslav,“ řekl po chvíli ztěžka a zamračil se. „My se do toho blázince dneska nedostanem. A jestli jo, tak si mě tam nechaj s ním...“ pokývl hlavou směrem k Bokovi.

Pár desítek metrů před nimi byl kruhový objezd, kterým jim policisté od zátarasu přednostně umožnili průjezd. Měli pocit, že se dopraváci k nim nahoru dívají s trochou závisti. Vjeli zpátky

do Chlumce, a ještě před náměstím zahnuhli doleva, na sever. Když opouštěli město, v nízkém Slunci se za nimi zaleskly mohutné kopule zámku.

Nad kuzoufání plochou krajinou těžkly líné mraky a za Bydžovem se začalo šeřit. Když odbočovali ve Smidarech doprava na Jičín, všimli si starého muže ve tmavém, snad prvorepublikovém, obleku a v klobouku, jak stojí na dlouhé návsi. Na tyči držel ceduli z kartonu se třemi slovy, neuměle napsanými hnědou základovkou.

„Tohle je konec.“

Bok se těsně předtím probudil a přes prosklenou část autobusu se díval za mužem. Měl silný pocit, že si s ním musí promluvit. Starý muž ho upřeně pozoroval zpod hustého, převislého obočí, přikývl hlavou a zmizel za zakrytými okny vězeňské části autobusu. Policistům pohled na starosvětsky vypadajícího muže, se zjevně nepovzbudivým poselstvím, definitivně sebral posední zbytky když ne dobré, tak neutrální nálady. Pozvolna hrkali na sever, podél toku Cidliny a Javorky, které se líně klikatily krajinou, sledovány rákosím a řadou osik a vrb.

Řidič párkrát přeladil rádio a nechal hrát Tři Sestry. Když je pak, poněkud nekonzistentně, vystřídala Machálková, poslali ho ostatní vášnivě do prdele, což na krátkou chvíli zvedlo náladu na palubě a dodalo všem trochu života. Po chvíli hraní si autorádiem začal autobusem pronikat zvuk zvonů přecházející v nezaměnitelnou pianovou linkou. Hráli High Hopes z Division Bell od Pink Floyd. Všichni zmlkli a nechali se unášet naléhavým zpěvem.

The grass was greener
The light was brighter
With friends surrounded
The nights of wonder

V monumentální melodii všichni vnímali nostalgii za čímsi mizejícím a nenahraditelným, i temnou hrozbu ležící před nimi. Před katrem i za ním, všichni byli na jedné vlně. Bok za katrem pocítil neurčitý temný mrak, který číhá v „The nights of wonder“ a chystá se je pohltit. V hlavě se mu slily upřené pohledy umírajícího muže i dívky, s pohledem zachmuřeného starce. Všichni mu něco říkali, ale zoufale jim nerozuměl, i když cítil, že má jejich myšlenky na dosah.

Když konečně najeli na hlavní silnici mezi Hradcem a Jičínem, na které odbočili na západ, k Jičínu a Boleslavi, zvedla se všem v autobuse nálada. Do cíle jim zbývalo necelých padesát kilometrů po hlavní silnici. Blížili se ke známému motorestu na okraji Konecchlumí, když začaly

padat opatrné návrhy, aby se zastavili na večeři. Praporčík velící eskortě úvahy utnul s tím, že všechny pozve za hodinu, hodinu a půl v Boleslavi. Bylo jasné, že chce mít celou kalvárii co nejrychleji za sebou.

Míjeli motorest a ticho přerušilo toužebné:

„Já bych si dal pivo!“

„A já bych spal.“

„A já bych šukal.“

Následoval výbuch křečovitého smíchu a nálada v autobuse, podpořená myšlenkami na večerní tah Boleslaví šla trochu nahoru. Za kruhákem u Úlibic sjížděli do kotliny, ve které leží Jičín. Slunce, které se už blížilo k obzoru, ozařovalo siluetu Veliše, na kterém kdysi stávala mocná Valdštejnova pevnost. Kopce Prachovských skal před nimi, i Kumburk a Bradlec na severu, byly nasvíceny šikmými slunečními paprsky, které pronikaly pod skoro černými základnami mraků. Světlo mělo pozoruhodnou barvu. Praporčíkovi se zdálo, že celý horizont opalizuje sotva patrnými duhovými barvami, až ho z toho začala bolet hlava. Promnul si oči, ověřil si, že s nimi na policejní ubytovně v Boleslavi počítají, a začal v telefonu hledat nějaké dobře vypadající hospody v Boleslavi. Trochu litoval svého neuváženého pozvání, protože splátky na novou Octavii zatěžovaly rodinný rozpočet vážně víc, než bylo zdravé. Navíc Miluška neměla přehnané pochopení pro neočekávané výdaje. Ale co, je pro tentokrát velitel.

Minuli z jihu Jičín a před Sobotkou začali klesat do Pojizeří. V dálce před nimi, v ohnivé mezeře mezi tmavým horizontem a černými mraky, už byly vidět komíny Boleslavské Škodovky a severně od nich majestátní silueta Bezdězu. Mladý strážmistr litoval, že sebou nemá svojí zrcadlovku a trochu času, protože světlo bylo dech beroucí.

Mezitím jeho kolega v teplákách zachmuřeně uvažoval, co si vezme večer na sebe, protože jeho služební kalhoty příliš nevoněly. Při klesání k Sobotce ze sebe Karosa vydala maximum, aby ve stoupání k Hornímu Bousovu zase ztratila dech. Její motor neurvale hudroval, nadával, prosil a hekal, přesto se jen zvolna plazili do táhlého kopce. Jeli v pomalém pruhu, když je předjela i cisterna Čepro s benzinem. Zánovní Actros byl přeci jenom podstatně potentnější, než k smrti unavená Karosa. Cisterna zmizela za zatáčkou a autobus se blížil k mostu přes silnici na Mnichovo Hradiště.

Potom svět na zlomek vteřiny ztichl a zastavil se. Někdo mocný na přehrávači zmáčkl tlačítko Pause, jen na moment, než potáhne z cigára. Ticho a klid byly náhle vystřídány dunivou ranou a přívalem světla. Karosa vyjela ze zatáčky před mostem, když jí otřásla mohutná tlaková vlna. Záblesk světla, horko a dunící vzduch projely interiérem Karosy, vzápětí následované řidičovým „Kurva!“ Ozvaly se brzdy, autobus se zavlnil, zaskřípal a stál. Před nimi pomalu pohasínal ohnivý hřib stoupající nad místem, kde ještě před vteřinou jela cisterna s benzínem po mostě. Po silnici tekla hořící benzín a stékal dolů, na auta jedoucí pod mostem. Byly slyšet brzdy i několik nárazů, jak se auta srazila. Kromě zbytků cisterny hořela Insignie, jedoucí za ní a praporčíkovi se na zlomek vteřiny zdálo, že přes zčernalé zadní sklo Opelu vidí siluetu ruky, jak zoufale mlátí do skla a zanechává šmouhy na rostoucí vrstvě sazí uvnitř. Pak všechno zmizelo v plamenech.

Mladý strážmistr by přísahal, že koutkem oka zahlédl několik rychlých zvířat, jak mizí vpravo přes pole do lesa. Automaticky ten pohyb zařadil do kolonky „srnky“ a nevěnoval mu pozornost. Bok, který se sbíral z podlahy a snažil se potlačit bolest pulsující čelistí, dobře věděl, že to srnky nebyly, i když nic neviděl.

Nebylo koho zachraňovat. Z cisterny zbyla hromada kouřících trosek přes cestu, stejně tak z Opelu za ní a stejně tak ze dvou neidentifikovatelných aut vepředu. Pod mostem hořela dodávka a Golf, ale jejich posádkám se podařilo utéct. Pod mostem i vepředu bylo několik nabouraných aut, ale vypadalo to, že jejich posádky jsou víceméně v pořádku.

Všude pronikal pach tavícího se asfaltu a kovu. Praporčík měl na chvíli pocit, že do zápachu hořícího asfaltu se mísí i vůně grilu. Potlačil nauzeu a vystoupil. Vepředu nebylo co řešit a pod most pořádně neviděl. Poslal dva své muže dozadu, ať zkontrolují situaci, zkusí zastavit dopravu a dohlédnou na volný průjezd pro záchranný systém. Vysílačkou se mu napotřetí podařilo spojit s operačním střediskem, kde už o nehodě věděli. Celou dobu při tom úkosem sledoval Boka a rostl v něm pocit, že dnešní šílený den s ním nějak souvisí. Chvíli uvažoval, že by bylo dobré Boka spoutat, místo toho ale nařídil řidiči, ať autobus otočí. Cesta dopředu byla uzavřená. Než se podařilo Karosu na silnici otočit, byly z dálky slyšet sirény od Boleslavi i od Jičína.

Autobus se svítícími majáky se krokem vracel k Sobotce a cestou nabral oba policisty, kteří jakž takž zorganizovali prostor před místem katastrofy. Vzápětí u nich zastavilo policejní auto. Mladý nadstrážmistr byl nervózní, klepaly se mu ruce tak, že se mu chvíli nedařilo vypnout

sirénu na střeše auta. Praporčík mu nakonec otevřeným okénkem rázně zmáčkl správný vypínač. Po rychlé výměně informací jičínská police převzala místo nehody a začala navádět hasičská auta dopředu, k místu neštěstí. Zároveň se všichni pokoušeli zabránit řidičům, stojícím v rostoucí koloně, aby se začali otáčet, protože by tím blokovali pruh pro sanity, policii a hasiče.

Asi půl hodiny od nehody vjížděl autobus opět do Sobotky. Majáky na střeše nechali svítit. Strážmistr se snažil potlačit myšlenku na to, že je mají zapnuté hlavně proto, aby se nebáli. Praporčík zdvihl hlavu od mapy.

„Tady v Sobotce to vezmeme na sever, a přes Kost a Kněžmost najedeme u Bakova na dálnici a hned na dalším exitu sjedeme. Ta hospoda večer furt platí hoši,“ složil mapu a dodal: „Teda doufám, že nakonec neskončíme v Drážďanech nebo v Berlíně. To by mi fakt jeblo“.

Ze zámku Humprecht, stojícím na kopci nad Sobotkou už neviděli nic, protože krajinu definitivně pohltila tma. Sjeli po malé silničce do údolí s rybníky, v jejichž středu se na skalním suku tyčil strohý obrys hradu Kost. Hrad byl částečně nasvícený a majáky na střeše autobusu olizovaly modrým světlem jeho tmavošedé zdi, jako jazyk velkého loveckého psa. Kost jako Kost. Z rybníků stoupala pára a blikala na ně světle modrou barvou. Zvědavé duše utonulých vystupovaly nad hladinu... Minuli prázdné parkoviště pod hradem, za kterým autobus začal supět po lesní silničce pod skálou do kopce.

Po chvíli se objevila velká křižovatka uprostřed borového lesa a na ní policejní auto s majáky.

„Ty vole co zase... To není možný, to je kafkárna tohleto.“

Karosa s unaveným zafuněním zastavila a řidič s velitelem vyšli ven. Praporčík měl pocit, že se pohybuje ve zlém snu. Pomalu přestával věřit na večerní tah Boleslaví. Ale pokud bude, tak to bude zatraceně velký.

Ukázalo se, že hlídka na křižovatce má zajišťovat silnici pro hladký průjezd záchranářských aut směrem od Turnova a Liberce.

„Počkat chlapi, u tý bouračky jsme byli, je to masakr, ale zase tam nemusí jezdit tolik techniky, ne?“ řekl podrážděně řidič.

„No, to není jenom tohle,“ říkal pomalu a neochotně nadstrážmistr od dopraváků, a usilovně si jednou rukou třel pečlivě pěstovanou bradku a druhou se drbal v zátylku. „Jsou tam další bouračky a ještě nějaký mrtvý v Kamenici a Přepěřích.“

„Si děláš prdel?!“ ujelo řidiči. „Ježíš sorry,“ omluvil se vybraně jedním dechem.

Dopravák jen zakroutil hlavou.

„Nikdo nemá šajna, o co jde, všichni od Hradce, přes Boleslav po Liberec jsou na nohou. Pusťte si vysílačku. I když dneska se dneska nějak serou,“ přešel i dopravák na květomluvu.

„Jo, všimli jsme si. Divnej den. Jedeme s ponorkou už od rána z Brna do cvokárny v Kosmonosech. Celej den, věřil bys tomu? Nechtěj vědět, co jsme cestou zažili,“ přidal se praporčík z autobusu a znechuceně mávl rukou.

Dopravák jen přikývl.

„Kluci vezměte to nahoru, přes Žehrov. U Žďáru pak najedzte na D10. Za chvíli budete v Kosmonosech. Divný je, že zatím od Liberce nic neprojelo.““

„Drážďany...“ řekl spíš pro sebe praporčík.

„Cože?“

„Ale nic. Hele kluci díky. A ať jste brzo doma,“ rozloučil se praporčík s dopraváky.

Nadstrážmistr se jen skepticky zašklebil a unaveně jim mávl rukou. Dveře Karosy se zavřely současně se zavytím zmučeného motoru.

Jeli pomalu rovnou silnicí, z obou stran lemovanou černými borovicemi a listnáči rostoucími z písčného podkladu. Rovná silnice jimi procházela, podobná brázdě v poli.

„Hotovej Mácháč,“ pomyslel si řidič. Vzápětí mu začala zuřivě blikat palubní deska. Po chvíli zhasla světla a motor škytl.

„Se poseru!“ praštil řidič vztekle do volantu.

„Jestli se tu zase objeví baba s urvanou rukou, tak se poseru taky,“ řekl tiše a vážně mladý praporčík, který už na zrcadlovku ani nepomyslel.

„Sorry kámo,“ dodal rychle ke kolegovi v tepláčkách. Nikdo už se ale nezasmál. Bok pocítil vlnu strachu – The night of wonder právě začínala.

Autobus s praskáním chladl do lesního ticha, zatímco otevřenými větračkami dovnitř pronikala vůně jehličí a pryskyřice. Zápach spáleného asfaltu (a grilovačky), který byl v autobuse dosud trochu cítit, rychle mizel. Všude byla tma. Vysílačku a mobily vyzkoušeli jen pro formu, s předem jasným výsledkem.

„No, teď tak trochu nevím...“, začal praporčík pomalu, rozpačitě a zcela nevelitelsky. Pomalu se otočil směrem k Bokovi, který ve tmě za katrem nebyl vidět.

„Hele mladej, my ti teď dáme radši medvěda. Doufám, že to bude v pohodě, jo? Neber to oso...“

Do autobusu něco zprava narazilo, až se otrásl, současně se na střeše ozvaly škrabavé zvuky. Policista nedořekl větu a rukou se chytil okraje sedačky, vedle které stál.

„Ty vole,“ vyjekl kdosi a praporčík se otrásl. Bylo slyšet, jak někdo rychle zašupuje větračky na obou stranách autobusu. Druhý, silnější úder zaduněl o plech Karosy těsně vedle předních dveří. Bok zaslechl zvuk pistole, vytahované ze služebního pouzdra, vzápětí následovaný dlouhým, škrábavým zvukem z levé strany autobusu, který všem pronikl až do morku kostí. Něco trhalo plech autobusu.

„Kluci, ať se mi tu nepostřílíte, klid,“ řekl nejistým hlasem praporčík.

„Prsty mimo spoušť a hlaveň směrem...“ Další silná rána zprava, při které se autobus nepatrně zhoupnul. A hned po ní druhá. Bok se schoulil pod sedačkou. Někomu na vteřinu slyšitelně zajektaly zuby. Pak se ozvaly kroky na střeše a opatrné, pátravé zalomcování stropním poklopem. Nepříjemné zaskřípání něčeho ostrého na střeše Karosy. Potom ticho, ve kterém byl slyšet jenom přerývaný dech mužů v autobuse.

Vnitřek i okolí najednou zalilo světlo Měsíce, který vyšel mezi mraky. Ozářilo siluety policistů, stojící v uličce a namačkaných zády k sobě. Mířili do všech stran a vyděšeně mžourali do stínů za okny. Vypadali jako sousoší. Místo Sedmi statečných Pět posraných, napadlo Boka nesmyslně. Vepředu přes silnici přeběhlo něco nevelkého a velmi rychlého. Špičky borovic podél silnice se v čerstvém větu kývaly proti Měsícem ozářeným mrakům, podobné hrozičům na metalovém koncertě. Tma v lese čekala a Měsíc se tvářil nezúčastněně.

Vzápětí se vpravo roztříštilo okno a ozval se ohlušující výstřel. Záblesk světla na zlomek vteřiny osvětlil vertikální tlamu plnou zubů, výstřik krve i stín mizející v prostoru u řidiče.

Jeden muž řval, zatímco si držel roztržený krk. Jeho křik, zoufale nemůžný a nehrdinský, byl zakončený slábnoucím nářkem. Ostatní spustili chaotickou palbu za přepážku řidiče. Výstřely duněly interiérem Karosy, střely drtily palubní desku i řidičovu sedačku, a zlatý déšť prázdných nábojnic padal na podlahu.

Zepředu se ozýval vrčivý zvuk. Záblesky výstřelů osvětlovaly tříštěný předek autobusu i jednoho z policistů, ležícího na podlaze v rostoucí louži krve. Jeho chrčení zanikalo v hluku střelby. Gezíry úlomků bezpečnostního skla, zbarvené barvou výstřelů, zalévaly vnitřek autobusu i policisty, pohybující se na hraně šílenství. Byl slyšet zvuk přebíjení i dva údery, jak na zem vypadl prázdný zásobník a vzápětí i plný, když se vyděšenému střelci nepodařilo přebít. Jeden muž couval, uklouzl v louži krve a vystřelil do stropu. V hluku střelby zanikaly povely poručíka, který se ještě pokoušel velet

Zleva se ozvala rána, když roztrženým bokem vletěl dovnitř autobusu další zuřící stín. Trvalo to snad pouhých pět, šest vteřin, během kterých Bokovy těsně nad ramenem proletěla střela, jak umírající policisté stříleli na všechny strany, nyní již zcela zbaveni rozumu. Při světle jednoho z posledních výstřelů se zaleskla odhalená kloubní hlavice stehenní kosti. Těsně poté se mladý strážmistr složil na svojí vlastní utrženou nohu, ležící už pod ním. Po pár výstřelech bylo ticho, přerušované jen slábnoucím chrčením přetržené průdušnice. Zaslechl, jak se dva stíny s lehkým zaskřípáním protáhly otvory v autobuse ven a zmizely v lese. Bok by přísahal, že je provázel vzdalující se smích. Feťáci sjetí chutí krve. Nakonec přišlo dokonalé ticho.

Netušil, jak dlouho ležel na podlaze autobusu, zatímco se přes něj převalovaly vlny zápachu krve a spáleného střelného prachu. Velmi starý, a světově úspěšný parfém s neslábnoucí popularitou. Zprudka se nadechl, jako ve chvíli, kdy se vynořil ze své šachty, tam na dvanáctém patře dolu Rožná. Vstal a potichu poslouchal. Byli pryč.

„Už zase mě nechali jít,“ projela mu hlavou myšlenka, tak hloupá, že by ji hned zaplašil, kdyby se své blbosti sama nelekla, a nezmizela.

Světlo Měsíce stříbřilo skrumáž zohavených těl, namačkaných u mříže katru, za který se umírající muži chtěli v poslední chvíli ukrýt. Ruka od krve, dlaní obrácená vzhůru, a čekající v měsíčních paprscích na milodar pro Cháróna. Roztržený hrudní koš se světlými štrapatými konci zlomených žeber, připomínající otevřená ústa stařeny ve věšteckém vytržení. Desítky smutných a násilných střípků zborceného sousoší. Bok se na ně díval sice s lítostí, ale myslel

spíš na dívku z Vysočiny a na starého muže. Tohle je konec, dědo? Nebo začátek konce? Nebo konec začátku, jak by řekl Churchill?

Pomalu přešel vězeňskou část autobusu až ke katru. Praporčíkovi dopadalo světlo Měsíce na neporušenou, mramorově bledou pravou část obličeje. Ta druhá, milosrdně skrytá ve stínu, chyběla. Odvrácená strana Měsíce... Na karabině na opasku mu visel svazek klíčů. Bok protáhl ruku přes mříž a sebral klíče mrtvému. Chvilí zkoušel, až zámek povolil. Ve chvíli, kdy odsunul katr do strany, policisté a jejich kusy se sesunuli dovnitř. Opatrně je překročil. Pach krve byl nesnesitelný. Opřel se do dveří autobusu, které kupodivu s nazlobeným zaskřípěním povolily. Čerstvý lesní vzduch ho knokautoval. Jehličí i zlaté listí, uschlé borůvky a pryskyřice, stejně jako vůně podhoubí a černé zvěře, to vše jím prostupovalo a měnilo ztěžklou a zmrzlou krev v jeho žilách. Z tvora Země a skály, se stával lesním živočichem. V hlavě neměl žádný plán, ale cítil se klidný a proměněný.

Už se chtěl vydat do lesa, když si na něco vzpomněl a váhavě se otočil. Vrátil se do autobusu. Chvilí šmátral pod sedačkami, v prachu a houstnoucí krvi, až našel deku. Její deku. I přes všudypřítomný zápach krve z ní cítil svěží vůni. S dekou v ruce zůstal stát uprostřed autobusu.

Sehnul se a z bezhlavého těla stáhl služební opasek. Zahodil pouta, ale pouzdro na pistoli, náhradní zásobníky, baterku a lékárničku na něm nechal. Potmě si opasek utáhl přes svůj šedý oblek, muklovský sintr. Hrabal se ve stínech pod sedačkami, až našel pistoli a postupně tři plné zásobníky. Na jedné ze sedaček ležel menší hranatý batoh s pouzdem na nůž, připojeným molle vazbou k boku batohu. Uvnitř pouzdra byl velký černý nůž s tanto čepelí, ve které byl otvor. Byl těžký, agresivně účelový, nehezký a vzbuzoval respekt. Bok měl pocit, že přesně něco takového potřebuje. Nechtěl se zdržovat sundáváním pouzdra z batohu, takže si hodil přes rameno celý batoh. Vzápětí zaskučel bolestí a opatrně si dal batoh na druhé rameno. Nakonec vzal ještě černý služební svetr a lahev s vodou, a spíše vypadl, než vyšel z autobusu. Na mrtvé policisty se už ani nepodíval.

Noc byla tichá, občas zapípal noční pták a zaskřípal suchý strom. Nad prázdnou silnicí se rozptýlily mraky a asfalt se stal stříbrnou řekou. Místo lodí stála u břehu rozmlácená Karosa. Bludný Holanďan u zapomenutého mola. Chvilí vše pozoroval, potom si opatrně a s tichým nadáváním srovnal batoh na zádech. Přes něj hodil smotanou deku, a zmizel ve stínu stromů. Krácel bez cíle po měkkém, houpavém mechu a borůvčí, jako nějaký pralesní Ježíš po vodě.

Přesně věděl, kam šlape, i když nic neviděl. Měl v tom čerstvý trénink. V hlavě slyšel zvony a piano. The nights of wonder.

Pondělí až středa 25. – 27. 10. 2021, všude možně

Miller se svalil na svojí oblíbenou rozvrzanou židli na zápraží, přesně před nezničitelnou skvrnou na zdi, a špinavýma rukama popadl hrnek s kafem. K nohám si položil dobře vychlazenou láhev piva. Mohutně se nadechl, zafuněl a rozkašlal se, jak ho polechtal prach, který měl v nose a krku. Kopl do sebe půlku kafe, rozhlédl se do údolí a labužnický se protáhl, až mu záda zapraskala. Tenhle pohled se mu neomrzela.

Celý den neúnavně makal ve sklepě své chalupy. Ukrajinec nacpaný pervitinem, křížený se stachanovcem. Byl plný špíny, utahaný a spokojený. Pod dřevěnou podlahou světnice byl prostorný sklep, přístupný po schodech ze síně a který běžně využíval. Pod kamennou podlahou kuchyně byl druhý, menší sklep, kam za poslední roky nikdo nevstoupil, protože průchod z hlavního sklepa byl zavalen letitým nepořádkem.

Během nedělního odpoledne se rozhodl, že svojí chalupu neopustí, pokud to nebude nezbytně nutné. Bylo mu jasné, že dříve, nebo později, jeho dům podlehne rabování lidí a možná jej navštíví i Oni. V klenutém kamenném sklepě si proto budoval úkryt.

Větrací okénko u stropu zvenku zamaskoval hromadou starých krámů a dřeva, pod kterými z velkých kamenů a kusu panelu udělal maličký tunel, který mu umožňoval větrání i únik ze sklepa. Spíš takovou plazivku pro zatraceně tlustého slepýše, napadlo ho. Kameny, na kterých byl položený panel, původně zdobily skalku, která od smrti Heleny pomalu zarůstala. Kus panelu, který dosud zpevňoval nájezd na pozemek, na ně přetáhl za autem a pomáhal si pajcrem. Tunýlek končil v řadě zdivočelých rybízových keřů.

Sklep vyčistil (bohužel nenašel žádný poklad) a odtáhl do něj historické spartakiádní lehátko, deky a starý spacák. Kýbl s poklopem místo záchodu, dva plastové kanystry s vodou, regál, kam chtěl umístit vybavení a zásoby, a konečně poličku na knížky. Dvě velké bomby s plynem a vaříč Meva. Vodotěsná krabice s fotkami, které mu zúžily dech.

Vchod do sklepa zamaskoval dřevotřískovou deskou, na které bylo nářadí, vedle ní byl pak postavený ponk. Na první, ani na druhý pohled nebylo zřejmé, že za sklepem je ještě jeden.

Vrátil pivo do lednice a rozhodl, že plány na zítřek si připraví Na Vyhlídce. Kopl do sebe zbytek kafe a vzápětí vztekle plival lógr, který si nabral. Trochu se opláchl, převlékl, vzal si tužku a blok

na poznámky, a když vycházel z chalupy, automaticky pískl na Bobinu. Doprdlekurvapráce... Ach jo. A ještě jednou ach jo. Bylo divné jít sám.

Když dorazil Na Vyhlídku, překvapilo ho, že hospoda je skoro plná. Bohunka se zarudlýma očima lítala po place, co jí její postava a křečové žíly dovolily. Miller si sedl k volnému stolu do kouta, a čekal na svojí Plzeň. Místní i turisté řešili výpadky signálu, padající letadla, nestartující auta i nálezy několika roztrhaných kusů dobytka.

Od Poniklé k Vysokému se přes noc objevilo na pastvinách několik zabitých ovcí a dokonce i plemenný býk. Mohutné a agresivní zvíře bylo nalezeno na pastvině u Sklenařic, s přeraženou páteří, utrženou zadní kýtou a prázdnou břišní dutinou. Chyběly mu i obě oči. Ovce byly připsány vlkům, ale nad velkým popudlivým býkem se strhla vášnivá debata. Nikdo neměl představu, co by ho mohlo dostat. Však medvědi na pomezí Jizerek a Krkonoš nejsou. Ve hře se s rostoucí hladinkou ocitli i mimozemšťané a sadistický úchyl.

O mrtvém lesníkovi a vedoucím hospody věděla jenom Bohunka, překvapená, že jí nikdo neodvezl na nějaký výslech. Vždycky to ukazovali ve filmech. Usmála na kapitána, z koutka oka jí stekla slza a pohledem se domluvili, že si spolu později promluví.

Hosté si navzájem ukazovali více či méně fungující mobily a diskutovali, co stojí za jejich výpadky. Dočasné soupeření značek mobilů skončilo na tom, že pořádně nefunguje žádná. Millerovi to připomnělo, že i jeho telefon na večer ožil a usilovně pípal kvůli zmeškaným zprávám a hovorům. Než mu Bohunka natočila pivo, projel seznam zmeškaných hovorů a zpráv. Většinou šlo o pracovní věci, kterým se rozhodl pro příště už nevěnovat pozornost. Zaujalo ho i povědomé pražské číslo. Když si jej ani po chvíli usilovného přemýšlení nedokázal zařadit, přestal se jím zabývat.

Napil se a zamyšleně pozoroval prázdný papír před sebou. Prázdný, jako suma jeho nápadů. Tři, čtyři dny, do konce klidného, přívětivého světa, který sice škobrtavě, ale v podstatě předvídatelně, funguje už tisíce let. Už to nešlo zastavit, ale na první pohled to na povrchu ještě vypadalo dobře. Měl chuť vyskočit na stůl a začít rvát na všechny kolem, že se blíží konec a ať se na něj připraví. Chvíli v něm vřela představa prorockého kázání z pocintaného hospodského stolu. Když se uklidnil, napadlo ho, kolik točených piv ještě asi v životě vypije. Rozhodl se, že dneska jich bude hodně. Ale až po práci.

Měl jasno, že se nějakého Kubského projektu ČR 2.0 v přelidněné a hladové Praze účastnit nechce, neuměl si ani představit jeho fungování. Celou noc přemýšlel, jakým směrem se asi bude ubírat vývoj mimo zóny. Postupně došel k názoru, že lépe mu bude v prázdném světě, třebaže obsazeném děsivými tvory. Cítil, že by pro něj mohlo být snadnější vyhnout se jim, než davům zoufalých lidí, kterým dochází zdroje.

Na prázdný papír padl korpulentní stín, když před něj Bohunka pokládala obří porci jeleního guláše s chlebem.

„Určitě ste dneska nic teplého nejedl, pane kapitáne.“

„Vy jste anděl Bohunko.“

„Já vím, to říkáte pořád. Jen to nebe pořád nikde,“ povzdechla si.

„Už možná brzy Bohunko,“ pomyslel si, ale nahlas nic neřekl.

Millerovi se postupně plnil papír poznámkami a seznamy, občasně mocně proškrtanými a v rohu zpečetěnými pořádnou skvrnou od guláše.

Služební pistoli, klasickou policejní CZ 75 D Compact neměl rád, a ani jí příliš nevěřil. Občas chodil střílet „dědkovskou ligu“ na střelnici v Semilech. K tomu měl svojí sportovní CZ Shadow 2, se kterou byl naopak naprosto spokojený. Problém byl, že krásná, velká pistole s černým rámem a modrými stříškami byla nehorázně těžká a neskladná. Představa, jak s ní putuje dlouhé kilometry, nebo utíká lesem, se mu zdála absurdní. Měl i civilní verzi pušky M4 v ráži 5.56 mm od Coltu, se kterou plánoval chodit na závody LOS. K tomu se ale zatím nějak nedostal. Sezení s kafem a rumem na zápraží chalupy je časově dost náročný koníček.

Takže pistoli. Podle toho, co říkal Kubský, nemusel řešit Je. Ustřílet z pŕpalcáku možná jdou, ale kdo by to nosil, že ano. Tedy spíše něco do vyhrocených situací s lidmi. Pistole. Protože mu různé Glocky nic neříkaly, a pro svojí jistou konzervativnost neměl rád pistole bez vnějšího kladiva, dost podstatně se mu zúžil výběr. Nakonec se rozhodl pro Heckler Koch P30L. Poměrně lehká full-size pistole, s vypouštěním bicího kladiva, dlouhou hlavní, schopnou maximálně využít výkon náboje a slibující klidnou střelbu i dlouhou záměrnou. Ve chvíli, kdy zrovna fungoval Internet, si zamluvil poslední skladovou v prodejně v Holešovicích. Líbil se mu název obchodu. NoCompromise.house. Zdálo se mu to jako přiléhavý název pro nastávající časy. Zmluvený Heckler měl na hlavní závit na tlumič. Nákupní povolení na samonabíjecí

pistoli se mu někde válelo, jen se bude muset zamyslet, kde. Snad v kredenci. Nebo v komodě v síni, jo to by mohlo být ono. Doufal, že zítra nastartuje auto.

Podobně pokračoval s batohem, kdy se rozhodl pro malý, jednoduchý, ale extrémně pevný batoh. Jeho stará Gemma už byla vetchá léty, strávenými na vandrech. Navíc byla zbytečně velká. Bylo mu jasné, že základem jeho fungování bude muset být rychlost a minimalismus. Vybral si finský Savotta Jääkari, pro jeho jednoduchou konstrukci a až neuvěřitelnou pevnost. Nástupce patrolovacího batohu finských hraničářů se mu jevil, jako ideální volba. Doplněný o dvě přídatné boční kapsy bude svojí velikostí muset stačit. „Co nemáš, to nepotřebuješ,“ jak říkal kamarád Kostěj. A taky „Zážitky musí být intenzivní, ne nutně pozitivní.“ O to se teď asi nebude muset nikdo bát.

Další čára v bloku, oddělující jednotlivé položky výbavy, další čárka na lístku. Popojedem. Přestal sledovat okolí, a pohroužil se do svých úvah.

K batohu si připsal britskou vojenskou bundu CS95 Windproof smock. Jednu už měl. Oceňoval na ní pevný materiál, slušnou odolnost vůči dešti i velké kapsy. Zavrhl šustivé a málo odolné oblečení, jako goretex. Postupně si do seznamu napsal merinové prádlo, pončo, britský vojenský svetr, lehké kotníčkové boty na léto, a německé kanady na zimu a podzim. Nože neřešil, podle potřeby bude střídat svoje oblíbené finské armádní Sissipuu M95 a ruský Kizlyar Supreme Echo z nástrojové oceli Bohler. V kapse na kalhotách měl už řadu let na klipsu zavírací Ontario RAT-1. Když ho čas od času ztratil, bez přemýšlení a vybírání si koupil další.

V jednu chvíli zjistil, že ho psaní seznamu baví. Hotová podnikatelská panička před výletem do shopping centra. Na druhou stranu, kdo by neměl na různých dobrodružných knížkách nejraději seznam toho, co trosečníci zachránili, že ano? Probouzely se v něm pudry velící, po tisíciletí týranému lidskému rodu, shromažďovat vše potřebné, a zároveň i nálada kluka, těšícího se na Ježíška. A navíc – možná poslední velký nákup jeho života, tak ať to stojí za to. A carpe diem, jak říkal Jarda. Jo, zítra si to užije.

Se zafuněním odsunul prázdný talíř s gulášem a zamyslel se nad jídlem v blízké budoucnosti. Bylo jasné, že dělat zásoby má jenom omezený smysl a pěstovat běžné plodiny mu zabere čas. Navíc to neuměl a stejně by je sklídl někdo jiný. Vzpomněl si na kanadské cukrové javory, které před mnoha lety vysadil jeho strejda na jižním okraji lesa, asi čtyři kilometry jižně od jeho chalupy. Už ani nevěděl, proč je strejda tenkrát vysadil. Byl to ale nadšený Mičurinec, který

zkoušel pěstovat, co mu přišlo pod ruku, a navíc se rád vsázel. Nenápadně ukryté v chráněném údolíčku mu mohly poskytovat nějaký cukr. Do poznámek si napsal nákup stromků javoru s úmyslem, strejdovu plantáž trochu rozšířit a omladit. Kdo ví, jak dlouho všechno potrvá a komu se ještě budou hodit. K tomu si připsal nákup pohanky jak pro jídlo, tak pro jarní setbu dole u javorů. Uvažoval o tom, že vypadá jako plevel a nebude nikoho lákat k tomu, aby mu ji ukradl. Snad.

Maso chtěl řešit svým Coltem a oky (do poznámek přibylo „vázací drát – hodně“ a pod to připsal „lovecké střelivo .223“).

Na lístku se objevila třetí čárka a v bloku byla hustě popsána první stránka. Venku už byla tma, ale hospoda pořád hučela jako úl. Až se divil, co je tu při pondělku lidí. Vypadalo to, že všichni podvědomě chtějí být ve světle, teple a společnosti ostatních lidí. Zdálo se, že ze tmy a samoty tam venku měli strach. Poslední dny byly pro řadu vnímavějších lidí divné a zneklidňující. Ostatně – i on si mohl svůj seznam psát v klidu své chalupy, ale výjimečně ho to táhlo mezi lidi. Hospoda hučela, jak k sobě najednou měli všichni tak blízko. Lokálem litaly panáky a rundy, Bohunka byla uštvaná, chvílemi zněl opilecký zpěv, kombinující procítěnost i neumětelství, z druhého kouta výčepu hvízdalo pleskání karet lízaného mariáše, prokládaného panáky Myslivce při renoncech, a dveřmi lokálu chodili tam a zpět kuřáci. Pár štamgastů se ptalo na Milana, jehož skromné a žalostné zbytky byly dílem v boxu Liberecké patologie, a dílem roztahané v lesích mezi Kapradníkem a Hvězdou. Bohunka to vždycky nějak zamluvila a přitom bojovala s tím, aby nezačala brečet. Navíc sama toho mnoho nevěděla. Jenže – kdo věděl víc?

Podíval se na paroží nad zelenými kachlovými kamny, když ho napadlo, že Coltem by si takovou horu masa opatřil jen stěží. U čtvrtého piva si připsal kulovnici v ráži .308w. Na tu nákupní povolení nepotřebuje, stačí zbroják. Zaklapl hlasitě blok a rozhodl se už jenom relaxovat. Poslední večere Páně.

Někde mezi pátým a šestým pivem si ještě připsal: „kafe, hodně“.

Po sedmém pivu přibyl „rum“, a vzápětí blok zlil pivem. Text se naštěstí skoro nerozpil, na rozdíl od světa kolem Millera. Zatřepal hlavou a dal si kávu. Ještě chtěl něco vyřídit.

Před půlnocí se už hospoda téměř vyprázdnila. Bohunka myla sklo. Povážlivě vratkým krokem k ní přistoupil.

„Bohunko, vy máte v Lib... Librci sestru, že jo?“ zeptal se trochu huhlavě.

„Jojo pane kapitáne. Má barák v Hanychově. A běžte už spát. Jste utahanej, jak cikánskej kočárek.“

„Tak si zítra ráno vemte Milanovu Kyta... Vitaru, jed'te za sestrou a už se nevracejte. Slibte mi to, jo?“

Bohunka položila krýgl vedle spullboye na mycák a začala se jí třást brada. Miller jí opatrně položil ruku na rameno, dílem aby jí uklidnil a dílem, aby neupadl.

„Co se to děje Dane, co se to děje?“ říkala mu poprvé jménem. „A co se vlastně stalo Milanovi?“

„Jed'te za sestrou Bohunko, věřte mi. Nakupte, co se vám do baráku vejde, natankujte a dávejte na sebe moc pozor. Nechtějte vědět víc. Tady už to skončilo. Úplně skončilo.“

Pořád se opíral o Bohunku a trochu se pohupoval v kolenou. Najednou se mu udělalo strašně smutno nad tím, co všechno zmizelo do hajzlu a co všechno se tam právě chystá. Do očí mu vrazily slzy, ze kterých Bohunka s mrazením v zádech pochopila, že nejde o obyčejné opilecké blábolení. Na to Millera příliš dobře znala. Konejšivě ho objala ve své měkké náruči a chvíli ho chlácholila. Postupně se uklidnil. Přicházel i stud. Čekal, že mu bude Bohunka odporovat s tím, kolik je ve sklepě sudů, že má naraženo a plný mrazák, ale zmýlil se. Když mocně potáhl nudli, otočila se k regálu za výčepem, podala láhev whisky, a do dvou sklenic nalila koňskou dávku.

„Vždyť nepijete Bohunko.“

„Možná jsem měla začít už dávno,“ přitukla mu. „Tak, třeba se ještě někdy uvidíme, pane kapitáne,“ chabě se pokusila o statečný úsměv.

Oba se napili a Bohunka se rozkašlala. Potom vzala jeho hlavu do věčně rozmáčených rukou. Mlaskavě a mateřsky ho políbila na čelo.

„Opatrujte se Dane.“

Přikývl, rozpačitě jí pohladil po rameni, než po trochu vratkých nohách zamířil chvatně k východu.

„Pane kapitáne!“

Zarazil se, obával se dalšího loučení. A toho, že zase bude naměkko. Když se ale otočil, Bohunka jen se smutným úsměvem a výrazem kokršpaněla ukazovala ke stolu, kde zapomněl svůj blok.

Venku ho rychle probral chladný vzduch říjnové noci. Zastyděl se na chvíli, že se před Bohunkou tak složil. Jenže. Bohunka byla asi nejchápavější a nejméně soudící člověk, jakého znal, tak co se v tom nimrat. Dostal depresi z toho, že on, chlap po čtyřicítce má za nejlepší, a vlastně jedinou, známou kulatou šedesátiletou servírku. „Něco děláš špatně Dane, kurevsky špatně.“ Zatímco stoupal po severním úbočí Hvězdy ke své chalupě, začal přemítat nad tím, co všechno podělal. Od pádu do propasti opilecké sebelítosti ho zachránilo, když koutkem oka zaregistroval v dálce světla v lese. Pod rozhlednou Štěpánka, zhruba v místech, kde byl kamenný kříž věnovaný německým vojákům, prosvítala barevná světla.

Po zádech mu přeběhl mráz a nebylo to zimou. Přidal do kroku, nejenom proto, že se ochladilo a z krkonošských skal začal vylézat mrazivý chlad. Štěrková cesta mu hlasitě křupala pod nohama, když z dálky zaslechl zvuk, který mu svázal nohy. Volání šelmy, organické srostlé ze zvukem nějakého stroje nebo syntetizátoru. Zvuk z jiného světa, pronikající do posledního závitů mozku, otřásající každou jednou synapsí mezi neurony a jezdící po páteři od mozku k ledvinám a zpátky. Několika vteřinový black-out. Přestaly mu patřit jeho nohy, které jen obtížně donutil k pomalému pohybu. Zaslechl zvuk chvatně zavíraných okenic z chalupy, kterou právě míjel. Světla pod Štěpánkou zhasla a bylo ticho. Kdo to chodí po lesích, když všichni spí? A od kdy?

Šlapal dlouhými kroky do kopce, nyní už nehorázně strážlivý. V jednu chvíli se mu zdálo, že zahlédl světla mnohem blíž. Vzápětí ho vyděsil rachot a praskání větví, které se ozvalo z lesa na levé straně. Ztuhl ve stínu smrku, rostoucího před chalupou, kterou právě míjel. Před sebou držel poznámkový blok, jako exorcista kříž, a neodvažoval se ani dýchat. Praskání z lesa rychle sílilo. Bylo slyšet dupání i hutné oddechování silného tvora. Miller se přikrčil a přál si být neviditelný. Mlází na kraji lesa se pohnulo, jak se na louku mezi chalupami prodíralo mohutné tělo.

Kapitální jelen, následovaný dvěma laněmi rychle přeběhl louku pod chalupou, u které se kapitán ukrýval. Tiše běželi směrem k Tesařovu a Příchovicím, mezi osvětlené chalupy. Miller čekal, co se za nimi vynoří z lesa, až mu tuhly nohy. Když byl všude dost dlouho klid, napřímil se a vyrazil rychle ke své chalupě.

Uvnitř, za sebou zamknul dveře, zabouchl okenice a teprve potom rozsvítil. Uvědomil si absurditu svého počínání, ale nechal už vše zavřené. Pro pocit. Pár měkkých smrkových

prkýnek, a co dodají morálu. Odemkl příruční trezor, který měl v rustikální komodě (Helena z ní měla takovou radost, když jí objevili v bazaru v Železném Brodě), napáskoval dva zásobníky po devatenácti nábojích do svého Shadowa, vypil půllitr vody, a cítil se lépe. Než usnul s pistolí pod polštářem, napsal si do svého upatlaného bloku „baterka“.

V úterý ráno ho zničil řvoucí budík a nezaměnitelná kombinace zvětralého piva a whisky na patře. „Fešák lázeňský,“ pomyslel si, když se díval na svoje kruhy pod očima a celkově opotřebovaný vzhled v zrcadle. Dal se rychle do kupy, než se vydal na cestu. Shadowa si vzal s sebou.

Bylo ubrečené, deštivé ráno. Mžilo mu za krk, když šel k autu, zatímco okolní chalupy ještě spaly. Na jizerské kopce ani Ještěd nebylo přes nízkou oblačnost vidět. Auto naštěstí nastartovalo. Už se skoro rozjel, když si vzpomněl na paměťovou kartu s hudbou. Vyndal jí ze svého Leóna a nacpal do policejní Oktávky. Po chvíli váhání si pustil Eddieho Veddera – soundtrack k Into the Wild. Dálkami vonící Setting Forth bylo přesně to, co chtěl před cestou slyšet. V Tanvaldu zkusil bankomat a děkoval Bohu, že funguje. A také poděkoval své lenosti, že si nenastavil žádný limit na výběr z bankomatu. Paklík peněz, co držel v ruce, vypadal úctyhodně. Připadal si jako drogový dealer, nebo mafián. Ještě zlatý řetěz, sluneční brýle a tepláky s rozkrokem u kolen, co vypadají, že se jejich majitel právě strašlivě posral. A bylo by to stylové.

Smržovku i Jablonec proletěl drze na majáky, přičemž si v duchu musel přiznat, že si to řádně užívá. Za zvuku Hard Sun před Hodkovicemi najel na R35 a chvíli po osmé už stavěl na čerpací stanici MOL kousek za Boleslaví na dálnici D10. Popíjel velké Café Americano, k tomu kousal dva oblíbené pekanové pletence (kolik jich ještě bude?) a do bloku si doplňoval adresy obchodů, ve kterých se chtěl zastavit.

Fungující Internet byl výhodou. Přesto i tady, mimo rodící se zónu, bylo možné zaznamenat výpadky a zdržení, jak si pakety ze vzdálených data center obtížně hledaly cestu přes zónu. Páteční spoje na optických linkách zatím nebyly zónou příliš vážně dotčeny. Během pár dní se to ale změní.

Na parkovišti před pumpou se na pohled nedělo nic zvláštního. Manažeři, kteří nemuseli být brzy v Praze, aby vydělali na svoje hypotéky, odstavili služební Passaty a dávali si kafe stejně jako Miller. Po dálnici svištěly kamiony, venku byl naprosto obyčejný podzimní den. Lidé

začínali být stále více zneklidnění zprávami o výpadcích elektřiny a datových připojení po celé Evropě a také náhlým nárůstem leteckých havárií. A to netušili, že od pondělního odpoledne byla spousta letů bez vysvětlení diskrétně uzemňována. Většinou to připisovali zvýšené sluneční aktivitě, nebo změnám v magnetickém poli. V televizi se objevilo pár druhořadých odborníků, kteří se na rozvíjení těchto tezí pokoušeli rozjet svojí mediální kariéru. Na sociálních sítích pomalu a zatím sporadicky prosakovaly i zprávy o brutálních vraždách, ale policie je vzápětí usilovně dementovala. Nápadně přibýlo i pohřešovaných osob, ale téměř nikdo za tím neviděl hlubší souvislost, než že s chybujícími telefony se lidé hůř udržují v kontaktu.

„Kdybyste věděli, co vim já,“ pomyslel si Miller, když za skleněnou stěnou čerpací stanice míchal svoje kafe a psal si adresu velkého zahradnictví a sadařství u Kralup. Než jeho šálek vychladl, přes mokré sklo benzínky uviděl, jak se po dálnici, směrem na sever, sune velký vojenský konvoj několika Land Roverů a Tatrovek. Bez výstražných majáků směřovala tmavě zelená mokrá auta zlověstně na Turnov. Ale nikdo jim nevěnoval větší pozornost. Miller přemýšlel, jestli je to součást přípravy na ČR 2.0, nebo jde o poslední záškuby mocenských sil dožívající země.

Při příjezdu na Pražský okruh ho překvapila kolona autobusů, jedoucích od nájezdu na hradeckou dálnici. Při letmém pohledu se mu zdálo, že v nich převažují staří, bezradně vypadající lidé. Upřeně se díval na zmeř stříbrných trvalých, jaterních skvrn a zmatených očí za zamlženými okny autobusů, než mu padla zelená. Bylo to zneklidňující.

O něco později už sestupoval do zapadlého suterénního obchodu v pražských Holešovicích. NoCompromise.house vypadal zvenku docela kompromisně, ale uvnitř si Miller připadal jako v ráji. Vyzkoušel si Hecklera, zhrozil se nad tuhou a dlouhou spouští, a na místě si nechal naistalovat mírně laděnou spoušť. Vedle jeho Shadowa to pořád byla hrůza, ale na služební kopyto to bylo velmi, velmi slušné. Skvělá ergonomie, agresivně tvarovaný závěr, postavený tak bytelně, jako bitevní loď Bismarck, se mu zamlouvaly. Dokoupil dva prodloužené dvacetiranné zásobníky, pouzdro, tři krabice po tisíci kusech těžších, 124 grainových nábojů Blaser a v duchu se omluvil svému rozpočtu. Hodlal mu dnes ubližovat ještě hodně. Vlastně ho plánoval zlikvidovat.

O další čtvrt hodiny později už zuřil v autě, protože navigace, která začala zlobit, ho místo ke staré Kolbence hnala někam na Kobylisy. Nahodil majáky, otočil se na tramvajovém pásu a jel dílem na pocit, a dílem pokukoval do staršího papírového plánu Prahy, který si prozíravě vzal

s sebou. Ve velkém armyshopu na Kolbenově opět ublížil svému paklíku, když si šel pro nový finský batoh, boty a oblečení. Batoh ho na první pohled trochu zklamal nevelkými rozměry a prostinkou konstrukcí, která se mu nezdála být v rovnováze s cenou.

„On je takovej jednoduchej, ale mrkněte na ty materiály a provedení. Tenhle batoh přežije konec světa pane,“ spustil se smíchem mladý prodavač, když viděl jeho rozpaky.

„Jo, tak v to přesně doufám,“ zabručel Miller, když k překvapení prodavače odpočítával bankovky z tlustého svazku, místo aby použil platební kartu. Dealer...

Při posouvání se v koloně v Sokolovské ulici směrem na Magistrálu, si dobře všiml nápadně velkého počtu policistů v ulicích, i mnoha aut se zapnutými majáky. Včetně aut bez označení. Policisté vypadali trochu ztracení, jakoby je někdo poslal do ulic, ale sami nevěděli proč, a co mají dělat. Zaparkoval na parkovišti na střeše Hlavního nádraží a přes špinavý park sešel do podnikové prodejny České zbrojovky v Opletalce.

Vzal si kulovnici CZ 557 Range rifle se třemi desetirannými zásobníky a s namontovaným puškohledem Nikon Monarch 3.5-10x50. Byla to jediná 557 skladem, která měla namontovanou a údajně nastřelenou optiku. Nezbývalo, než věřit. Pár sprejů na čištění zbraní, pět set loveckých nábojů ráže .308 Winchester a pět set v ráži .223 a svítilnu Fenix TK35. Odcházel ke krajnosti naložený, protože zejména střelivo mu svojí váhou doslova drtilo páteř. V duchu se viděl, jak ho, s plnými rukama a po zuby ozbrojeného, někdo přepadne a on se nebude moc pro hromadu zbraní a střeliva, které táhnul, ani bránit. Těch asi sto padesát metrů k autu zdolával, jako výstup na Rysy.

Postupně mu v kufu auta přibývalo další oblečení, které musel přeskládat do velké vodotěsné plastové bedny, kterou koupil v hobby marketu na kraji Prahy. Následovalo šedesát kilo neloupané pohanky na sadbu a stejné množství loupané na jídlo. Policejní Octavia si začala sedat na zadní nápravu. V duchu si nadával, že si špatně sestavil svůj itinerář. Zbraně měl kupovat na konec a ne běhat po obchodech a bát se, kdo mu vykrade auto.

V poledne už po dálnici D8 (a druhém kafi na čerpačce) mířil na Kralupy. Povedlo se mu nad náklad nacpat osm skoro dvoumetrových kanadských javorů tak, že ho větvičky píchaly do krku jenom chvílemi, ne častěji než desetkrát za minutu. Když vyjžděl, pustil si své oblíbené islandské Sólstafir.

„Tak už se tam asi nepodívám,“ povzdychl si v duchu, a nad svým letitým životním plánem zatáhl černou oponu. Hymnické tóny Fjary ho unášeli k Poohří.

Po D8 minul Říp, sjel u Terezína z dálnice, a po druhé hodině odpoledne už zastavoval v Litoměřicích u kavárny, vybudované ze zrušeného nádraží. Oblačnost zmizela, vyjasnilo se a byl krásný podzimní den. Zaplul do obchodu s norským textilem z merino vlny, udělat jim životní tržbu. Tedy alespoň v to doufal. Několik sad spodárů, triček a ponožek od Devoldu mu otevřelo zcela nové obzory možností, jaké sumy je možné utratit za prádlo, které není většinou ani vidět. Doufal, že bude tak dobré, jak se dočetl. V duchu se zastyděl za svojí sbírku triček od Vietnamců po padesáti korunách. Paklík bankovek v jeho náprsní kapse začal vypadat docela smutně.

„Jestli ten konec nepřijde, tak jsem v hajzlu,“ napadlo ho, napůl s ironií, „Budu žrát vietnamský polívky aspoň půl roku.“

Vzápětí si ale vzpomněl na dva páry zářících očí Pastýře a po zádech mu přeběhl mráz. Na polévky ale nezapomněl. Naopak, zabrzdil u nejbližší večerky. Za chvíli za sedačku řidiče cpal velkou krabici plnou nudlových polévek. Měl na směsi soli, éček, glutamátu, palmového tuku a sušených netopýrů lehkou závislost. Vlastně spíš těžkou.

Projel prsatou krajinou mezi Středohořím a Roverkami, přitom se kochal žlutozelenými kopci na pozadí jasné oblohy. Ronov s Vlhoští, podepřenou rybníky, které zrcadlily vysoké podzimní nebe, vystřídal Bezděz po jeho levici. Předtím se zastavil na rychlé jídlo v Jestřebí. Motorkáři u vedlejšího stolu vedli vzrušenou a hlučnou debatu o tom, proč od víkendu pořád padá Net a letadla, a hledali souvislosti. Jejich úvahy přerušily zprávy v televizi nad výčepním pultem. Odborníci se tam urputně dohadovali nad dalšími pády letadel i rozsáhlými výpadky komunikací po celém světě.

Shodovali se na krátkodobých poruchách magnetického pole Země a dočasném oslabení van Allenových pásů, které způsobilo příliv nabitých částic i záření od Slunce. V souvislosti s těmito jevy došlo k preventivnímu vypnutí několika jaderných elektráren po celém světě. Na několika místech, zejména v Latinské Americe, došlo k bouřím a rabováním v ulicích. Jako záminka se davům zjevně hodilo cokoliv. Po střihu z hořících měst následoval rozhovor s komentátorem, který označil situaci za normální a varoval před Ruskem, Čínou a desinformačními kampaněmi o mizejících a zabitých lidech.

Miller zhltnul svojí svíčkovou, rychle zaplatil a nechal vykulené servírce opulentní spropitné. Se studem si uvědomil, že včera zapomněl Na Vyhlídce Bohunce zaplatit útratu. Ne, že by na tom v této situaci záleželo, ale bylo to dost trapné.

Bezděz dostal krásnou barvu a chvílemi za ním a za ralskými lesy vykukoval Ještěd, který se leskl a blyštěl v odpoledním Slunci. Krásné odpoledne na konci světa. Znovu se podíval na Bezděz a pohled na dvě zářící věže hrdě čnící proti pomalu tmavnoucí obloze na západě, mu najednou dodal klid a důvěru. „Jo hochu, ty to dáš jako vždycky,“ promluvil v duchu ke strohému královskému hradu. Toho frajera se nějaký kolaps a mrchy plížící se po lese vážně nedotknou.

Nyní už bez skrupulí nahodil majáky (měl pocit, že jeho javory jsou křehcí pacienti, kteří potřebují transfúzi) a přes Bělou to stříhal na Boleslav. Uhrančivě temné tóny Pale Ridera od Sólstafiru ho hnaly dopředu, až se cítil jako jezdec z Apokalypsy. Simir hadr.

Nad údolím Jizery minul mírně zlověstnou zříceninu Michalovického hradu, a přes Kosmonosy pokračoval na D10. Ve městě majáky vypnul. V Kosmonosech si vzpomněl na chlapíka z dolu, o kterém mu vyprávěl Kubský. Zatoužil si s ním popovídat. S Kubským, i s tím chlapíkem. Ale s tím teď možná víc. Spojovala je podobná zkušenost, navíc by se ho na tolik věcí chtěl zeptat. Přemýšlel, co by asi řekl psychiatrům v léčebně a jestli se tam nemá zastavit. Byla to ale jasná blbost a ztráta času, možná by si ho tam nechali.

Po D10 se přihnál do Turnova, kde mu několikrát škytl motor. Polil ho studený pot při představě, co s plně naloženým a nepojízdným autem bude dělat. Naštěstí se auto umoudřilo, takže za necelou hodinu (po zastávce v pekárně ve Smržovce, kde si koupil chleba a několik lahví harrachovského Františka) už stoupal z Desné na Kořenov. V serpentínách mu pískaly pneumatiky a na zapnuté majáky dočista zapomněl.

Zabrzdl před Vyhlídkou. Vitara u ní nestála. Velký dům byl zhasnutý, opuštěný a na dveřích visela cedule: „Z technických důvodů do odvolání zavřeno“. Smutně se pousmál nad čerstvě zalitými kytkami za okny restaurace, i utěrkou pečlivě přikrytými půllitry na výčepu. Kdo na ně asi sáhne, jako první? A sáhne na ně vůbec ještě někdo?

Vystoupil před svojí chalupou a ze všeho nejdřív dal do plechovky od čaje Prince of Wales pětistovku. Pro Bohunku, až jednou. Vytahal javory z kufru, zalil jim kořenové baly, pak je dal do kůlny.

Nákupy postupně odtahal do sklepa. Udělal si vajíčka se slaninou, a s pivem si to všechno vzal na terasu. A zase tu byl pocit únavy a spokojenosti. Takhle by měl končit každý den, napadlo ho. Jen tu mít nějakého psa. Nebo alespoň ženskou.

Všechno kolem něho nasvěcovalo teple zbarvené světlo. Slunce se nořilo někam za vzdálený Ještědský hřbet, který při hezkém počasí ohraničoval jeho západní horizont. Mžoural očima do světla a říkal si, že svět si vzal krásný rubáš. Rodící se nával nostalgie potlačil hned v počátku. Raději si ven přinesl Hecklera i čezetu. Párkrát je rozebral a pečlivě vyčistil od konzervace. Při popíjení kafe s Hecklerem chvíli sušil. Bylo to přesně ono, i když pocit z plastové zbraně v ruce pro něj byl nový. Měl pocit, že se pistole narodila pro jeho ruku. Vyčistil a namazal i kulovnici a několikrát s ní zkusil přebít. Nebyl rozmazlený ze Saka nebo Accuracy International a tak byl s chodem závěru docela spokojený. Nevelká kulovnice, se slušným výkonem a kapacitou, schopná střelby i bez puškohledu. Ale jo, s tím půjde pracovat, bude-li třeba.

Šel spát brzy, zítřek si opět naplánoval v pracovním duchu. Zasadit stromy, připravit a koupit dalších tisíc věcí a navečer sraz s Jardou Kubským. „Nástup do nového zaměstnání...”

V noci se převaloval v posteli, přitom chvílemi luštil vzory na záclonách, na které svítil Měsíc. Často mu to pomáhalo usnout, hlavně za nocí, kdy zůstal sám. Místo spánku se ale dostavil neklid. Bušilo mu srdce, potily se mu studené nohy a něco ho rušilo. Po půlnoci se mu zdálo, že světlo Měsíce má divnou, načervenalou barvu. V první chvíli ho napadlo, že někde poblíž hoří, ale než tu myšlenku zpracoval, světlo přešlo do modré barvy. Světlo změnilo barvu ještě asi dvakrát. Nakonec zůstalo studené a bílé, jak je u Měsíce dobrým zvykem.

Od dveří do chalupy zaslechl tiché, ale zřetelné zaštrachání. Sáhl po Hecklerovi a posadil se na posteli. Nedýchal. Přestal vnímat studené nohy, zato za krkem ho stiskla ledová ruka. Přítel strach přišel na večírek. Venku se něco pomalým pohybem otřelo o rybízové keře a vzápětí se ozvalo zachrastění kačírku na chodníčku, jak na něj někdo šlápl (to sakra nebyl člověk!). Potom vše ztichlo. Proti své vůli začal usínat. Těsně předtím, než se mu zavřely oči, zaslechl z kuchyně zřetelné zašramocení. Na vteřinu ho odbyl, s tím, že jsou to zase myši (pastičky, musím koupit pastičky a jed!), než uslyšel hluboké zapraskání prkna před kredencí. To prkno znal dobře. Praskalo, jenom když si na něj někdo stoupl plnou vahou. Však podlahu dělal mistr Vaněk z Jilemnice a byla bytelná. Heleně se moc líbila... Bylo slyšet kradmé vysunutí šuplíku z kredence. „Bere si nůž,” napadlo ho.

Stáhl si deku z nohou, připravený se vztyčit. Natáhl pistoli, ale prozatím vypustil bicí kladivo. Ticho. Přemýšlel, jestli je lepší překvapivě vletět do kuchyně, nebo nechat vetřelce hezky přijít k němu. Ve chvíli, kdy se rozhodl pro ofenzivní taktiku a moment překvapení (a ne, že neměl strach, měl kurevský strach!), přeběhl přes podlahu ložnice stín, který na okamžik spojil a slil vzory na koberci před postelí do jedné šedi. Něco přešlo venku před oknem ložnice.

„Do hajzlu, je jich víc!“ napadlo ho. Potichu, jak to jen šlo, slezl z postele a načechrал deku, aby to vypadalo, že pod ní spí. Postavil se do stínu, mezi skříní a rohem místnosti.

Čekal, ale v domě bylo z ničeho nic takové ticho, až se stalo zneklidňujícím. Dům normálně v noci docela hlučně žil. Vrzal a praskal, vyprávěl příběhy minulých obyvatel a jeho současní drobní obyvatelé v něm v noci ožívali. Myš pod podlahou, kuna na půdě, zapraskání trámu unaveného červotočem, bylo toho dost. Starý dům je náramně srdečný, ale hlučný společník.

Ted' ale dům trucovitě a vystrašeně mlčel, pobouřen něčím cizím ve svých útrobách. Miller ve střehu čekal. Na okamžik se mu zdálo, že venku, za záclonou zahlédl čtyři malá červená světla, na pozadí stříbrných smrčků, lemujících okraj pozemku. Zamrkal a světla zmizela. Únava. Začaly se mu klížit oči. Dům už v tu chvíli doslova křičel tichem. Hrozně, opravdu hrozně moc se mu chtělo spát. Silou vůle doširoka otevřel oči. Na chvíli ho to probralo, než se opona z jeho víček začala opět zatahovat. Z kuchyně k němu přišla Helena a něco důležitého mu říkala, ale on jí nerozuměl a nemohl se soustředit na to, co říká. Upírala na něj dlouze čtyři červené, zářící oči, zatímco on se do nich konejšivou spirálou pomalu propadal.

Probudila ho zima a světlo. A barvy. Bylo ráno, seděl s pistolí v ruce opřený o zeď v rohu místnosti. Rozespale se díval z okna na velký cypřiš na zahradě, který někdo ozdobil barevnými vánočními ozdobami. Pokoušel se zaostřit ospalý zrak a proniknout krajkou záclon. Říjen, Vánoce... Přemýšlel, kdo sakra v říjnu zdobí venku stromek. Otřásl se při vzpomínce na noční sen.

Protřel si oči, s hekáním se postavil na zdřevěnělých nohách, protáhl si záda, a podíval se pořádně na cypřiš. Nevisely na něm vánoční ozdoby. Na větvích byly napíchané šedozelené a červené vnitřnosti, zatímco smyčky namodralých střev tvořily girlandy a řetězy.

Zježily se mu chlupy na zátylku i loktech, otřásl se a zúžil se mu dech. Natáhl Hecklera a vyšel rychle z ložnice. V kuchyni okamžitě padl jeho pohled na vysunutý šuplík kredence a jídelní kout. Ze stolu se na něj dívaly dokořán otevřené kalné oči. Měly trochu tázavý a trochu

roštěcký výraz. Patřily utržené Milanově hlavě, naaranžované uprostřed stolu. V puse byl zastrčený svazek klíčů.

Klíčů, kterými večer Miller zamkl chalupu, a nechal je zevnitř v zámku.

Error in calculo - Petr Wolf

Neděle až úterý 24. – 26. 10. 2021, Český ráj

Noční les ho vlídně a majetnicky přijal do své náruče a silnice zůstala kdesi daleko za ním. Cítil se jako brýle po výslechu v Pečkárně. Rozmlácený, ale měl to nejhorší za sebou. Definitivně se vyjasnilo a slabé světlo pomalu stékalo z korun stromů do stínů u jejich kmenů. Měsíc zalil les stříbrným šerem a i pod větvemi borovic bylo docela dobře vidět. Tedy pokud byste byli sova. Pro ostatní les připomínal černobílý film, sledovaný přes svářečskou kuklu. Čarový kód nočního lesa, světlé svislice borových kmenů i tmavší proužky stínů mezi nimi.

Vyjasnění přineslo chlad, plíživě pronikající pod tenký sintr. Otřásl se, opatrně sundal batoh a začal se soukat do svetru, který sebral v autobuse. Vzhledem k tomu, co všechno ho bolelo, to byl heroický výkon. Silueta invalidní chobotnice, která požila silné halucinogeny a pokouší se dirigovat dva neviditelné symfonické orchestry najednou, zcela konsternovala plcha zahradního, který na blízké větvi trávil chvíle tichého štěstí s právě nalezeným lískovým ořechem. Ořech mu v úžasu vypadl z drobných pacek a sletěl o pár metrů níže, do čerstvě otevřeného hrudního koše mladého myslivce. Ten pokojně ležel pod stromem a chystal se zlepšit živinovou bilanci lesní půdy. Spousta drobných organismů k němu přistoupila s vřelou radostí a bez předsudků, a jeho tělo se postupně stávalo dětským hřištěm i hodovní místností mnoha šťastných malých tvorů.

Když si Bok nahodil batoh na záda, vyrazil do mírného svahu, plného borůvčí. Hnala ho potřeba být co nejdál od proděravěné Karosy, jejíž interiér připomínal dětský kufřík plný rozlámaných panenek a zalitých kečupem. Včera v noci nechápal, proč ho obvinili ze snědení podstatné části muže z dolu, a nyní si byl naprosto jistý, že mu přišijí i rozebrání pěti policistů v autobuse za ním. Tělo se už jakž takž oklepalo z nejhoršího, ale rozum se zapomněl někde na dvaadvacátém patře dolu a prozatím se mu vůbec nechtělo zpátky.

Byl jako laciný robot na hraní, co se umí vyhnout židli a nespadnout z terasy, ale přesto je jasné, že Ind, který ho programoval, dostával málo zapláceno, a o svém titulu z MIT nepochybně lhal. Kdyby se teď Boka někdo zeptal, jak se jmenuje, asi by mu zabralo nějaký čas, než by ze sebe vydoloval, jak mu říkala jeho babička ve šťastnějších letech. Potřeboval se najíst, vyspat, najít svůj rozum a srovnat si myšlenky. Jenže místo spaní, jídla a přemýšlení se do něj stále více a stále hladověji zakusoval chlad a nutil ho soustředit se na chůzi, aby se trochu zahřál. Přidal ještě víc do kroku. Poslední pořádné jídlo měl v sobotu dopoledne, než

sfáral do dolu. A i když necítil hlad, zmáhala ho zima a nebyl schopný se s prázdným žaludkem zahřát. Za sebou nechal plcha, který pořád seděl na větvi a podezíral celý svět, že mu sebral jeho nádherný ořech, jehož zmizení si nedovedl nijak vysvětlit.

Vystoupal na ploché návrší, ze tří stran spadající dolů a z jedné strany vroubené siluetami pískovcových skal. Zastavil a snažil se najít nějaký úkryt. Alespoň jeskyni nebo převis. Upínal se k myšlenkám na oheň a teplo. Shodil batoh ze zad a začal se tuhnoucími prsty prohrabávat jeho obsahem. Nebylo toho mnoho. Opatrně si svítil policejní svítilnou, nastavenou na nejnižší výkon. Kromě velkého nože na boku, našel v batohu deník Sport, antiperspirant, v igelitovém sáčku složené tričko, trenýrky a ponožky. Na dně batohu byl švýcarský armádní nůž, krabička cigaret a zapalovač (stokrát sláva!), a konečně dvoulitrová lahev s vodou. V přední kapse byly klíče, žvýkačky, nabíječka na telefon a peněženka s asi pěti stovkami. To bylo všechno.

S drkotajícími zuby se rozhlížel po okolí a uvažoval, že si rozdělá oheň a ohřeje se. Ale v otevřeném lese na sebe nechtěl upoutávat pozornost. Představil si, jak bude oheň ve tmě vidět, a kdo všechno se bude dívat, zpoza hranice světla. A co víc, jak se bude kouř z plamenů proplétat mezi netečnými kmeny stromů, až do nejtemnějších stínů k nozdram hladových tvorů, kteří tam někde ve tmě, na samém konci kouře, nepochybně číhají. Otřásl se zimou i představou pátravých očí ve stínech. Strach byl zatím silnější než chlad. Rezignovaně si naložil batoh na záda a přehodil přes sebe deku. Jako noční hasroš, neobratný a kulhající hejkal, vyrazil směrem ke skalám.

Když k nim přicházel, přísahal by, že zmizel jeden z balvanů po jeho levici. Jen jeden z mnoha oblých stínů. Stín temnější, než okolní stíny. Zmizel přesně v moment, kdy se podíval na druhou stranu, během chvíle ne delší, než mrknutí oka. Nic při tom neslyšel. Báł se zastavit, nebo jenom zpomalit. Podvědomě věřil, že když bude dělat, že nic neviděl, tak se nic nestane. „Když tě nevidím, nevidíš ty mě.“

Přestože se přes něj přelila vlna strachu, a několikrát úkosem pohlédl k místu, kde před chvílí byla skalka („Fakt, fakt tam byla!“), rychle se uklidnil. I les, který se mu ještě chvílí zdál ve střehu a napjatý, se během chvilky uvolnil. Větvemi ve větru si hlasitě oddychl a šramocení ježka v podrostu i rozespálé zapípání ve větvích stvrzovalo, že vše je v pořádku a přichystáno ke spánku. Ledaže...

Prošel krátkou soutěskou, spíše mezerou v pásu skal, do dalšího lesa. Někde hluboko v tónech a chvění nočního lesa dešifroval něco mírně znepokojivého. Ne snad akutní hrozbu, nočního zabijáka obcházejícího za černým mlázím. Ale vzdálený závan nejistoty a strachu. Rejsek pod listím vydal nepatrně kratší písknutí, než obvykle a starý lišák se zastavoval a věřil častěji. I Bok se chvílemi zastavoval a poslouchal. V hlavě mu zněla Oats in the Water a nebyl schopen sehnat stádo svých splašených a toulavých myšlenek dohromady.

*And you'll find loss
And you'll fear what you found
When weather comes
Tearing down*

A chlad na něj dál útočil v bílých zpěněných vlnách, kdy jedna vlna byla zalitá tou následující dříve, než se stačila vsáknout a zmizet v černém písku jeho unaveného těla. Stále víc si připadal zoufale malý a zranitelný.

Když jeho malomyslnost dosáhla vrcholu, po pravé straně pod sebou zahlédl pravidelný tvar. Mezi větvemi se černala trojúhelníkovitá silueta, stín až příliš pravidelný na to, než aby ho stvořila příroda. Opatrně sešel svahem níž a drápaté ručičky suchých jehličnanů ho přitom škrabaly po tvářích. Ucítíl čpavou vůni divokých zvířat, která mu trochu zrychlila tep a rozšířila chřípí. Pod nohama mu šustily schnoucí kapradiny a místy klouzal po drobných modřínových a borových šiškách. Když přišel blíž, rozeznal siluetu sedlové střechy. Krmelec. Krmelec s velkým seníkem nad jesličkami. Obešel ho a po hmatu našel dvířka ve štítě zamčená petlicí s visacím zámekem. Velkému noži z jeho batohu nedělalo velký problém petlici ze ztrouchnivělého dřeva vylomit.

Nejdříve dovnitř hodil batoh a deku, rozhlédl se a stoupl si na dřevo jesliček. S mocným hekáním a funěním, které na chvíli pobouřilo nedalekého jezevce, který se už, už chystal vyhnat soka, se vyhrabal pod střechu. A ocitl se v ráji. Zjevně svědomitý myslivec před zimou důkladně nacpal seno do celého malého prostoru pod střechou. Přivřel za sebou dvířka a obklopila ho konejšivá vůně sena.

Z batohu si vzal čisté suché ponožky a přes ně si natáhl ty špinavé, jako dodatečnou izolaci. To ještě šlo a hlavně - ta rozkoš potom. Civilizace začíná a končí čistými ponožkami, uvažoval v duchu. Teprve s nimi může přijít Mahabharáta, a ostatně i kantovská úcta k hvězdnému nebi

a mravnímu zákonu je jen chatrnou iluzí, stojí-li na mokrých a páchnoucích ponožkách, filosofoval v duchu, aby nemusel myslet na zimu.

Následovalo cvičení připomínající travesti show uvnitř anakondy. Převléknout si ve stísněném prostoru propocené tričko s tak zhuntovaným tělem byla tragikomická záležitost. Sice ho popoháněla stále horší zima, ale i tak šlo o zdoluhavý a bolestivý proces. Via Dolorosa se senem mezi půlkami. Když nakonec strčil nohy do batohu, hlavu si omotal špinavým trikem a zabalený do deky se zavrtával do sena. Snědl dvě žvýkačky, protože tělo zoufale prosilo o cukr a na malou chvíli se nechalo obelstít i šidítkem. S myšlenkou, že seno je vlastně duté vlákno, usnul.

V noci klesla teplota jen těsně nad bod mrazu. Probudila ho hnusná zima, která se do něj zakousla jako sešívačka do papíru. Seno nehřálo ani trochu. Byla mu zima na nohy, na kolena, záda, břicho, nos i ramena, ale ze všeho nejhorší byl ledový vzduch, pronikající hluboko do plic při každém nádechu a škrábající v krku. Zdálo se mu, že je obrovský láčkovec, celý dutý a plnící se studeným vzduchem, který na jeho vnitřní stěny kreslí ledové květy. Chvěl se v senu, pokoušel si před očima vykreslit obraz a pocit horké vany, a bolestně na něj ve vlnách útočila představa horkého vývaru. S nudličkami, velkými játrovými knedlíčky a vonící párou nad talířem. Viděl se naložený ve vaně, jak v rozmočených rukách drží talíř a lžíci, a cpe se vývarem. Šťastnější a požívačná verze Marata.

V jeho blízkosti se ozval štěkavý zvuk, po kterém se definitivně stal kusem ledu, bez dechu a tepu. Vana i polévka proletěly řídkou střechou seníku do mrazivé tmy nahoře. Jenom vůně vývaru ho na zlomek vteřiny polechtala v nose. Když se zvuk po chvíli ozval znovu, pochopil, že je to jenom srnec.

Chlad ale neustoupil. Začal se bát, že usne a už se neprobudí. Vzpomněl si na dokument o bláznivém Belgičanovi, nebo snad Holanďanovi, co snášel neuvěřitelnou zimu a mráz jenom tím, že na střídačku rychle a mohutně dýchal a zadržoval dech. A ještě při tom vypadal křepce a spokojeně, jako exekutor na Ořechovce. Zkusil to.

Začal silně dýchat dolů, do břicha, až měl pocit, že se mu ledový vzduch dostává hluboko do stehén. Krk mu mrznul. Další a další nádechy z něho nejprve definitivně učinily kus ledu a také se mu začala trochu motat hlava. Výdech a výdrž. Opakoval to, až cítil, jak mu brní znečitlivěné konečky prstů a tuhnou svaly v obličeji. Brzy se přidala sílící euforie. V tu chvíli mu došlo, že už nevnímá hroznou zimu, která jím před chvílí lomcovala. V břiše mu začal hořet skromný oheň,

a pomalu, zprvu nesměle, se rozléval tepnami do ledových pustin na vzdálených okrajích jeho těla.

Venku se ozvaly další zvuky, tentokrát rychlé šustění a praskání větví kdesi po jeho pravici. Pořád dýchal, zrychloval a měl pocit, že toho nemůže nechat. Byl žízňivý poutník, který na poušti dorazil ke studni a pil a pil, až mu voda tekla po bradě. Zalykal se pocitem kyslíku v tepnách, zatímco ležel na zádech a ve tmě nad sebou tušil hřbet střechy, sbitý z hrubých prken. Nádech a výdech a další zvuky, tentokrát blíž. Kdesi vzadu v jeho hlavě na chvíli blikl strach, ale byl přehlušen energií uvnitř jeho těla. Byl na tripu, podivně rozjařený, a tryskáč v jeho hlavě se právě odlepil od ranveje vstříc zapadajícímu Slunci.

Noc prořízl žalostný dětský výkřik těsně vedle krmelce. Vzápětí z dálky, nebo jako kdyby byl pod vodou, uslyšel zvuk trhaných tkání a tiché chlemtavé zvuky. Ale odehrávaly se v jiném filmu a příběhu, než byl ten jeho. Nedýchal, necítil strach, zato ho naplňoval údiv nad tím, jak dlouho dokáže být bez dechu, ponořený sám do sebe. Venku bylo dávno ticho, když se konečně zhluboka nadechl. Točila se mu hlava a nebyl schopen ovládat své ruce a obličej, sevřené v brnivé, ale příjemné křeči. Lesu, který byl naplněn zrozeními, smrtí a neurvalým sycením se, nestál za pozornost. Před očima mu probíhaly vlny barev, které se slily ve čtyři upřená červená světla. Postupně se mu vracel cit do končetin a už téměř nevnímal zimu. Znovu usnul.

Probudil se a rozespale mžoural do žlutého světla, vnikajícího dovnitř skulinou pootevřených dvířek. V paprscích vířily pomíjivé spirály jemného prachu ze sena, tančily nahoru a dolů, jak je průvan vířil. Chvilí se nechal unášet hrou světél a stínů, než ho chlad donutil k pohybu. Nastartoval jako staré auto. Teprve na několikátý pokus naskočil a s vrzáním a pokašláváním se pomalu rozhýbal. Vykulil se ze seníku a rozhlédl se po lese, zalitém světlem. Měl hlad, měl žízeň a byla mu vážně zima. Docela pěkná sbírka potřeb.

Slunce bylo nízko nad obzorem, nicméně podle hodinek byly čtyři odpoledne. „Do háje, já prospal celý den,“ zastyděl se sám před sebou. Ale les v podvečerním slunci působil přátelsky a rychle mu vyhnal z hlavy chmury. Čekal, kdy se zpoza skalky vynoří rodinka na výletě. Obloustlý tatík, pokoušející se dokázat si, že je ještě fit, manželka upnutá do Spandexu, a se sevřenými čelistmi bojující rázným pochodem proti celulitidě a k nim dvě děcka zpružená, že nemohou sedět u mobilů. Les byl ale tichý, trochu rozespale a spokojeně mžoural do klesajícího Slunce, podobný staré kočce odpočívající na kamenné zídce.

Sundal si jedny ponožky a triko z hlavy, natáhl si boty a zatoužil po ohni. Zalovil v batohu pro vodu a už první dotyk s lahví mu naznačil, že pitím se nezahřeje. Ledová voda ho páčila na rtech a v krku. Trochu, trochu se zahřát, alespoň na moment pustit do žil teplo zvenku. Potom se pokusit najít lidi, a všechno na policii vysvětlit. Po dlouhém spánku se za ním Vysočiny konečně dostavil rozum a jako dárek nesl v batohu vzpomínky. Ještě se pořádně nemohl uvelebit v závitech jeho mozku a nadával, kdo nebo co, tam nadělalo takový bordel, ale každopádně se Michal Bok zase začal stávat Michalem Bokem.

Dnes už mu bylo jasné, že pět roztrhaných ozbrojených chlapů v autobuse, mu nikdo nemůže přišít. A zatímco si v hlavě dával na hromádku důvody, proč jeho návrat mezi lidi proběhne víceméně hladce, sbíral klestí, suché kapradiny a dělal si ohniště. Pomocí zapalovače, pár listů z deníku Sport a suchého kapradí rozdělal malý táborák. Provizorně ho ohraničil pískovcovými kameny a uvažoval, jestli budou v žáru prskat. Hřál si ruce a chvěl se rozkoší, jak se teplo postupně šířilo podél žil v předloktích. Přál si, aby byl obří fenek, který by ušisky zakryl ohýnek. Pěkně tak, aby ani jeden jediný joul toho krásného tepla neunikal do toho zlodějského studeného vzduchu okolo. Vzápětí se rozkašlal a utíral si slzící oči, když se kouř otočil. Přisunul láhev k ohništi a těšil se na posilující vývar z PETky. Zatím se vydal pro větší klacky.

Za hloučkem mladých, schoulených smrčků, našel roztrhaného srnce. Ležel v dlouhých se stínech, s hlavou v hebké trávě zvrácenou až na záda, a s vypoulenými světly. Plece a přední končetiny spojovala s pávní a jednou kýtou jenom páteř, ze které byla odlámana i žebra. Vlastně spíš hladce odřezána, uvědomil si nepříjemný detail. Spokojená kočka bleskově a tiše seskočila z kamenné zídky a zmizela v podrostu.

Stál nad srncem s klacky v umolousané ruce, a prvotní šok a znechucení začaly střídat pudy mnohem temnější. Rozpačitě přešlápl. Zbytky srnce byly zjevně čerstvé, noc byla chladná a kýta vypadala tak... Použitelně.

Otočil se, odnesl dřevo k ohni a odepl nůž z batohu. „Sakra, já si tu chodím jak skautka na Slapech,“ napadlo ho se zneklidněním. Vzápětí mu došlo, že celou dobu má u sebe pistoli. Seznámení se zbraní bude až po srncovi, nadefinoval hlad priority.

Několikrát nešikovně přiložil velký nůž ke smutným zbytkům srnce, když nevěděl, jak začít, ale potom se urputně pustil do práce. Rychle se v něm probudila šelma, co v nás většinou spí

přikrytá plným žaludkem. Jenomže prázdný žaludek tohle vnitřní zvíře odhazuje jako tenkou peřinu a startuje do akce. Robustní nůž byl překvapivě ostrý.

Řezník nebo myslivec by mu nakopali zadek těsně před tím, než by se rozplakali nad zničeným kusem masa, ale podařilo se mu z kýty vyřezat šest obrovských stejků.

Na chvíli se zarazil, když uviděl sadistický rudý kráter v hnědé srsti, který způsobil svým nožem. Nepůsobilo to o nic méně brutálně, než ostatní rány na srncově těle, které mu způsobil... Kurva, kdo vlastně?

„Dvacet metrů. Bylo to jen dvacet metrů od seníku, kde jsem spal,“ vtírala se mu nepříjemná myšlenka, která byla za chvíli krutě ubita rodící se vůní pečeného masa. Neměl sůl, ani bylinky, ale asi pět procent genů, co máme po neandrtálcích, se právě probudilo. Zatím si alespoň oparil ruku a rty horkou vodou z lahve, která se vedle ohně krásně ohřála. Konečně mu bylo teplo.

Konsternovaně sledoval, jak zlátne a hnědne maso na kamenech, a syčení šťávy, odkapávající z masa na klacku mu znělo jako symfonie. Kdyby až k němu v tu chvíli zezadu přišel hroch v přezkácích, a troubící na polnici, ani by si ho nevšiml.

Najednou si vzpomněl na pistoli. Neobratně jí vytáhl s pouzdra a prohlížel si jí. Kamarádi ho párkrát vzali na střelnici, a tak věděl, že nesmí dávat prst na spoušť. Pistole nebyla ani velká, ani zvláště těžká. Měla výrazně zkosený čumák a vzadu mohutný výběžek nad rukojetí. CZ P-07, četl a vzápětí se lekl, když po stisknutí tlačítka u lučíku spouště zásobník vyskočil o dost svižněji, než čekal a málem mu spadl do ohně. Zkusil stáhnout závěr dozadu a povedlo se mu to, i když to šlo docela ztuha. Ostré hrany studeného kovu ho kousaly do prstů. Kladivo se odklonilo od zadní části. Znovu to párkrát zkusil, až mu to šlo lépe. Věděl, že teď je pistole vybitá. Zmáčkl tlačítko na konci závěru a kohoutek s hlasitým cvaknutím dopadl. Zase se lekl, až málem nadskočil. Rozhlédl se polekaně po lese a palcem stáhl kladivo znovu dozadu. Chvíli si hrál, až technik v něm zvítězil a pochopil fungování zbraně. Vzápětí ale technika vyhnal neandrtálec a Bok se vrhl na maso.

S tichým nadáváním si v rukách přehazoval horký kus masa, který položil na zelený pařez. Nožem maso nakrájel na menší kusy a ty, plné nalepeného mechu a jehličí, hltavě cpal do pusy. Cítil, jak živiny a energie ve vlnách prostupují jeho tělem až k poslední buňce. Někdy v polovině

té radostné chvíle si všiml, že je už skoro tma, ale cpal se dál. Když dojídal druhý kus masa, začal si už dělat vážné starosti s tmou i s tím, že nevěděl, kde je.

Cestu Karosou strávil v polospánku, zaregistroval až dlouhou rovnou silnici v borových lesích, chvíli předtím, než jejich cesta tak násilně skončila. Dlouhá rovná silnice přes borový les. Lovil v paměti, kde by mohl být. Dopustil se nesmyslné chyby, kterou si později vyčítal, když došel k závěru, že je někde v ralských lesích mezi Kuřivody a Mimoní. Kilometry na všechny strany jsou lesy, strže, staré šachty a také příkopy po vojácích. Blbá vyhlídka na noční pochod. Nemluvě o těch, co chodí tmou.

Tma padla nehorázně rychle, i když nebylo ještě ani šest. Doloval párátkem ze švýcaráku kousky masa ze zubů a přemýšlel, co dál. S plným žaludkem na něho padala únava. Představa nočního pochodu studeným lesem mu dávala stále menší smysl. Napil se teplé vody, utrl jednu stránku z novin a zabalil do ní zbylé čtyři kusy masa, ještě teplého. Pořádná porce. Zbytek novin si nacpal pod sintr. Horké kameny naházal do seníku a lehl si mezi ně. Těsně předtím, než usnul, si vzal do ruky pistoli. Držel jí, jako dítě drží plyšového medvídka před spaním. Kameny ho z obou stran pořád krásně hřály. Pokud se v noci odehrálo u krmelce nějaké další drama, Michal Bok u něho nebyl.

Ráno se vzbudil dokonale odpočatý a po několika dnech se konečně cítil ve své kůži. Les byl vlhký, venku mrholilo a mezi stromy se povalovala řídká mlha. Nožíkem si odřízl kus masa. Už bylo tuhé a včerejší euforie z jídla už byla pryč. Statečně žvýkal vláknité maso, zatímco si balil batoh.

Seskočil z okénka seníku, vystoupal na plošinu nad krmelcem. Propíchl cípy deky, přehodil si ji přes ramena jako plášť, a dírkami provlékl kabel nabíječky. Vydal se na cestu, veden jenom nejasným pocitem. Proplétal se mlhou, podepřenou zlatou podzimní trávou, dosud zeleným borůvčím a rozsekanou kmeny nejbližších stromů, zatímco ty vzdálenější bledly a ztrácely se jako vzpomínky mrtvých, na které už všichni zapomněli. Možná ho vedla neznatelná pěšina, ať už v trávě, nebo v jeho hlavě. Po necelé hodině cesty, mezi stromy a pískovcovými skalami, začal les řádnout. Stromy ustoupily a před ním byla mělká úžlabina, ve které se louky zakusovaly do cípů lesa.

V dálce se objevily hřebeny střech vesnických domů. Obcházel cíp lesa, když ho do nosu udeřil zápach. Nasládlý, slabý, ale přesto nezaměnitelný.

Zůstal stát před neumělým křížem ve tvaru písmene T, vysokým přes tři metry. Jedna horní příčka byla kratší, než druhá. Šedá, místy až stříbrná kulatina, podle čerstvé zeminy u paty, nedávno zatlučená do země, a navíc zajištěná několika silnými klacky. Jejich konce zářily světlým dřevem, roztříštěným palicí nebo sekerou toho, kdo je zatloukal. Černé skvrny na bílém dřevě pocházely z těla mladého muže, přivázaného za ruce a ramena na kříž. Byl oblečený jako do kanceláře, v lehkých kožených mokasínech, modré košili s tenkým proužkem a světle béžových kalhotách. Na ruce měl drahé hodinky a na krku hlubokou řeznou ránu. Krev z hrdla tvořila černý střípatý pruh přes košili i kalhoty. V jeho bílé tváři s lehkým strništěm bylo patrné překvapení. Oči měl už docela kalné a na kůži byly první tmavé skvrny rozkladu. Bok se na něj zaraženě díval a mrtvý muž se díval na něj.

„Zůstanou v lese, když jim někoho dáme,“ ozval se chraplavý hlas starého muže, který se vedle Michala zhmotnil, jakoby odnikud. „Lufták,“ dodal, snad aby vysvětlil, nebo omluvil neradostný stav muže přivázaného na dřevo.

Bok úlekem nadskočil a nevzmohl se na nic chytrého. Vedle něho stál děda v montérkách a nedbale, jakoby až stydlivě, na něj mířil dvojhlavňovou brokovnicí s upilovanými hlavněmi. Měl na sobě vytahaný svetr a přes něj starou bundu s beránkem. S nakřivo nasazenou hučkou byl podobný spíše zahrádkáři, co právě zazimoval stromky. Prohlížel si ho pichlavýma šedomodráma očima, utopenýma pod hustým stříbrným obočím.

„Hele, moc neblbni mladej. A dej mi ten batoh,“ zdvihl sice nezkušeně, ale výhružně brokovnici.

„To nemůžete, já jenom projdu,“ mlel nesmyslně Bok a připadal si jako stále větší pitomec. Stařec si s chrapláním výsměšně odrkl a rozkašlal se.

„Nemůžu? Musím hochu. Už čtyři dny nejdou telefony, nejde tu proud a z naší vesnice už zabili pět lidí. Naposledy se nevrátil hajnej. Nedá se vodsud vodejít...“ zadíval se úkosem za Boka.

„Když jim dáme cizí lidi, tak nás určitě nechaj na pokoji, rozumíš?“ mávl krátkou brokovnicí k mrtvole na sloupu a hned zase zamířil na Boka.

„Tak ten batoh a pěkně se otoč. Potřebujeme víc lidí, kolem vesnice. Asi nikomu nebudeš chybět co? Neber to osobně chlapče, fakt mně to mrzí.“

Michal si v duchu nadával za svoji neschopnost a za to, že se v příštích vteřinách ocitne beze zbraně. Položil pomalu batoh na zem. Děda se nad něj chamtivě naklonil a na moment na Boka zapomněl. Byl jako starý sup nad mršinou.

„Pěkej nůž...“ skláněl se nad batohem, a Bok se díval na jeho vrásčitý opálený krk, se dvěma provazci svalů v zátylku, porostlých řídkými stříbrnými vlasy. V náhlém záchvatu činorodosti, kterou by u sebe nikdy nečekal, sáhl do kapsy, bleskově se mu povedlo otevřít malý švýcarák a vrazil ho do důlku v zátylku starého muže. Nůž se zabodl hodně hluboko, zároveň se při průniku do těla muže začal zavírat a Bok se trochu pořezal na prstech. Muž vydal překvapený zvuk, asi jako kdyby nerozuměl něčemu v telefonu, a tiše se svalil k Bokovým nohám. Důlek na krku se mu plnil tmavou krví.

„Ježíš promiňte,“ začal blábolit Michal, kterého překvapivě nalezená odvaha opustila přesně ve chvíli, kdy špička nože projela šíjí starého muže. O krok ustoupil a vzápětí začal dávit. Úzkostlivě se při tom snažil nepozvracet chroptícího starce na zemi. Ve vteřinách mezi zvracením si uvědomil tu ironii, že i když má na batohu velký vojenský nůž a na opasku pistoli, zabil starého muže („Dohajzlujáhofaktzabil!?”) malou kudličkou. Na chvíli se narovnal, aby se nadechl, a v tu chvíli za sebou uslyšel tiché kroky.

Otočil se a poslední co uviděl, byla násada lopaty, dokonalým obloukem svižně směřující k jeho obličejí.

Středa 27. 10. 2021, Liberec a okolí

Seděl na židli, roztřesené ruce položené na kolenou, a upřeně se díval na volné prkno na podlaze. Občas na něj zkoumavě šlápl a poslouchal, jak utrápeně vrže. Ztěžka, jako z donucení, se zvedl a ze skříňky v kredenci vytáhl starou zmuchlanou igelitku z tanvaldského Penny. Vyndal svazek klíčů z pootevřených úst hlavy na svém kuchyňském stole, a dal je stranou. Hlava se na něho dál dívala. Zkusmo se několikrát naklonil na jednu a pak na druhou stranu a měl pocit, že ho mrtvé oči neustále sledují, stejně jako oči portrétů na starých obrazech. Strčil ruku dovnitř igelitky a utrženou hlavu dal dovnitř tak, že přitom tašku obrátil naruby.

„Nejsem přece Salome, kurva...“ zamumlal.

Pod hlavou byly na dřevěné desce stolu čerstvě natrhané jeřabiny, které v nízkém ranním slunci připomínaly granátové šperky. Chvilí se mu zdálo, že nejsou na stole uspořádány náhodně, ale že je v nich nějaký vzor, či spíše obrazec nesoucí šifru. Hlavou mu na vteřinu bleskla vzpomínka z dětství, prchavý moment z léta, kdy si s kamarády hráli na rytíře po vzoru báje Ivana Ivaňova. Spíše jenom pocit a náznak vůně prázdnin, než konkrétní zážitek z minulosti. Pociť ale zmizel, jakmile se objevil, a Miller jeřabiny jedním prudkým pohybem smetl do tašky k hlavě.

„Byli u mě doma. Přímo u mě, možná ve stejné místnosti, když jsem usnul,“ vracela mu stále mrazivá myšlenka. „Nezabili mně...“

Promnul si krátké vousy, a lupy z nich zavířily ve světle, které se dralo oknem do kuchyně. Zhluboka se nadechl a rázně vyšel ven. Za chvíli už stoupal na malou louku mezi několika smrky, která oddělovala jeho dům od dalších chalup nad ním. V ruce nesl rýč. Nejhorší bylo rozhodování, jestli pohřbít hlavu v igelitové tašce, nebo jí dát rovnou do hlíny. Představa šprcky natažené na hlavě i po smrti se mu přičila. Vyklopil hlavu z igelitového rubáše do připravené jamky, ale když začala padat hlína do široka otevřených Milanových očí, udělalo se mu zle.

„Sorry Milane. To máš za ty posraný Nedvědy,“ začal se křečovitě smát v narážce na oblíbené Milanovy zpěváky, jejichž neodbytným pouštěním hostinský spolehlivě pil krev svým kamarádům. Smál se a utíral si přitom zápěstím slzy z koutků očí.

„Doprdelekurvapráce.“

Za půl hodiny byl zpátky, odhodil rýč na zápraží a pokusil se nastartovat jedno i druhé auto. Marně. Vztekle zafuněl a šel vydrhnout stůl v kuchyni vodou se Savem. Měl chuť udělat totéž s celou zoufale znesvěcenou chalupou. Znovu marně zkusil nastartovat. Umyl si ruce, popadl zase rýč a tentokrát šel na kraj lesa pod chalupou. V půlce cesty se zarazil a vrátil se pro pistoli. Koutkem oka postřehl, že u horní chalupy, která patřila starším Pražákům, stojí velký Transit a obyvatelé chalupy do něj něco nakládají.

Než došel k lesu, z oblohy se ozval postupně sílící hluk. Miller se podíval na západ, směrem k Černé Studnici a Ještědu. Pod nízkou, potrhanou oblačností rychle přilétal malý letoun. Byl to šedý Gripen a v mezerách mezi mraky byl vidět i další, který letěl podstatně výš. A právě někde nad Studnicí se rychle letící stíhačka naklonila na pravý bok a přešla do maximálně utažené horizontální zatáčky s křídlem kolmo zapíchnutým proti zemi. Dopolodní Slunce se na okamžik odrazilo od břicha Gripenu a z jeho trupu se oddělil malý předmět. Odstředivá síla ho katapultovala téměř vodorovně. Millerovi připadalo, že letí jenom kousek nad jeho hlavou, až se podvědomě přikrčil v očekávání výbuchu. Předmět zmizel za masivem Hvězdy, stíhačka dokončila manévry a odlétala k jihozápadu. Zdálo se, že výše letící Gripen předvedl stejný manévry, ale pro mraky ho neviděl tak dobře.

Ještě chvíli stál na louce pod chalupou, opřený o lopatu a dál čekal na výbuch. Bylo by to jako z katastrofického filmu o zlé vládě, ničící vřed na těle své země. Všude ale bylo mírumilovné ticho, jen zdálky sem slabě doléhal vrčící motor červeného Transitu.

„Proč mu to startuje a mně ne?“, pomyslel si podrážděně Miller a pokračoval dolů k lesu.

Za prvními stromy měl od pondělí rozkopanou hlubokou jámu. Asi hodinu pracoval na jejím dalším prohloubení, a co chvíli si ji přeměřoval metrem. Přitom se pokoušel přemýšlet o událostech dnešní noci. Ze všeho nejvíc ho plnil strachem a nevolí fakt, že se mu promenádovali přímo v jeho chalupě. Milanova hlava na stole byl vedle toho jen podružný problém, rozpustilá taškařice nočních návštěvníků. Zároveň cítil, že jde o nějakou formu vzkazu. Jeho tak pečlivě budované plány pro nejbližší budoucnost tím utrpěly zásadní trhlinu. Nemohl pochopit proč je ještě naživu, ale neměl v úmyslu pokoušet štěstí a zůstat dál ve svém domě. Určitě ne dnes.

Když byl s jámou konečně spokojený, vrátil se k chalupě a znovu zkusil nastartovat. Motor Oktávky tentokrát váhavě chytil a zvuk běžícího motoru ho překvapil. Nechal auto

nastartované. Rychle dovnitř naházel velký kanystr, krumpáč a rýč, přidal i batoh s nejnutnějšími věcmi. Po krátké úvaze si vzal i svého Colta LE6920 i s několika zásobníky. Na to vše opatrně naskládal javory. Už se skoro rozjížděl, když zašlápl brzdu a ještě doběhl do chalupy pro několik starých fotek, a také pro žlutý mlýnek na kafe. Fotky rychle zastrčil do náprsní kapsy a mlýnek hodil do kapsy ve dveřích. Potom odjel směrem na Zlatou Olešnici.

Ve chvíli, kdy najížděl na hlavní silnici, zaregistroval vedle Transitu siluetu velkého muže s kapucí, jak se dívá za jeho odjíždějícím autem. Do tváře mu neviděl, protože Slunce stálo za ním. Něco na něm bylo divného, ale vzápětí auto i muž zmizeli za smrky a terénní vlnou.

Když se o hodinu později v jednom z malých bočních údolí, spadajících ke Kamenici, lopotil se třetí jámou pro javory, a nadával si, že je dneska jako hrobník, došlo mu to.

Transit se zvýšenou střechou má dobrých dva a půl metru na výšku. A postava vedle něj, jakkoli vypadala spíše přikrčená a připravená vyrazit, byla stejně vysoká, jako Ford. Dva a půl metru, kdyby se napřímila, tak možná tři. Žádný chlap... Otřásl se při pomyšlení, že pravděpodobně přišel o sousedy, starší zdvořilý pár s jezevčíkem, co se marně dvořil Bobině. Ta ho odmítala tak vytrvale, až se Miller nejednou přistihl nad úvahou, jestli může být fena lesba. Vybavilo se mu, jak se silueta „muže“ dívala za jeho odjíždějícím autem. Pátravě? Zvědavě? Lačně? Co z toho? A zase, zase tu byl dupot drobných ledových nožek po zátylku, stažený žaludek a nejistota.

Sedl si na zem a díval se do díry přichystané pro stromek. Trochu jí zvětšit, zalézt do ní a zahrnout se podkrkonošskou loukou, jako barevnou střapatou peřinou. A spát, pořád spát, až by se stal kusem hory a tiše s ní splynul. Co teď dál? Do chalupy už se nevrátí. Asi. Představa kolabující republiky, zahuštěné o uprchlíky z evakuovaných území, mu připadala neméně děsivá. Nakonec problém vyřešil svým osvědčeným způsobem, díky kterému skončil u venkovské kriminálky a neudělal kariéru jako Jarda. Problém prostě odložil.

Vrátil se ke kopání a lopotil se s dírami pro stromky více než dvě hodiny. Půda byla kamenitá a chudá, však se na ní k smrti udřely celé generace horalů. Doufal, že alespoň pár stromků přežije.

„Když nevíš, co máš dělat, sázej stromy, tím nic nezkažíš,“ zašklebil se křečovitě sám sobě. Muž, který sázel stromy.

Jakmile byly malé javory ve svých jámách, odnesl nářadí do auta a vzal v něm kanystr. Kousek pod stromky zurčel malý potok, přitékající z hřebenu, na kterém stojí Vysoké, a který se o pár set metrů níže vléval do Kamenice. Postupně stromky pořádně zalil, kanystr si schoval v křoví. Auto napodruhé chytlo, ale o pár kilometrů dál musel zastavit pod kruhovým objezdem v Tanvaldu, který byl úplně ucpaný. Auta, nákladáky i autobusy, jedoucí shora od Desné, byly z velké části postiženy poruchami. I když některé auto po chvíli nastartovalo, nemohlo jet dál, protože cesta byla zablokována jinými auty, která byla zrovna nepojízdná. Kolem pobíhali zmatení lidé, nadávali si, strkali do sebe a atmosféra rychle houstla.

Na poslední chvíli odbočil doprava, přes zákaz na malý můstek nad Kamenicí, vrátil se na Velké Hamry, a přes Pěňčín zamířil do Jablonce. Ve vesnicích pod Černou Studnicí viděl podobné scény, jako v Tanvaldu. Lidi místy našťavaně, jindy trochu vyděšeně, postávající u nefunkčních aut a s často hluchými telefony v rukách. Rodiny, které zrovna naložily své vozy vším možným a teď plné rozpaků, zda věci vyndat zpátky, nebo čekat. Všichni u cesty se dívali na šťastlivce s fungujícími auty s těžko potlačovanou závistí. Bylo v tom něco trochu hroživého. Jeho škodovka zatím držela, ale přistihl se při úvahách, co by se dělo, kdyby byl nucen zastavit. Došla už atmosféra tak daleko, že by se ho někdo pokusil připravit o auto?

Proplétal se Jabloncem, který byl dokonale ucpaný hustým provozem, jaký pamatoval maximálně při začátku jarních prázdnin. V Jablonci mobilní signál zjevně fungoval a jeho telefon v kapse co chvíli pípal a vibroval. Situace tu byla navenek víceméně normální. Podíval se na hodinky. Byly tři. Zkusmo zastavil u Burger grillu.

Když čekal na jídlo, začal se probírat zmeškanými hovory, zprávami a e-maily. Většinu z nich tvořil spam a popuzené zprávy od kolegů z práce, kde sakra je, a také několik výsledků z šetření havárie pod Mýtem. Čekal jen na jednu zprávu, a i ta dorazila.

„Po 19:00 budu na Jestedu, heslo Tabor,“ psal Kubský.

Zaujaly ho tři zmeškané hovory z pražského čísla 299 792 458. Stejného čísla si všiml ve výpisu volání už v pondělí. Nejprve je považoval za nějakou otravnou nabídku levnějších energií, nebo dražší půjčky, ale podle času bylo divné, že mu někdo volal pozdě v noci. Číslo mu bylo povědomé, ale jakmile číšník přinesl jídlo, zastrčil telefon do kapsy. Když žvýkal Spicy burger s jalapeños dal se s ním do řeči vrchní. Spustil litanie na váznoucí zásobování a pološeptem mu sděloval spiklenecké teorie, kterým sám nevěřil, a přitom chudák netušil, že realita je daleko

horší. Miller mu s plnou pusou občas odpověděl neurčitým zamumláním a pokýváním. Po očku sledoval televizi u stropu. Měla vypnutý zvuk, ale byla plná záběrů na vykoupené obchody, někdy dokonce i vyrabované, demonstrace ve městech, hořící auta a dálnice ucpané nekonečnými kolonami aut, sahajícími od obzoru k obzoru. Nejhorší bylo, že už nešlo o nějakou Latinskou Ameriku. V jedné sekvenci záběrů jasně poznal Vídeň. Hořící Vídeň nebo hlava na stole. Jedna možnost lepší, než druhá. Byl rád, když zaplatil a vypadl.

Přešel do Liberce, kde se porozhlížel po obchodech, ve kterých pomalu začínalo být více lidí, než zboží v regálech. Personál se s vypětím všech sil snažil zboží doplňovat. Naštěstí kafe nikdo ve velkém nebral. Zmizela většina konzerv, mouky, cukru a baterií. Lidé na sebe koukali nevraživě, navzájem si pohledem kontrolovali obsahy košíků. Hledali inspiraci u ostatních nakupujících a přemýšleli, co ještě zapomněli a co by mohlo brzy chybět. Atmosféra byla neurčitě dusná a sklíčená. Většina lidí už tušila, že je něco špatně a strach před náhle nezřetelným zítřkem se stal jejich rádcem a hybatelem. Slupka civilizovaného chování zatím ještě držela, ale Miller cítil, že je tenounká, jako blanka kolem vaječného bílku. Starší paní v levné napodobenině kožichu se podívovala nad jeho košíkem, obsahujícím především několik kilových balení zrnkové kávy.

„Otevírám kavárnu milostivá,“ pobavil se na její účet Miller a cítil, že vtip nepadl na úrodnou půdu. Zpražila ho pohledem, a zatímco pobouřeně kroutila hlavou, ztratila se mezi regály. Dnes nebyl doma na vtipy. Naházela do košíku ještě hromadu past na zuby, antiperspirantů a ústních vod.

Když přijížděl s vozíkem k autu na parkovišti, polil ho pot. Zase zapomněl na zbraň v autě. Colt se válel na podlaze za předními sedačkami, částečně zakrytý sklopenými opěradly sedadel vzadu. Byl zvyklý nosit krátkou zbraň, ale na dlouhou si nedával pozor.

„Špatně skončíš Millere, přijdeš o papíry i o kvér...“ mumlal si napůl ironicky, když ho vyrušil křik z druhého kouta tmavého parkoviště. Byla to ta stará dáma z obchodu, které se u její Felicie pokoušeli dva grázlící sebrat košík. Tak trochu v něm zafungoval policista, trochu zvědavost a do značné míry i fanfaronství. A také kretenismus, jak si později uvědomil.

„Máte problém zmrdi?!“ zařval na ně. Dlouhými rychlými kroky zkracoval vzdálenost přes parkoviště. Když byl nadohled obou týpků, kteří mu provokativně šli naproti s odvěkým sebevědomím smečkové převahy, ostentativně vyndal zpod flanelky Hecklera a viditelně ho

natáhl. Držel pistoli obouruč, hlaveň sklopenou šikmo k zemi před sebou, v poloze low ready. Oba chlápci se zarazili, bleskově očima ještě jednou obodovali Millera a jeho zbraň, a s nadávkami zařadili zpátečku. Za chvíli zmizeli za rohem obchodáku. Millera polil studený pot a po očku sledoval svoje auto vzadu.

„Prosimvas zapadněte do toho auta a jedte, jedte,“ vrčel Miller na starou paní, chrlicí vodopád díků, a kontroloval při tom okolí. Vypustil kladivo pistole a vrátil se k vozu. Svalil se na sedačku, zamkl auto a dal na moment obličeje do dlaní.

„Všechno špatně Millere, všechno špatně,“ zamumlal, popotáhl nosem, s lehkým mrazením nastartoval auto a za pískotu pneumatik vyrazil do tmy. Světla reklam blikla na reflexních pružích na bocích jeho Oktávky i na mokrém asfaltu.

Přes kruháky za Nisou zamířil k Hornímu Hanychovu. Když projížděl podivně ztichlou čtvrtí domků, o tolik klidnější, než obchodáky dole ve městě, vzpomněl si na Bohunku. Snad je v cajku...

V ostré vracečce u dolní stanice lanovky na Ještěd, na samém úpatí kopce, ho zastavil policejní zátaras. Dva Transportéry a několik policistů se samopaly Scorpion Evo se zdvojenými zásobníky a nahozenými v ponosu. Miller vytáhl služební průkaz a hlasitě deklamoval „Tábor“. Policisté ho mávnutím ruky poslali dál.

Stoupal prázdnými serpentínami na Výpřež a mezi stromy pod sebou chvílemi viděl zářící Liberec. Drahokam mezi horami svítil, jako by se nic nedělo. A přece. Dokud se z dálky díváš skrz černou hradbu stromů na zářící město, máš pocit, že je svět v pořádku, a že nejsi sám. Že civilizace a lidská pospolitost trvá a ty jsi její součástí. I kdyby v tom zářícím městě Tamerlánovi vojáci zrovna sekali hlavu poslednímu děcku a ta pestrá záře pocházela z hořících domů a chrámů, planoucích vzácných látek na tělech vznešených dam a papyrových svitků, na nichž je ukryta moudrost světa, která byla lidstvu odhalena jen jednou a nyní navždy zmizí. I tak bys měl pocit, že jsi součástí civilizace, společnosti dobrých duší. Pohled z dálky do světla vždycky zakryje tu temnotu kolem.

Nahoře na Výpřeži bylo rušno, stály tam vojenské nákladáky, hučely agregáty a všude se pohybovali vojáci. Miller si všiml, že vpravo mezi stromy stály zaparkované nové samohybné houfnice Caesar, jejichž dlouhé hlavně připomínaly rozvázně se pasoucí diplodoky. Zahnul doleva, minul několik štábních Tatrovek, dva Pandury a zastavil ho až další zátaras, tentokrát

obsazený vojáky s puškami Bren. Rituál s průkazem a heslem se opakoval. Lesem dojel na velké parkoviště u Ještědky. To bylo z části zaplněno kontejnery, pospojovanými kabelovými svazky, stany a několika zaparkovanými Tatrovkami a Land Rovery. Cíp parkoviště byl volný, nasvícený a zřejmě sloužil jako heliport.

Pokračoval nahoru po úzké silnici obtáčející vrchol Ještědu. Podél krajnice byla zaparkována řada aut, takže na průjezd nezbývalo skoro žádné místo. Kdyby něco jelo seshora, museli by couvat. Poslední kontrola byla u podjezdu horní stanice lanovky a za chvíli vystupoval na parkovišti u věže na Ještědu. Bylo tu několik kontejnerů, Pandur se vztyčeným stožárem osazeným senzory a další, mnohem vyšší stožár s válcovým pouzdem na konci, který tipoval na Tamaru, nebo Věru NG, průzkumné radiolokační prostředky.

„Vy jste ten Kubskýho Mad Max?“ přistoupil k němu mladý svobodník s puškou na rameni, když otevíral dveře auta.

„Spíš Alenka z říše za Zrcadlem,“ zabručel Miller při vystupování, „a s hnědým pruhem v kalhotkách.“

Desátník se zasmál a uctivě odvedl Millera do budovy hotelu Ještěd, který prosklenými plochami ve své základně zářil do tmy. Recepce a hala v přízemí byly plné vojáků i civilistů, na stolcích byly provizorně umístěny počítače a vysílačky. Po dlažbě se kroutili hadi kabelů a panoval tu čilý ruch. Po širokých schodech vystoupali do restaurace, která nabízela podobný obraz, jako recepce pod ní. Prosklenými dveřmi prošli do salonku, kde na bílých kožených židlích seděl nepřehlédnutelný Kubský a několik civilistů i vojáků. Někteří z nich byli Millerovi povědomí.

„Dane! Pojd', pojd' si k nám sednout. Kafe a něco k tomu?“ zvedl se Kubský a usmíval se na Millera. Ten trochu rozpačitě přikývl na pozdrav ostatním v místnosti a oplatil úsměv Kubskému. Zaregistroval přitom, že za posledních několik dní Kubský viditelně zhubl, v šedivém obličejí se mu zračila únava, a i jeho držení těla a gesta vykazovaly o něco menší přebytek energie, než u něho bylo obvyklé.

„Pan ministr průmyslu, náčelník Vojenského zpravodajství a pan Kellner,“ představoval Kubský některé muže u stolu, zatímco jiné prozatím ignoroval. Miller jim všem jednotlivě na pozdrav přikývl, zatímco si sedal na volnou židli. Cítil se nesvůj.

„Kapitán Miller se setkal s našimi návštěvníky poměrně zblízka a patří mezi těch pár málo lidí, co nám o tom mohou něco říct. Co víc, rozhodl se zůstat v zóně, je tak Dane?“

„Hmmm, no... Tak uvidím, jak to půjde,“ začal zvolna Miller, když mu Kubský skočil do řeči:

„Jaký je to pocit, když jsi blízko u nich?“

„Asi jako v čekárně na urologii,“ odkašlal si Miller a dodal: „u doktora Mengeleho.“

Na několika tvářích se objevilo lehké pobavení. Kubský se pyšně rozhlédl po ostatních, jako by jim chtěl naznačit „Vidíte, já říkal, že je dobřej.“

„Měl jsem je v noci doma,“ pokračoval Miller a na moment se nepřítomně zadíval na desku stolu, kam mu přistál hrnek s kávou a podsaditá whiskovka. Začalo mu být vedro a cítil se nepatřičně ve společnosti uhlazených a významných mužů, kterým musel připadat jako poněkud odpudivý a výstřední křovák. Nebo si to alespoň myslel.

„Možná byli ve stejné místnosti, kde jsem usnul. Je to dost... dost hrozný pocit, popravdě řečeno. Nevím, proč mě nechali být,“ zaváhal.

„Koho z nich jsi tam měl? Toho tygra?“ udělal Kubský prsty symbol uvozovek. Bylo to jeho oblíbené gesto.

„Já nevím, neviděl jsem ho. Myslím, že spíš tu postavu, Pastýř mu říkám, fakt nevím. Ale byli u mě doma a nechali mně být.“ Kroutil Miller spíš pro sebe hlavou.

„Jak jsi to poznal? Teda jako že jsi je měl v baráku? Šli po tobě?“ chrлил Kubský otázku za otázkou a visel mu na rtech.

„Dostal jsem dárek. Utrženou hlavu kluka, co umřel v sobotu v lese, jak jsme se tam s nimi potkali. A v puse měla klíče, kterými jsem večer zamknul barák a nechal je v zámku.“

Kubský tiše polknul, i na ostatních bylo vidět, že únavu a blahosklonný či pobavený nezájem o Millera vystřídal napětí. Kubský si do ticha zaraženě odkašlal:

„Tak tos měl z prdele kliku,“ ulevil si a vzápětí přešel do mírně úředního tónu. „Dane, řešíme problém, že o Zóně skoro nic nevíme, ani o těch příchozích. Dneska ráno vojáci shodili do Zóny několik senzorů. Jsou ve speciálně upravených stíněných pouzdrech, co odolají EMP a všem možným zářením. Problém je, že – kvůli tomu způsobu, jak je tam dostali – přesně nevíme,

kde jsou a jestli fungují. Jejich vysílače nejsme teď schopni zachytit, natož zaměřit. Ale data, co naměří, ukládají i na stíněné paměťové karty“

„Viděl jsem, jak je shazují. Mám je najít...“

„Dostaneš mapy se zakreslenými přibližnými plochami dopadu. Na většině míst Zóny svět ještě funguje, možná je najdeme zítra a nebude potřeba, abys je hledal. Ale potřebujeme, aby ta čidla pár dní měřila. Půjdeš je vyzvednout někdy o víkendu. Jak to půjde. To už bude chaos a asi tam nic jezdit nebude. Teda pokud se vědci nemýlí. Dostaneš prázdné SD karty ve speciálních pouzdrech. V tuhle chvíli už se paměťovky v senzorech krmí daty. Alespoň v to doufáme. Kdybys je vyměnil a přinesl a cestou se díval...“

„Chápu.“

Dva muži u protější hrany stolu se polohlasem bavili s hlavami u sebe a zdálo se, že je Millerův příchod obtěžuje a ruší. Starší z nich, mírně prošedivělý, si odkašlal a vstoupil do debaty.

„Pane tajemníku, pozval jste nás sem k brífinku ohledně situace a plánovaného... nového uspořádání. Tak kdybyste nám snad...“

Miller se napil whisky a cítil, jak se v něm rozlévá ještě větší teplo. Přestal být středem pozornosti a s úlevou si odložil. V salonku bylo teplo a za skloněnými mokkými skly oken zářily kapky, od kterých se odráželo světlo zevnitř. Pořád mu hlavou vrtalo to neznámé číslo.

„Samozřejmě pane ministře. Kde začít... Od pondělí se nám podařilo, víceméně v utajení, evakuovat významné umělecké a technologické objekty ze Zóny. Obrazy, sochy, několik klíčových obráběcích strojů, části linek z pardubické Retie i Synthesie i jejich nejdůležitější zaměstnanci. Gripeny z Čáslavy, nějakou municí od Hradce a podobně. V tuto chvíli sbíráme všechny energetiky a silnoprůdače v jejich domovech. I s rodinami, samozřejmě. Všichni z Chvaletic a Opatovic jsou připraveni k odsunu. Řešíme vypnutí Dukovan, protože jsou bohužel v Zóně. Co víc, máme hotovou evakuaci domovů pro seniory, dětských domovů i LDN. A to vše skoro v utajení, pánové. Samozřejmě mezi lidmi jdou mraky informací, fámy apod. Ale docela se nám daří tyto informace mazat, zpochybňovat, umlčovat...“

„Nebyl bych si tím tak jistý pane tajemníku,“ ozval se ironicky muž, který byl Millerovi před chvílí představen a jehož tvář znal z novin. Celou dobu budil dojem, že debatu příliš nesleduje. Miller měl pocit, že jde o nejbohatšího Čecha.

„Tak jistě... Cílem bylo zabránit panice a kolapsu na komunikacích, než odsuneme z území zranitelné civilisty a klíčové materiály. A to se víceméně povedlo, nemyslíte? Že se sociální sítě vaří a novináři jsou jako na speedu je nám v tuto chvíli už úplně jedno. Než to dopíšou, bude to zastaralé. O půlnoci bude vyhlášena všeobecná evakuace. A vypukne peklo.“

„Proč o půlnoci?“ přerušil ho malý šedivý mužík, připomínající skřítku Dobbyho.

„Aby se ta informace nedostala ke všem lidem v jednu chvíli, a nevypukly dopravní zácpy a kolaps. Na pár místech už to skoro nastalo, protože samozřejmě tohle úplně neutajíme. Lidi vidí co se děje u nás, ve světě... Ale neví odkud, kam mají jít a neví co přesně se děje. Takhle snad postupně vyrazí ze Zóny ven a trochu zmírníme ten okamžitý začátek úprku. V tuhle chvíli dopravujeme instrukce místním útvarům Policie a vůbec celému IZS“

„A jaká je tedy situace v Zóně?“ chtěl vědět další muž, jehož obličej se v televizi vyskytoval poměrně často.

„Jak určitě víte, máme tu čest mít na našem území jednu ze dvou nejaktivnějších zón na planetě. Ale to se zřejmě srovná během pár dnů nebo týdnů. Sílí i ty ostatní zóny. Podle našich informací, které snad budou za pár dní přesnější i díky tady kapitánu Millerovi,“ mávl rukou k Millerovi, srkajícímu zamyšleně kávu, „to vypadá, že Zóna má prozatím charakter spíše lokálních poruch, jejichž velikost a intenzita se mění. Takové hotspoty, řekl bych. Nebo si představte chobotnici, jak se na ní mění a přesouvají skvrny. Na většině území se toho ještě moc neděje. Občasné výpadky komunikací. Že je hlášeno přes sto šedesát pohřešovaných osob samozřejmě tajíme, takže jen běhají různé vlny po sociálních sítích. Mimochodem, jedná se o jejich blokování. A zatím se našlo něco přes dvacet mrtvých lidí... Samozřejmě těch skvrn přibývá a jejich intenzita roste. Jednu významnou skvrnu máme shodou okolností kousek odtud nad Tanvaldem, další v Českém Ráji, Trutnově, České Třebové jinou v Jihlavě a tak dál. Některé se zřejmě objevily už minulý týden, ale jsou mimo významné osídlení,“ napil se Kubský vody.

„Já doplním řekněme vojensko-politickou stránku věci,“ využil Kubského pauzy ostře řezaný muž, šedivé tváře, vlasů i očí. „Když dovolíte.“ Bylo zřejmé, že čekal na svojí chvíli a nelibě nesl Kubského dlouhý monolog.

Byl to náčelník Vojenského zpravodajství a mluvil tichým a důrazným tónem člověka, který se nepotřebuje prosazovat.

„Němci si nečekaně pospíšili a obsadili polskou elektrárnu Turów a důl Bogatynia. Ty jsou Zónou v podstatě odříznuté od Polska. S námi sousedící „Berlínský“ pruh Německa je skoro bez proudu, kromě větrných elektráren a několika málo plynovek. A u nich kdo ví, jak to bude s plynem. Jsou hladový po elektřině a ostatně už nám poslali poměrně asertivní depeši, týkající se využití našich uhelných elektráren v Podkrušnohoří. Přesně těch, které nás nutili zavřít. Zkrátka Němci jsou velmi operativní. Od jihu je zatím klid, Rakousko bude řešit problémy s Italy, nebo spíše Novoitally. Navíc Bundesheer na tom není o mnoho lépe, než naše armáda. A k tomu mají zónu sahající až na předměstí Vídně. Takže v tuto chvíli se snažíme obsadit hranici od Jizerek po Klínovec...“

„Co Morava?“ ozval se Kellner. „Mám tam dost aktivit.“

„Moravu neudržíme. Bude bez proudu. Jak jste slyšel, Dukovany podle všeho, velmi těsně spadnou do zóny. Zůstanou jim jen Dětmárovice a nějaké menší na Ostravsku.“

„Pořád tomu nemůžu uvěřit,“ zamumlal pro sebe Keller.

Na Millera z tepla v místnosti, whisky i kávy - byl na ní závislý, ale nikdy ho příliš neprobudila, ostatně kafe před spaním byl jeden z jeho rituálů - začala padat stále silnější únava. Potřeboval na vzduch. Občas se mu vynořil před očima obraz jeřabin na desce stolu, částečně setřený tím, jak nabral Milanovu hlavu do igelitky. Nezřetelný, na první pohled chaotický, ale... Bylo v něm něco známého a hluboce zasunutého v paměti. Dětství, léto, prázdniny, kluci s dřevěnými meči na louce za domem. Měl to na dosah, ale couvalo to před ním mlhou. Stejně jako to telefonní číslo. Nejasně cítil, že tyto dvě věci jsou důležité, ale unikají mu. V psychologii se tomu říká *presque vu*, vzpomněl si. Jen na půl ucha poslouchal postupně líčený obraz rozpadu struktur státu a popis problémů, které by ještě ráno nikoho nenapadly. Na zmuchlaný papírek, který měl v kapse, opsal pražské číslo ze svého mobilu. 299 792 458... do háje, kde už ho viděl? Ve chvíli, kdy se s papírkem chtěl naklonit ke Kubskému, byla oznámena pauza v jednání.

„Jardo, mohl bys mi prověřit tohle číslo?“ strkal Kubskému do ruky papírek, „Je to pro mě důležitý.“

„Čistě náhodou jsi na tom správném místě,“ vzal si sebevědomě Kubský papírek a předal ho pobočníkovi „za tři minuty budeš vědět, kdo z něj volal a jestli se přitom šťoural v nose, nebo drbal na prdeli. Pojd' ven na cigáro.“

Než došli k východu, dohnal je uříčený a překvapený pobočník s informací, že číslo volajícího z Millerova mobilu neexistuje a co víc, nikdy neexistovalo. Kubský si s nespokojeným zafuněním vzal Millerův telefon s výpisem volání a zkontroloval papírek, který před chvílí předal pobočníkovi. Číslo sedělo.

„Chlape, nejste vy ekologickéj?“ zabručel popuzeně Kubský.

„Ne, proč?“ vykulil oči pobočník.

„Protože jste úplně na hovno člověče,“ odsekl Kubský a šermoval překvapenému pobočníkovi před nosem telefonem s výpisem volání.

„Pardon, jsem už nějak přetaženej,“ omluvil se vzápětí Kubský, „zkuste po tom ještě pátrat. Prosím.“

Vyšli na vyhlídkovou terasu nad západním úbočím hory. Na zemi se ve světlech hotelu leskly zmrzlé louže, a v dálce se tetelila světla Mimoně a České Lípy. Byla krásná, jasná noc, přinášející první opravdový mráz toho roku.

„Tak - jak je v Praze?“ zeptal se váhavě Miller a přitáhl si límec těsněji ke krku.

„Kamaráde, to je fičák. Papaláší řeší, kam se zašít. Některý jsou v hajzlu, že asi přišli o svoje „plány B“, jako je Greenfort X a další podobný, protože ty jsou v Zóně...“

„A to je jako co - ten Greenfort?“ vpadl mu Miller do řeči.

„Zašívárny, bezpečný hnízda pro pracháče. Greenfort měly být připravený farmy, sklady, kryty a hlavně personál v Podkrkonoší. Hodně lidí do toho nasypalo v tichosti dlouhý prachy. Teď tam nemůžou a jsou z toho v panice.“

„No to jsem vážně celej dojatej...“

„No asi tak. Půlka politiků dělá nesmysly – plácají silná prohlášení, nebo žhaví dráty do Bruselu a do Německa, ale už je nikdo nebere vážně a nikoho nezajímají. Ani doma, ani na Západě. Zbytek se snaží sehnat, co jde a někam se schovat. Asi si myslí, že to za týden přejde a oni se probudí ze zlého snu ve svém bunkru a všechno bude jako dřív.“

„Leda prd,“ odplivl si Miller.

„Leda prd. Ale aspoň některý, co viděj dál, než do pátku pochopili, že bezpečnější i pro ně bude, když to tu bude aspoň trochu fungovat,“ ukázal palcem přes rameno k budově Ještědu za nimi.

„Ale úplně nejlíp to dělají Piráti.“

„Si děláš prdel?“ uklouzl Miller málem na ledu. Pro jistotu vyndal ruce v kapes.

„Ne, nedělám, vážně. Byl jsem včera večer, takovou řekněme náhodou, v tom jejich hnízdě na Palačáku. Hele tos neviděl,“ zachechtal se krátce a suše Kubský, při vzpomínce, která ho zjevně pobavila, „jelo to tam ve velkém. Sjížděli tam lajny, až měli čumáky na krev vohoblovaný a lezli jeden po druhým hlava nehlava...“

„Fakt?“

„Jo, šukali tam jak moli ve starým tepichu.“

Oba se začali nahlas smát do tmy za zábradlím terasy, až se opodál pokuřující vojáci udiveně otáčeli. Z obou dvou na chvíli spadla tíseň a špatná nálada.

„Jo, hlava nehlava, jak říkám. Ale byli tam lidi i z jiných stran. Nad extází šly politické dispute strany...“ popotáhl nosem a posmutněl.

„Tuhle zemi už vlastně nikdo neřídí, Dane. Všichni řeší, co urvat a kam se zašít, a většině nedochází, jak moc velký průser to bude, když nechaj všechno padnout. Že je to dožene i v sebelepším opevněném baráku. Jak jsem říkal, většina lidí, co za něco stojí je tady v tý věži za náma. Pár členů vlády, pár vojáků a pracháčů má zájem zkusit tu káru udržet při chodu. Armáda a většina složek funguje docela dobře, hlavně díky tomu, že zatím neví, že nad nimi zrovna teď nikdo není. Tak než se to dozví, musíme tu něco postavit.“

Kubský se zamyšleně díval do tmy, kde asi hledal odpovědi nato, co chystá zítřek.

„Proč zrovna Ještěd Jardo?“ prolomil Miller ticho a otřásl se chladem.

„Maj tady dobrý kafe a vždycky jsem to tu měl rád.“

„To asi nebude všechno, vid’.“

„Ne. Z toho, co zbylo, je to dobrá kombinace komunikačních možností, polohy, hájitelnosti a trocha těch emocí je tam taky. Budujeme víc takových...“ máchl neurčitě rukou a hledal správný výraz.

„Majáků.“

„Jo. Třeba. Severní hranici zatím tvoří Ještěd, Buková hora, Jedlová a Klínovec. Všechno vysílače na kopcích, dotáhli jsme tam záložní infrastrukturu, na každém dvě baterie houfnic a tak dál. Postupně to budeme posilovat a rozšiřovat. Potřebujeme udržet hlavně komunikační síť po dobu, než půjde elektřina, protože čekáme, že za pár dní se bude muset rekonfigurovat celá přenosová soustava. Chápeš – stovky tisíc lidí mimo svoje domovy, fabriky vyřazený, do toho bez proudu, nevíme, jestli půjdou produktovody, plyn, ropa... Tolik toho nevíme.“

„A zima na krku.“

„Tak, a zima na krku,“ odmlčel se na chvíli Kubský, zatímco Miller se díval na zrcátko ledu na zemi, jako by viděl led poprvé. Věděl, že musí Kubského nechat, aby se vypovídal sám.

„No a co ty,“ ozval se po chvíli Kubský, „už jsi ten Mad Max?“

„Jo, nakoupil jsem si merinový spodňáky a pohanku.“

„Tak to o tebe už nemám strach.“

„No, tak to já teda mám. Do hajzlu, já se teď domů vrátit nemůžu. Rozumíš mi? Byli u mě vevnitř. V kuchyni, zatímco jsem chrápal vedle. To je...“ Miller bezmocně máchl rukama, zatímco Kubský nevěděl, co říct.

„Divný je, že tě nesejmuli.“

„Jo, divný. Kurva divný. Ale co my víme, co vlastně chtějí. Náhoda, neměli zrovna hlad, nechtěli se bavit? Zabíjejí všichni a vždycky, a proč vlastně?“

„Nic nevíme chlape. Nic,“ povzdech. „Pořídil sis nějaký slušný kvěry?“

Miller přikývne, „A ty?“

„Bez starosti, mám brigádu mechanizovaný pěchoty. A géčko dvacetšestku, kdybych to potřeboval típnout.“

„Fujtajxl. Kromě ženských jsi nikdy neměl vkus, víš to?“

„Jojo, hlavně na kamarády ne,“ zašklebil se Kubský a pokračoval:

„Poslouchej, seženu ti flek na ubytovně v Liberci, kdybys chtěl vypadnout mimo Zónu. Budeš tam mít prostě místo. Nebo buď v Zóně, ale nechod' do svého baráku. Teď bude v Zóně spousta

volného místa. Třeba luxusní hotely ve Špindlu, jenom bez proudu a s možností nezvané návštěvy.“

„Jo, wellnessu s koktejlem se už nemůžu dočkat, kurvafix.“

„Hele, jestli tam nechceš, fakt nemusíš. Říkal jsem ti, že tě radši budu mít u sebe. Tady to taky nebude prdel. Moc bude chtít víc frakcí, do toho Němci a jejich muslimové... To mi docela dělá starosti.“

„Půjdu tam, ale dneska se vyspím tady, v autě. Mám tu spacák. A auto mám vycpaný kafem. Vůně jako v ráji.“

„Najdi si někde na kraji Zóny nějaký svůj tajný sklad a místo, kde budeš nechávat auto. K benzínu se dostaneš, aspoň zatím, to zařídím.“

„Dík,“ řekl Miller a najednou trochu ožil a plácnul Kubského po ramenou „nějak to dáme starouši.“

„Na,“ podával Millerovi balíček, „knížka, opravdová, papírová. Přečti si jí, mně dává docela sílu a víru.“

„Ty vole, není to nějaká Strážná věž, nebo tak?“

„Ne,“ smál se Kubský vyděšenému pohledu svého kamaráda, „je to historická práce, o neklidných časech, uvidíš.“

Protáhl si záda, podíval na hodinky a otočil se k Millerovi. Od hotelu se začaly ozývat vzrušené hlasy, ale ani jeden z nich jim nevěnoval pozornost.

„Můj pobočník ti dá nějaký doklady, na ubytování, na benzín a vůbec že jsi pro stát prostě nepostradatelný. To za první. Za druhý dostaneš docela normální vysílačku, s tou to můžeš zkoušet ze Zóny, ideálně v přímé viditelnosti sem na Ještěd. S návodem a seznamem předdefinovaných kanálů. A taky dostaneš kufřík, tam je speciální vysílačka i s textovým terminálem a solárním dobíjením. To je skoro tutovka na spojení. Nahraješ správu, nebo tam nasypeš data, a jakmile bude signál, odešle se. Je to drahá mašinka, neztrať jí. Když nebude fungovat ze Zóny, nech si jí někde schovanou na kraji. S tím snad budeme pořád v kontaktu. Jo – a ještě dostaneš ty paměťovky a mapy... no prostě bude toho víc...“

Jejich debatu postupně přerušil sílící hluk hlasů a zahlédli vojáky, jak běží na druhou stranu areálu, k vyhlídce nad Libercem.

„To musíte vidět!“ vykřikl kdosi jejich směrem a utíkal na terasu nad budovou stanice lanovky, zatímco jim do očí zářila věž, nasvícená reflektory. Přesto se Millerovi zdálo, že tma za ní bledne.

Rozeběhli se za hotel, co jim kluzký podklad a Kubského zavalité tělo dovolily. Když běželi po rampě, obtáčející základnu Ještědu, zaregistroval Miller koutkem oka skrz prosklené přízemí nezvyklý výjev. Operátoři u skenerů a vysílaček si drželi v bolestech uši a zahazovali sluchátka, která měl dosud na hlavě. Do paměti se mu vryl obraz plavovlasé ženy v armádním kostýmku, jak se na pozadí barevných skleněných plastik kroutí v křeči. Křičí, sedí na bobku a tiskne si v záplavě vlasů ruce k uším, ale scéna je němá, protože silné sklo a hluk lidí okolo jí umlčely.

Vzápětí o dění v bývalé recepci ztratil zájem a zůstal stát s ústy dokořán tak, jako všichni okolo něj.

Přes celý východní horizont, od severu k jihu, od polských nížin přes temný oblouk Jizerek a Černé Studnice, až po Kozákov a dál na jih, hořela stěna světla. Z jasného nočního nebe, plného netečných a studených hvězd, se snášely k zemi barevně zářící paprsky, které postupně houstly, až vytvořily téměř jednolitou opalizující stěnu, tyčící se do výšky mnoha kilometrů.

Byla jako polární záře sahající až na zem, chvěla se a neustále měnila, hrála všemi barvami, podobná vodopádu studeného ohně valícího se z nekonečné výšky černé oblohy. Z její hvězdné prázdnoty se zjevovaly skvrny, zelené, tyrkysové, modré, bílé i rudé. Záře postupně sílila a skvrny pomalu sklouzávaly dolů, následovány dalšími a dalšími barvami. Tváře lidí, po nichž se přelévaly barevné stíny nepozemského světla, vyzařovaly údiv a okouzlení. Bylo to nevýslovně krásné a přesto tak cizí a děsivé. Chvějící se pruh barevného světla, mezi černí oblohy nahoře, a neméně tmavým horizontem pod ní. Bůh právě máchnul štětcem, namočeným ve všech barvách spektra napříč celým světem, a čas se v tu chvíli zastavil, protože vedle takové krásy ani on nedokázal netečně běžet dál.

Miller si se znepokojením uvědomil, že podobnou záři, byť v menším a děsivějším balení, už viděl před pár dny v lesích pod Štěpánkou. Zíral do barev a stínů, do pružné zářící membrány a v duchu doufal, že ho nestihne trest v podobě slepoty, za to bezostyšné zírání na zázrak.

Náhle všechny barvy a světla zmizela.

Lidé ještě chvíli dál zírali do tmy, protože měli v očích vypálený pruh ryzí krásy a nechtěli se s tou nádherou rozloučit. Tma ale byla neúprosná a studená, a hvězdy na obloze se zvolna ujímaly své vlády.

Davem vzápětí zašuměl tlumený povzdech, když dosud zářící Liberec pod nimi zablikal a zhasl. Tma zalehla svět kolem.

